Deborah Smith
Matase si secrete

CAPITOLUL I

Lui T.S. Audubon îi plăcea să-şi facă o apariție demnă de remarcat. îl amuza partea teatrală a vieții şale şi probabil că se distra şi în sinea lui de propria-i vanitate. Magnificul şi arhaicul hotel Parklane din Richmond constituia cadrul perfect pentru aparițiile sale exemplare, aşa că străbătea holul hotelului, conştient că asupra sa erau ațintite mai multe priviri decît asupra nenumăratelor po-doabe victoriene.

în felul său, era şi el un fel de monument al aristocrației sudiste, la fel ca şi hotelul, şi inspira destul respect doamnelor care-l priveau.

Mirosul trandafirilor îl atraseră lîngă o vază frumos împodobită, de lîngă o măsuță dosnică. Rupse un boboc de trandafir alb, din buchetul frumos aranjat, cu o mişcare grațioasă a degetelor sale lungi ce păreau atît de puternice. Dacă şi-ar fi petrecut degetele în jurul unei viori, ar fi sugerat o melodie plină de simțire. Dacă ar fi ținut cu ele un pachet de acțiuni, ar fi fost în stare să scoată milioane. Dacă ar fi atins cu ele trăgaciul

unei puşti, ar fi trezit respect printre inamici. Dacă ar fi stîrnit dorințele unei femei, ar fi devenit prieteni nedespărțiți.
Şi-l prinse la reverul smochingului său negru. îi plăcea eleganța contrastului dintre alb şi negru. Trandafirul alb mergea perfect cu coama bogată a părului său argintiu.
- Bună seara, i se adresă el persoanei pline de demnitate, care era angajata hotelului şi încerca să-i imite ținuta, cu un mers cu totul nereuşit.
Trecu în revistă femeile ce se înghesuiau pe canapelele roşii imitație rococo, din raza vederii sale.
- Sper că nu te simți ofensată.
- Domnule Audubon! Sînt încîntată că vă văd! Oh, nu. Nu sînt ofensată, domnule Audubon. îmi pare rău, domnule. Sînt lipsită de tact. Aşa că...
- Te rog, calmează-te. Nu face nimic.
Ea îşi frămînta mîinile, sugerînd nerăbdarea de a se îndepărta de el.
- Trandafirul îmbobocit se potriveşte cu părul dumneavoastră.
- Chiar aşa? Mulțumesc. Cred că părul grizonat înainte de vreme foloseşte

întotdeauna la ceva.
- Oh, da. N-am vrut să vă jignesc. Vă rog să mă iertați.
- Te asicjur că nu mă simt insultat...
- Oh. îmi pare rău. Vă rog să mă scuzați, domnule, trebuie să plec.
Plecă balansîndu-se, cu capul plecat, înainte ca el să poată adăuga ceva.
Audubon traversă holul cu paşi mari, indiferenți şi măsurați, aşa cum se obişnuise în anii cînd practicase ca amator meditația T'ai Chi şi basketball-ul atît de obositor. Făcînd o strîmbă- tură, urcă distrat scările principale, în fugă. Ca să inspiri admirație unei femei, era ceva, dar să-i inspiri respect plin de teamă era cu totul altceva. Bunicul său vînduse acest hotel acum treizeci de ani şi Audubon se aştepta să fie tratat ca orice vizitator. Atunci cînd ai în urmă şapte generații de strămoşi avari şi influenți, cînd numele familiei apare în istoria statului, aproape la fel de des ca şi cel al lui Washington sau al lui Lee - dar, bine-înțeles nu chiar atît de laudativ - şi cînd unul dintre înaintaşi este amintit ca fiind cel care a distrus cea mai frumoasă plajă

din tot statul, pentru a ridica o fabrică de conserve de peşte, atunci lumea te ţintuieşte la stîlpul infamiei, ţinînd cont numai de lucrurile rele.
Cu starea de spirit afectată de reacţia femeii, care făcea parte dintre angajaţii hotelului, Audubon se străduia să-şi aducă aminte că se afla aici, ca să-şi satisfacă un hobby şi să se distreze.
Prin uşile duble, larg deschise ale holului de la capătul scării, se înghesuia o mulţime sclipitoare, în aer plutea mirosul parfumurilor scumpe şi al bogăţiei. Audubon se retrase privind de la distanţă mulţimea, în căutarea unor figuri familiare, salutînd cu capul persoanele cunoscute. Cei care îi răspundeau la salut stîrneau imediat rumoare printre cei din jur.
Era conştient că bîrfele care circulau adăugau la averea unicului moştenitor al familiei Audubon şi mijloacele imorale şi ilegale ale acesteia. Timp de douăzeci de ani, se obişnuise cu asemenea bîrfe. Şi aşa trebuie să fie, conchise el, deoarece neobişnuita lui sarcină trebuia să rămînă secretă.

Scoțînd o invitație specială, din buzunarul interior al smochingului, se deplasă prin mulțime şi i-o prezentă personajului îmbrăcat la şapte ace - cu siguranță, de la FBI - care veghea să nu lase înăuntru nici un escroc internațional.
La urma urmei, doctorul Gregori Kriloff era cel mai proeminent cercetător rus în ştiințele paranormalului şi unul dintre cei cinci experți de prestigiu, în domeniu, din întreaga lume.
- T.S. Audubon, spuse agentul, cu un uşor fluierat plin de respect. Nu sînteți...
- Am venit doar să-l cunosc pe doctor. Nu era cazul să discute despre problemele lui.
- Audubon!
Una din gazde, o membră a administrației universității, îi făcu o primire entuziastă, aşa cum
merita o persoană care a donat cinci milioane de dolari.
- Să te prezint personal doctorului Kriloff! Ne pregătim să alcătuim o listă preferențială a prezentărilor, dar nu este cazul şi cu tine. Vii la conferința lui de mîine?
- Bineînțeles.

Doamna îl conduse prin sala aglomerată, pe lîngă o masă lungă, care gemea de atrtea platouri cu delicatese. Chelneri îmbrăcați în alb roiau cu tăvile, ducînd pahare pline cu şampanie, iar barmanii goleau cu generozitate sticlele de vodcă. De jur, împrejurul încăperii, se revărsau din vasele înalte aranjamente luxuriante de flori de primăvară, iar sub candelabrul de cristal, o orchestră mică interpreta muzică de cameră. Audubon încercă să-şi amintească. Rahmaninov. Tipic rusesc
- solemn, grandios, sugerînd sentimente triste.
In timp ce companioana lui flecărea despre ceaiul rusesc, Audubon parcurse cu privirea traseul stre locul unde era condus, căutîndu-l pe Kriloff. în jurul lui stăteau ciorchine bărbați în costume protofcolare, purtînd la rever insigne minu- SGule, cu culorile ruseşti, distingîndu-se tot atît de evident de ceilalți, ca şi personalul FBI-ului, de la intrare.
în mijlocul lor, se distingea prin înălțimea lui un tip masiv, de vîrstă mijlocie, îmbrăcat într-un smoching alb, cu bretele.

Alături se mai afla cineva mai mic, ascuns privirii, de un agent KGB, mătăhălos. Audubon distinse doar creştetul unui cap, cu păr auriu ca mierea.
Gregori Kriloff îl întrecea în înălțime pe Audubon, cu mai bine de cinci centimetri, deşi avea şi el aproape un metru optzeci; din umilința servilă a celor de la KGB şi din felul în care îl ascultau cîțiva profesori universitari, răzbătea nimbul lui de autoritate. Ar fi putut fi comparat cu bunicul din piesa din piesa lui Tennessee Williams, dacă vocea lui bubuitoare nu i-ar fi trădat originea de prin partea de sud a Leningradului. Atenția lui Audubon fu atrasă apoi de un KGB-ist voinic, care se îndepărtă de doctor, cu priviri lacome îndreptate spre bufet.
Atunci, pentru prima dată, Audubon putu să vadă cine era în spatele lui. Şi aproape că se opri, surprins.
Insoțitoarea blondă a lui Kriloff era o femeie subțire, complet demodată şi arătînd atît de oribil, încît prima reacție a lui Audubon fu aceea de ruşine. Aceasta se adăpostea în umbra lui Kriloff, ținînd strîns un carnețel de luat notițe în mîinile-

i palide, cu ochii ţintuiţi cu hotărîre asupra mochetei. Avea un păr drept şi bogat, ciopîrţit neuniform pînă la baza gîtului. Cărarea care-i despărţea părul avea un traseu sinuos, din care cauză în faţa ochelarilor îi atîrna o şuviţă, ascunzîndu-i un ochi, ca o perdea mototolită, trasă pe jumătate.
Avea ochelari mari, cu ramă neagră, urîtă, şi cu lentile fumurii de cel puţin şase milimetri grosime. Purta un taior cenuşiu murdar, care s-ar fi potrivit unei persoane cu patru numere mai mari, cu toate că avea şi ea înălţimea peste media femeilor. De sub reverele late ale jachetei, se întrezărea albeaţa bluzei dintr-un material grosolan, cu o linie rotundă, în jurul gîtului. Nu se clintea din loc şi nu-şi ridica privirea. Fusta îi stătea umflată, peste picioarele slabe de parcă s-ar fi aşezat în dreptul unei guri de aer. Iar pantofii negri, de lac, arătau respectabili, cu tocuri joase şi barete pe partea din interior. Ar fi putut să facă excursii în asemenea pantofi.
- Cine este? întrebă Audubon, apucîndu-şi gazda de braţ şi oprindu-se la o distanţă de cîţiva metri de grupul lui

Kriloff. Vorbesc de blondă.
- Secretara lui, îi şopti gazda într-o parte, după ce-şi acoperi gura cu mîna. Nu-i aşa că arată oribil? Sacoul ăla cenuşiu o face să arate ca un porumbel jigărit. Oare de ce o fi permis doctorul Kriloff ca un membru al anturajului său să facă o impresie aşa de proastă? Oamenii fac eforturi să se abțină să nu se zgîiască la ea. Slavă Domnului că nu ştie să vorbească englezeşte. Cel puțin nu se va simți jignită cînd va auzi vreo remarcă critică.
- Fă-mi cunoştință cu ea. Audubon o tîrî pe gazdă după el, făcîndu-se că nu-i vede privirea neîncrezătoare. Intenția lui era în parte bazată pe simpatie şi bineînțeles pe curiozitate, pe de altă parte era o provocare personală să dea peste nas celor de viță nobilă, atît de cruzi cu acest porumbel roşu, demn de toată mila. Aproape că era o insultă şi la adresa acestei specii.
îi timp ce gazda îl prezenta pe Audubon doctorului Kriloff, el observă cum porumbița cea bălaie îi aruncă o privire discretă de după ochelari, de dincolo de

perdeaua de păr. Apoi imediat îşi plecă fruntea, cu privirea din nou îndreptată în jos.
Audubon era obişnuit să-şi împartă atenția în mai multe direcții deodată; era o caracteristică deprinsă în Vietnam şi perfecționată în cei optsprezece ani scurşi de atunci. Cît despre cunoştințele lui de limbă rusă, acestea erau elementare şi necesitau prea multă gîndire; pentru moment nu trebuia decît să discute cu Kriloff, explicîndu-i că lucrează în afaceri de import-export - ceea ce era adevărat - şi că interesul lui față de studierea paranormalului, i se trage de la mama sa, care susținea că este medium.
- Foarte interesant, comentă doctorul, cu o figură plictisită. Vino să mă auzi vorbind, mîine. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.
Lui Audubon nu-i păsase niciodată dacă Kriloff era amabil sau Tiu; îl interesaseră doar cercetările lui, adică puținul ce se cunoştea - în exterior
penetraseră doar frînturi din cercetările lui. Audubon îşi închipuia că existau deja în lucru zeci de proiecte secrete de-ale

savantului.
Cu toate acestea, lui Audubon nu-i cădea bine felul în care tipul ignora porumbița, cum stătea cu spatele la ea. Porumbița părea să se micşoreze tot mai mult. Trebuia să acționeze, înainte ca hainele s-o acopere şi să dispară cu totul în ele, tranformîndu-se într-un morman.
Gazda reacționă la mesajul iui Audubon din imperceptibila mişcare a capului.
- Doctore Kriloff, mă tem că rusa mea este ca şi inexistentă. Domnul Audubon m-a rugat să-l prezint domnişoarei Petrovic. Vreți să faceți dumneavoastră onorurile, deoarece ea nu vorbeşte englezeşte?
Lui Kriloff îi dispăru complet farmecul care se dovedise destul de debil. Se încruntă la Audubon, studiindu-l cu viclenie. Se întoarse cu reticență vizibilă spre femeia subțirică. Ea îşi înălță capul şi-l privi pe Kriloff pe sub sprîncene. Putînd s-o privească acum ceva mai bine, Audubon observă cum obrajii i se înroşesc pe neaşteptate, văzu că are un ten frumos, linia gîtului este plină de grație, iar bărbia puternică este compensată de buze moi şi frumoase, strînse într-o linie

neutră.
Ceea ce putu el să vadă nu era o figură comună şi putea fi mult înfrumusețată cu puțină străduanie în privința părului aceluia îngrozitor, sau cu alți ochelari. Nu-i putea zări prea bine ochii, mai ales din unghiul în care se uita el, dar ceea ce văzu îi spori interesul de o mie de ori. Cu toată timiditatea ei aparentă, nici nu clipi din ochi şi-i ascultă cu atenție pe doctorul Kriloff. Ținuta ei părea umilă, dar privirea îndreptată în sus spre Kriloff o contrazicea.
- Elena, ți-l prezint pe domnul Audubon, zise aspru Kriloff în limba rusă. "
Nu menționă numele mic.
- Domnule Audubon, ți-o prezint pe Elena Pe- trovic, asistenta mea.
Intre cei doi se transmisese un mesaj subtil, pe care Audubon îl descifră ca pe un avertisment. Ea îşi plecă din nou privirea, dădu din cap în direcția lui Audubon şi fără să se uite la el, spuse, „Zdrastvuiste “, cu o voce moale, răguşită. Simții cum i se încălzeşte ceva în adîncul ființei şi spre surprinderea lui acea căldură deveni un puls slab în vene. Nu

apreciase niciodată senzualitatea unei femei, după înfățișare, însă îmbrăcămintea demodată a Elenei Petrovic îi alterase criteriile. Apoi mai auzi încă o dată, vocea senzuală, pătrunzîndu-i auzul.

- Zdrastvuiste, domnule Aubudon.

Se smulse din transă şi-i zîmbi.

-Zdrastvuiste, Elena.

- Scuză-ne acum, domnule Audubon, interveni Kriloff. Cred că trebuie să-i întîmpin şi pe ceilalți oaspeți de pe lista de primiri. La revedere, îi făcu semn Elenei Petrovic să-l urmeze, pocnind din degetele-i boante, sub ochii ei plecați.

- Vrei să dansezi, Elena? spuse Audubon repede, în rusa lui stîngace şi eficientă, totuşi. Ea îl străpunse cu privirea. Ochii ascunşi după lentilele fumurii erau mari, sclipitori, de culoare nedefinită, însă vii, inteligenți, speriați şi plini de speranță. Privirea îi coborî din nou, precipitată.

în ceea ce-l privea pe Audubon, soarta ei era pecetluită. Era plină de mister şi nici un flecuşteț de pe scena evenimentelor internaționale n-ar fi putut să-l împiedice să i-o răpească doctorului Kriloff, cel puțin

temporar.
- Nu dansează, spuse Kriloff.
Audubon păşi în față, vîrîndu-şi ferm statura lui impunătoare, cu cele aproape o sută de kilograme, între Elena şi Kriloff.
- Melodia este foarte lentă. E uşor de învățat. Vă rog. Mi-ar plăcea să am şi eu ocazia să-mi îmbunătățesc rusa şi sînt sigur că Elena m-ar putea ajuta.
Doctori/! înțepeni, exasperat.
- Nu dansează. Nu vorbeşte englezeşte. Este foarte timidă. Scuză- ne.
De după perdeaua de păr lins, se auzi o şoaptă umilă, controlată.
- Te rog, doctore, mi-ar plăcea să învăț să dansez. La urma urmei, asta-i ultima noastră săptămînă în America.
Audubon urmărea intrigat şi tot mai enervat cum o privea Kriloff. Simțea că între ei se dă o luptă a voințelor, o luptă ce mocnea de multă vreme. Să fi fost oare iubita acestui om vîrstnic şi aspru? Nu avea el, nicăieri, nici o soție, nici o fiică, oare nu fuseseră pomenite aceste lucruri în vreun articol? Era doar gelozie din partea lui sau era vorba de ceva mult mai complicat?

Orice ar fi fost, situația dată îi stîrnea mila şi dorința de a proteja o ființă neajutorată, dorință ce-i hrănise toate idealurile, toată munca, toată viața. Conchise plin de sarcasm că Kriloff pornise războiul, fără să ştie.

- Dansează, dacă vrei, aprobă el în cele din urmă.

Fața-i severă îşi regăsi senitătatea, bineînțeles, după oarecare efort.

- Aşa este, sîntem aici, de fapt, în ultima noastră săptămînă. Trebuie să ai şi tu puțin răgaz.

- Da, mulțumesc, îi răspunse ea, în timp ce strîngea în mînă carnetul de note. Pe neaşteptate, se întoarse şi-l dădu unuia dintre cei doi din anturajul lor. După care, se întoarse spre Audubon, îndrăznind să-şi ridice privirea pînă la nasturii din perle ce-i încheiau plastronul plisat, după care rămase în aşteptare.

- Sunt onorat, spuse el, certîndu-se în sinea lui că, din cauza cunoştințelor reduse în limba rusă, îi era imposibilă o conversație mai intimă. De ce nu s-a putut să fie vorba de o franțuzoaică, de o spanioloaică, nemțoaică, italiancă sau

chiar grecoaică? Fermecase de atîtea ori femeile, vorbind toate aceste limbi.
Limbajul trupului era însă universal. întinse brațul şi o privi preț de o secundă. Atunci ea îşi aşează în palma lui mîna-i palidă, ce părea rece, împletindu-şi blînd degetele cu ale lui. Mîna ei, nu era deloc rece, ci dimpotrivă, caldă în mod delicat, într-un fel pe care nu-l mai întîlnise pînă acum, ajungînd aproape pînă la fierbinte şi, înainte să-şi înlăture aceste constatări, îi trecu prin minte că-i comunică dorința ei, prin canale energetice ce mergeau dincolo de obişnuita tresărire la atingere.
- Du-te şi distrează-te, spuse Kriloff, în timp ce se îndepărta. După ce încuviință uşor din cap, privirea ei se îndreptă repede spre mîna lui Audubon, de parcă ar fi fost lucrul cel mai ispititor pe care poposiseră vreodată ochii ei plecați.
Şi iată-l, un bărbat în toată firea de patruzeci de ani, un veteran al cuceririlor, cum fusese întotdeauna, se simțea atras fără scăpare de o femeie timidă, simplă, îmbrăcată caraghios şi incapabilă să comunice în limba lui.
El o conduse spre ringul de dans din

parchet d£ lemn de tek, din fața orchestrei. Toți ceilalți se aflau la coadă, pentru a face cunoştință cu Kriloff; ringul era gol, muzica de cameră nu se preta la dans, iar Elena Petrovic arăta şi mai nelalocul ei sub candelabrul sclipitor. Continua să se uite spre Kriloff, cu evidentă îngrijorare.

- Te-am supărat? Cu dansul? întrebă Audubon în rusa lui stricată, privind-o în față, într-una din pauze. Te-am deranjat? adăugă în engleză, de parcă asta l-ar fi putut ajuta. N-am vrut asta.

- Să mă superi? Nu, răspunse ea, în ruseşte. Am să dansez cu dumneata, indiferent ce-ar gîndi oricine. Eşti o persoană deosebită.

Vorbise fără timiditate, de parcă ar fi fost ceva simplu de recunoscut şi de acceptat pe loc. Glasul ei îl înfiora, făcîndu-i pielea găinii. în acelaşi timp era deosebit de satisfăcut că rafinamentul său i-a smuls un compliment. Se uită la mîinile lor împreunate, surprins că-i simțea mîna tremurînd. Peste cîtva timp avu surpriza să constate că nu fusese decît imaginația sa, pentru că tot ceea ce simțea era o

vibrație fascinantă, invizibilă, de parcă l-ar fi înconjurat cu o aură de bun venit.
- Călătoriți de două luni prin America. Sînt primul american care încearcă să-ți vorbească? întrebă el răguşit.
- Ai fost primul care n-a cedat repede. Nimeni pînă acum nu l-a mai făcut pe doctorul Kriloff să se simtă stingherit. Pot să ghicesc după tonul glasului că te consideră o amenințare, chiar dacă eşti străin. Ai conştiința propriei tale importanțe.
Lumea te urmăreşte ca să vadă ce urmează să faci. Apoi adăugă sumbru: Acum, din nefericire, mă privesc şi pe mine.
- Deci îi vom şoca împreună.
- Ştiu că sînt urîtă. Dar nu-mi pasă, dacă ție nu-ți pasă.
- Nu eşti urîtă. Era cea mai galantă minciună pe care o spusese vreodată.
Ea îşi ridică şi cealaltă mînă, căutîndu-i-o pe a lui, cu o siguranță ce părea să fie coordonată de un radar interior şi-l încălzi din nou cu idei năucitoare despre comunicare şi dorință. Nu este urîtă, trase el concluzia, era vorba despre o fărîmă

surprinzătoare de adevăr, dar nu despre o minciună.
- Eşti un bun mincinos, domnule Audubon, şi-ţi place să creezi probleme. De aceea m-ai invitat la dans?
- După ce mi-ai şoptit la ureche şi mi te-ai aruncat în braţe, ce altceva puteam face?
Oftatul ei iniţial se transformă într-un chicotit uşurel, muzical. Luminile candelabrului se răsfrîn- geau pe obrajii ei înflăcăraţi. Impulsurile lui masculine, apreciative, îi dădură de ştire că ea tocmai îşi redefinea odată pentru totdeauna, noţiunea de urîţenie.
Următorul pas îl aduse cu pieptul mai aproape de reverele moi ale taiorului ei. Creştetul capului îi ajungea pînă la nivelul nasului său şi părul ei moale emana un miros plăcut, de curăţenie, care-l făcu să uite cu totul de felul cum arăta. Ea privea fix, de parcă ar fi fost hipnotizată de bobocul de trandafir de la butonieră.
- Cînd îmi voi aminti despre America, am să mă gîndesc la seara asta, mai întîi, i se destăinui. De faptul că te-am întîlnit... adică am fost invitată la dans de un american atît de interesant, ceea ce

compensează toate celelalte.
- Trebuie să păşeşti în felul ăsta, îi spuse el în ruseşte. Doar puțin. Nu se poate face nimic grozav pe o asemenea muzică. Dacă am fi fost în pat ar fi fost cu totul alt dans.
- Grozav? întrebă ea.
încercă să găsească un alt cuvînt, mai exact, şi oftă exasperat. Mormăind în sinea lui, pe englezeşte, mintea îi înregistră legănatul ei mult mai grațios decît s-ar fi aşteptat. In realitate, atunci cînd îşi puse mîna pe spatele ei, se însufleți ca o salcie, simțind-o cum se arcuieşte în palma lui.
- Nu vorbeşti englezeşte deloc?
-Nu.
îndrăzni să arunce o privire spre şirul celor care aşteptau să fie prezentați şi Audubon o urmări. Kriloff ridicase capul, uitîndu-se spre ei.
- Nu, repetă ea cu fermitate.
Audubon avu atunci o mare satisfacție. „Vorbeşte englezeşte.[11] Dar de ce oare o fi Kriloff atît de hotărît să o mențină tăcută?
- Eu vorbesc ruseşte atît de prost, îi spuse Audubon, oftînd. Mă dau bătut. Vorbeşte-mi doar tu. Vorbeşte-mi despre tine şi eu

am să încerc să-mi traduc.
Mîna i se împleti mai strîns cu a lui. Cealaltă mînă care i se odihnea pe umăr începu acum să alunece mai sus, spre gît. Putea să ghicească exact unde îi erau degetele, chiar aşa, prin haină
- deoarece îi produceau senzații de fierbințeală în partea de sus a coloanei. Furnicăturile insistente din muşchii săi maturi încetară ca prin minune. Distracția i se părea seducătoare.
- Nu pot să vorbesc foarte mult cu tine, îi şopti ea, menținîndu- şi mereu privirea plecată. N-ar fi înțelept. Vorbeşte-mi tu.
- De ce te temi?
Simți cum i se răceşte mîna. Imediat, dispăru şi căldura degetelor.
- Nu pot, repetă ea, cu năduf şi tristețe.
- Ți-e frică de doctorul Kriloff?
- Va trebui să te las, dacă nu încetezi să-mi tot pui întrebări din astea, domnule Audubon.
- Nu pleca. Am să vorbesc cu tine în engleză, chiar dacă nu înțelegi. îmi place să vorbesc.
- Am observat. Bine. îmi place vocea ta, Rhett Butler.

El chicoti. îi simți mîinile încălzindu-se din nou. Se simțea amețit de schimbările neaşteptate de temperatură, de mlădierile trupului ei, de senzația supleții acestuia şi de parfumul de feminitate ce se degaja din părul ei. încercă să-şi dea seama cînd s-a simțit aşa de amețit ultima oară şi ajunse la concluzia că se întîmplase aşa ceva probabil în şcoala elementară.

- în regulă, fie în engleză atunci. Să-i dăm drumul.

îşi drese teatral glasul şi observă că-i mijeşte un surîs amuzat în colțul gurii. Era singurul semn care să-i arate că-l ascultă, deoarece privirea continua să-i rămînă pironită pe plastronul său.

- Eşti cea mai deosebită femeie pe care am întînit-o vreodată şi presupun că ascunzi multe lucruri.

Expresia-i rămase la fel de nemişcată ca tundra Siberiei, o trăda doar tremurul uşor din colțul gurii.

- Elena, îmi aduci aminte de un porumbel cu aripile ciuntite.

Orchestra de coarde atacă ritmul unei melodii duioase. Amîndoi se mişcau aproape imperceptibil, dansul era un

pretext pentru a fi aproape. Deodată o apucă o vorbărie nervoasă, vorbea pe ruseşte.
- Cînd eram mică, într-o noapte, m-am uitat pe fereastra dormitorului meu şi am văzut o vulpe argintie. îmi aduci aminte de ea, cu părul tău argintiu. Ştiu că-mi închipuiam tot felul de poveşti despre ea. îmi închipuiam că pot să am încredere în ea.
- Dacă ai vorbi englezeşte, am putea discuta mai detaliat despre fanteziile tale.
- Aş vrea să pricep ceea ce spui. în orice caz, vulpile argintii sînt foarte rare. Uneori mă întreb dacă n-a fost doar o închipuire că am văzut aşa ceva. Nici nu s-a mai arătat după acea noapte. Vulpile sînt frumoase şi par deştepte, dar nu te poți încrede în ele, 'nu-i aşa? Nici chiar în cele deosebite.
- Aş vrea să pricep ceea ce spui, o imită el. Să fie o dorință exprimată ca să fii vizitată la noapte de o vulpe argintie?
- Este o conversație foarte ciudată. Oricine ne-ar vedea, nu şi-ar închipui că vorbim două ! limbi diferite. Ba chiar şi-ar închipui că pot să ! înțelecj ceea ce-mi

spui.
- înțelegi. Din puținul pe care am putut să-l văd de pe fața ta, am reținut roşeața. Şi crede-mă că Rhett ştie ce vrea să spună roşeața.
- lată niște întrebări simple, la care poți să răspunzi în ruseşte. Cîți ani ai? Eşti însurat?
- Niet.
Continuă apoi să vorbească degajat, dar, de data asta, în engleză.
- Deşi am patruzeci de ani şi n-am fost însurat niciodată, m-am bucurat de compania cîtorva femei minunate. Aşa că, după cîte vezi, sînt un cunoscător, iar cunoscătorul are nevoie de varietate. Chicoti cu gîndul la cele afirmate, apoi, cu vocea coborîtă, o învălui cu un ton uşor tărăgănat: Şi, totuşi, n-am mai întîlnit pe nimeni ca tine. Cred că eşti de acord, chiar dacă nu înțelegi englezeşte, că am putea contribui la îmbunătățirea relațiilor internaționale, dacă am fi acum singuri, într-o cameră.
Fața-i de sticlă nu se clinti.
- Cîți ani am? Am douăzeci şi nouă.
- După ce am face dragoste, am sta unul

lîngă altul şi am vorbi. Te-aş mîngîia încet, în timp ce ți-aş povesti despre mine. Apoi ai putea să-mi întorci favoarea.
Din nou rece, precum gheața rusească.
- Uite altceva, ce poți înțelege. Care este numele tău de botez?
- Ca să-l afli va trebui să faci dragoste cu mine. Nu l-am spus nimănui, dar am să ți-l spun ție.
- De ce nu-mi răspunzi în ruseşte să te pot înțelege?
- Tu nu mă înțelegi. Se opri şi o ținu nemişcată şi pe ea.
- Trebuie să plec. La revedere.
El întinse mîna fulgerător şi-i agăță ochelarii, scoțîndu-i cu un deget şi recuperîndu-i dintr-o singură mişcare. Ea îşi înalță capul, cu un sunet ce arăta surprinderea, apoi se uită repede în jur să vadă dacă doctorul Kriloff este pe fază. Şi era.
- Pazhahlasta!
Ridică ochelarii în zare, să-i cerceteze şi dădu din cap.
- Sînt falşi. Porumbița are gusturi proaste la ochelari, în schimb vede foarte bine.
- Pazhahlasta, se mai rugă ea o dată, cu o

voce tremurătoare.
Lui Audubon nu-i plăcea să complice şi mai mult situaţia ei, care era şi aşa stînjenitoare.
- Te rog să mă ierți, Elena. Uite-i. Puse ochelarii la loc, dînd la o parte perdeaua de păr, cu degetul. Fu nevoit să-şi țină respirația, cînd avu posibilitatea să-i vadă fața încordată, îndreptată în sus. Tăria şi calmul rece al porțelanului pur reprezentau decorul pentru o gură apetisantă, dar disciplinată şi pentru ochii de un albastru-deschis de sub sprîncenele dramatice, ca nişte aripi arămii.
Ochii aceştia, acoperiți cu ochelari îngrozitori, îl tulburară şi mai mult. Avusese prea des ocazia să vadă speranța încătuşată şi circumspectă ca să n-o recunoască în privirea ei împietrită.
- Dacă vrei să rămîi în America, te voi ajuta, îi şofDti el.
încă îi mai ținea o mînă, rămăsese aşa din timpul dansului, iar căldura ei fermecată pierise. Ea se crispă şi se retrase.
- Nu înțeleg englezeşte. Era o apărare furioasă, mecanică.
- Nu sînt cu nici un guvern - nici cu al

tău, nici cu al nostru. Nu este o păcăleală. îmi place să ajut oamenii, în, uhhh... situații cu probleme.

- Vorbeşte ruseşte!

- Vreau să te ajut. Cred că ai nevoie de aju-] torul meu. Uite. Întorcînd-o în aşa fel, încît să-i j ascundă lui Kriloff vederea mîinilor, îşi bagă mîna I în buzunarul de la jachetă şi scoase rapid o carte | de vizită aurie, cu un număr de telefon. Trăgînd-o j mai aproape de el, îi zîmbi agreabil ca să fie văzut de toți cei care-l urmăreau, poposind cu gura pe a ei, în timp ce mîna i se aventura în interiorul taiorului. Degetele i se strecurară cu abilitate printre nasturii albi, rudimentari, ai bluzei şi îndesară cartea de vizită între sutien şi rotunjimea fasci- | nantă a sînului.

Păşi în spate la fel de rapid, simțindu-se nu j numai încrezător, dar şi excitat şi neliniştit. Ea pă- j rea şocată şi supărată, respirînd accelerat. Ochii ei albaştri, magnetici, îl fixau, cîntărindu-l şi jude- cîndu-l. îşi duse mîna la gît şi, cu mişcări stîngace, îşi prinse bluza în locul în care el îşi introdusese j degetele, apoi şi-o netezi.

Se uita la Audubon exact ca un elev din şcoala primară care încearcă ! să-şi caute inima, ca să depună mărturie de ere- | dință.
Audubon îl simți pe agentul KGB, înainte ca | acesta să şe interpună între ei, clătinînd din cap şi | vorbindu-i Elenei Petrovic cu ton jos, stăruitor. Ea \ începu să tremure vizibil şi se uită în direcția lui Kriloff. Mîinile îi căzură în lături. îşi aplecă brusc capul şi îşi aținti din nou privirea în podea, devenind din nou porumbelul pricăjit de mai înainte.
Audubon se lupta cu dorința-i nesăbuită de a o smulge de acolo, oricare ar fi fost urmările. Era posibil să greşească în aprecierile față de ea, dar dorea să rişte. înaintă un pas şi, tocmai cînd urma să ridice mîna, se opri.
Cum putea el să rişte un scandal, care să pericliteze slujba lui şi a tuturor celor care lucrau pentru el? Spumegînd în sinea lui, se sili să-şi arboreze pe față o expresie plăcută. Va trebui să găsească un mijloc prin care s-o ajute, dar asta nu însemna o confruntare imediată... şi nici ceva foarte vizibil.

- Dasfidania, domnule Audubon, spuse ea cu voce slabă.
- Noapte bună, Elena.
Tipul o însoți de-a lungul sălii de bal şi apoi, afară. Kriloff încă mai stătea la primirea oaspeților, strîngînd mîini şi privind peste capetele oamenilor. Audubon îi întîlni privirea provocatoare cu un zîm- bet rece, făcînd pentru acest lucru apel la toată aroganța celor şapte generații de nobili cu sînge albastru.
Se întreba ce putea şopti bîrfa lumii despre scena văzută. După care rîse, deslușind privirile evidente şi-şi scoase trandafirul de la butonieră, învîrtindu-l neglijent între degete, în timp ce părăsea ringul de dans. Petalele mătăsoase îi dădură furnicături în vîrfurile degetelor şi se uită în jos cu mirare.
- Ce naiba? zise el cu glas tare şi se opri din mers.
Bobocul ce fusese pînă atunci era acum în plină floare.
- N-ar fi trebuit să faci aşa ceva, mormăi Ser- ghei frămîntîndu-şi mîinile mari, în timp ce o însoțea pe Elena prin holul mare. Acum, probabil că nu vom merge

mîine la cumpărături, după cadouri. O să fii consemnată în camera ta pînă plecăm acasă.
Serghei era tot atît de cicălitor ca o babă. Cînd era mică, Elena îl şi numise babuşka, necăjindu-l. în mod obişnuit, ea l-ar fi bătut uşurel pe mînă, în semn de simpatie, dar acum era orbită de ametitorul domn Audubon.
Cartea lui de vizită o mîngîia pe sînul stîng, de parcă ar fi fost chiar degetele lui, furişate, într-o mîngîiere secretă, răzvrătite şi probabil înşelătoare. Dar cine era el, cu adevărat? Ce era el? Americanii aveau spioni şi agenţi peste tot, după spusele lui Serghei. Iar Kriloff o avertizase de nenumărate ori să nu aibă încredere în nimeni din Statele Unite.
Ea nu putea decît să dea crezare celor ce i se spuneau, deoarece toată viaţa ei fusese complet ruptă de ştiri şi informaţii din exterior.
îşi încleştă pumnii, venindu-i să plîngă cu gîndul la viaţa ei plină de frustrări. Era înnebunitor să fii ţinut atît de neştiutor şi neajutorat. Chiar şi o Americă ostilă şi tot era mai bună decît un viitor fără pic de

libertate. întoarsă acasă, o aştepta noul proiect de cercetare al lui Kriloff. Mai bine ar muri decît să se întoarcă la acesta. Cele două luni de turneu de conferințe erau aproape pe sfîrşite, iar şansele ei de scăpare se diminuau din ce în ce mai mult. Toate linguşirile pe care le folosise ca să-şi cîştige un loc în acest turneu s-ar fi dovedit inutile.

Elena se uită disperată în jurul ei. Nu avea nici o şansă cu Serghei, care stătea tot timpul lîngă ea, şi cu un alt bodyguard la uşa camerei, pe timp de noapte. Fusese o proastă să-şi pericliteze situația, dansînd cu americanul acela.

- De ce ai făcut-o? întrebă Serghei, luînd-o înaintea ei, ca să cheme liftul. De ce i-ai permis încrezutului ăluia de american să-ți facă probleme?

Elena se uită holbată la imaginea ei cenuşie ce se reflecta uşile liftului, lucioase ca oglinda. „Nu m-am putut abține. Era încîntător."

- Sînt o femeie matură, care n-a mai fost invitată pînă acum la dans.

îşi ridică pumnii strînşi, jeluindu-se.

- Serghei, de ce trebuie să trăiesc aşa? Ni-

meni n-ar trebui să ducă o astfel de viață. Vreau să fiu tratată ca un om mare. Ca orice femeie.
- L-ai avut pe Pavel. El nu te-a tratat ca pe un copil.
Ruşinea şi turia care o cuprinseră îl făcură pe bietul Serghei să arate vinovat şi să-şi treacă nervos mîna prin părul său albit şi rar. Greşise re- amintindu-i de cea mai dureroasă manipulare a lui Kriloff. Cu o voce joasă şi tremurătoare, Elena îi replică:
- Domnul Audubon n-a fost angajat să-mi îndeplinească nevoile mele sentimentale. El s-a prezentat singur, lartă-mă, dar sînt copleşită de această situație inedită.
- Oh, Laney, pisicuță, îmi pare rău să te văd supărată. Te înțeleg, zău. Dar trebuie să ne vedem de treabă...
- Mi-am văzut de treabă toată viața mea! Din nou se uită de jur-împrejur, apoi îşi frînse mîinile.
- Te rog, Serghei, ajută-mă să trăiesc cu adevărat, ca orice om.
Sosise liftul şi uşile începură să se deschidă. Serghei o apucă de umeri şi o strînse cu stîn- găcie.

- Treci acum în camera ta, Laney, pisicuțo. Şi fără discursuri belicoase.
Se uită la cutia strălucitoare a liftului. Era ca un
coşciug. Dacă intra înăuntru, i însemna să fie în- mormîntată, împreună cu toate visurile ei. „Sună-I mîine pe domnul Audubon." Nu, s-ar putea să fie un escroc. Doar americanii erau depravați, nu? Nu putea să aibă încredere în el mai mult decît crezuse în copilărie, în poveştile cu zîne.
- Ce-i cu tine, Laney-pisicuțo? Serghei o apucă de cot. Haide. în lift cu tine.
Oh, îi venea să înnebunească, era prinsă în vraja lui Audubon. într-o noapte, de acum mai bine de douăzeci şi cinci de ani, văzuse de la fereastra ei, de la institut, o vulpe argintie. Iar poveştile în care voia să creadă acum, că el ar veni s-o salveze, erau doar încercări copilăreşti de a-şi alunga suferința şi singurătatea. Oare de ce i-au revenit tocmai acum în minte? „Tocmai pentru că a venit în sfîrşit să te salveze."
- Elena! Serghei era enervat şi neliniştit deja. O împinse cu blîndețe, ținînd-o însă

cu fermitate.
Ea îşi înfipse tocurile pantofilor în covorul turcesc de pe pardoseala holului. Totul era pierdut, dar mai putea să se împotrivească. Chiar şi o revoltă inutilă era mai bună decît o captivitate re-semnată.
- Elena, va trebui să raportez asta!
Ceea ce a mai spus a fost acoperit de sunetul strident al sistemelor de alarmă. Elena îşi acoperi urechile cu mîinile. Lumea se revărsa în hol, venind din sala de bal.
- Ce-i asta? îi strigă lui Serghei.
- Alarmă de incendiu. Stai aici! Să nu te mişti! Mă întorc! O luă la fugă spre mulțime. Elena se uită neîncrezătoare spre silueta masivă care se îndepărta. Oare era adevărat? Sunetul semnalului de alarmă îi reverbera în cap. „Acum! Fugi!“ Se întoarse fără să judece, cercetînd cu privirea. Dincolo de lift se afla o ieşire cu inscripția Ieşire în caz de incendiu. După cîteva clipe, o apucă spre scara de beton, ce cobora abrupt, alergînd de parcă ar fi fost urmărită.
Pe cînd se auzea soneria de alarmă,

Audubon se strecura prin mulțime, cu calmul dobîndit în timpul slujbei sale, ce se învecina întotdeauna cu haosul. Reuşi să iasă de acolo, înainte ca mulțimea să-l blocheze. Gorila bătrînă şi bondoacă a Elenei Petrovic alerga spre ei, îndreptîndu-se spre sala de bal. Audubon îl prinse de braț.

- Unde este domnişoara Petrovic?

- Aşteaptă la lift!

Cum omul îşi continuă drumul, privirea ageră ale lui Audubon alergă spre lifturi. Dar nu mai era nici o Elena Petrovic. Dincolo de lifturi, uşa de la scara de incendiu încă se mai balansa. Audubon prinse chiar un crîmpei de imagine gri de neconfundat. Deci porumbița părăsise colivia.

Mulțimea se înghesui, înghițindu-l. înjura, în sinea lui, cu sete, în timp ce încerca să scape de lume. în clipa în care ajunse la scări, încă mai putea auzi țăcănitul pierdut al paşilor de la baza scării. Atunci se îndreptă spre garajul de la subsol, trecu pe lîngă o ieşire îngustă, prin care o văzu alergînd în întunericul oraşului cu străzi pustii. Frumusețea naturală a

paşilor ei mari, datorată picioarelor lungi îi trezi dorința s-o aclame; dar vitexa cu care alerga îl făcu să geamă de deznădejde.
Ajunse în stradă tocmai la timp, ca s-o vadă alergînd în vecinătatea unei intersecții dintre cî- teva clădiri înalte, destinate birourilor.
Un camion singuratic, cu prelată în spate, aştepta să se schimbe semaforul, complet în afara problemelor. Ea făcu un ocol, trase puțin prelata ce purta inscripția Nilly's Fine Vegeîables, Artemis Island, VA şi se sui în camion.
Audubon reținu numărul camionului, chiar înainte de a se schimba semaforul. Stătea în mijlocul străzii, uitîndu-se cum se depărtează camionul, simțindu-se triumfător, dar în acelaşi timp, părîndu-i rău de ea, pentru că, dorind să scape, recursese la modalitate atît de umilitoare. Prelata se ridică la un colț. Ea se uită afară şi încremeni cînd îi văzu. Apoi colțul prelatei se coborî, la loc.
Audubon se îndreptă cu paşi mari spre hotel,unde oamenii de ordine răcneau că totul este în ordine, deoarece sistemul de alarmă fusese declanşat doar din dorința

cuiva de a face o farsă. Mormăind, se duse la un telefon din hol şi sună la locuința lui. în mai puțin de cincisprezece minute, rețeaua lui de elită era gata să ia urma porumbiței fascinante, misterioase şi poate chiar periculoase, porumbiță pe care Audubon avea de gînd s-o prindă pentru el.

CAPITOLUL 2

- Oare chiar nu poți să vorbeşti?

Elena dădu din nou din cap şi privi spre soarele ce se ridica în dreapta, deasupra oceanului. Era epuizată, speriată şi încerca din toate puterile să născocească un plan. în nehotărîrea ei, se fixă din nou, pentru a suta oară, asupra lui T.S. Audubon. Ce-o fi făcut atunci, seara? Cui i-o fi vorbit despre evadarea ei?

O cuprinse disperarea la gîndul că vulpea ei argintie ar putea să fie doar un şobolan argintiu. Vulpea ei argintie. îi rămăsese pentru totdeauna în amintire.

în urmă cu o oră, Beckel Nilly o descoperise în spatele camionului, la o oprire la benzinărie.

_ Elena fusese sigură că se terminase cu încercarea ei de evadare. Erau prea mulți

criminali în America, pentru ca cineva să mai aibă încredere în străini, aşa-i spusese Serghei. Cine ar fi ajutat o rusoaică, găsită ghemuită printre lăzile cu roşii, o rusoaică lefteră, fără bagaje sau acte de identitate?
Dar femeia nu făcu decît să mormăie uşor mirată şi s-o privească interesată, de parcă ar fi fost un noi soi de legumă.
- Dacă fugi de cineva, spuse Beckel Nilly, poji s-o faci la fel de bine şi suindu-te în cabina din față.
Elena realiză uluită că încă nu era pierdut totul. Dar ce făcea cu glasul şi cu accentul ei, cum să procedeze ca să nu şi le trădeze? Arătă spre gît şi clătină din cap.
- Nu poți să vorbeşti? Nu putem vorbi? Poftim. Beckel scoase un carnețel soios din buzunarul bluzei şi i-l îndesă Elenei în mînă.
- Poți să scrii?
Elena dădu cu ardoare din cap, aşternînd repede pe hîrtie.
„Sînt o persoană serioasă, lertați-mă vă rog, că am dat buzna. Pot să aud, dar nu pot vorbi. Am fugit de acasă.“
O casă de dincolo de jumătatea

pământului, dar asta nu mai conta.
- Unde este casa ta?
Elena încercă printre cunoştinţele ei despre America o minciună salvatoare.
„Chevrolet."
- O maşină?
Elena gemu în sinea ei, la această greşeală.
„Un oraş din statul vecin.“
- Cum te cheamă?
Se gîndi furioasă, încercînd să născocească un nume foarte americănesc.
„Madonna Sinatra."
- Unde mergi?
Elena ridică din umeri. Nu avea în cap nimic precis.
- Ai nevoie de o slujbă? Dacă poți să prăşeşti, să culegi zarzavaturile şi să faci curățenia în casă, poți să rămîi cu mine. Eu locuiesc pe o insulă. N-o să te poți plînge că n-ai companie, aşa că hai să lucrezi pentru mine, asta pot să-ți aduc la cunoştință. Este un loc singuratic. O să primeşti cam zece dolari pe săptămînă, plus casă şi masă. Vrei slujba sau nu?
Poate că era nebună femeia, dar nu dădea semne de rătăcire. Cel puțin, nu

avea de gînd s-o denunțe pe Elena, la poliție.
Tot ce avea acum Elena de făcut, era să acționeze ca o americancă şi să se ascundă pe insula lui Beckel Nilly.
- Doar n-o să te gîndeşti o zi întreagă, spuse Beckel Nilly. Vrei slujba sau nu?
Se va ascunde la această femeie ciudată şi va învăța cum să se poarte ca o americancă, în timp ce se va gîndi la următorul pas de făcut.
Spera deci ca T.S. Audubon să n-o caute. Se temea, însă, că aşa va face. Se apucă să mîzgă- lească răspunsul.
- Mă îndrept spre partea de sud a insulei, acolo unde sînt pădurile. Mai explică-mi încă o dată harta, în detaliu.
Audubon stătea tolănit în scaunul căpitanului, conducînd vasul cu o singură mînă şi ținînd microfonul radioului, în cealaltă mînă. Artemis Island se profila la orizont, ca o movilă verde-albăstruie, acoperită cu păduri şi tivită cu plajă, pe margine. Unul din elicopterele sale trecu cu viteză mică pe deasupra, ca o albină uriaşă şi inofensivă.
- Audubon? Casa se află la o jumătate de

milă de plaja din sud. Se face o potecă prin pădure. Şi... stai! O văd. Se întoarce de la cîmp. Cred că am vrăjit-o. Priveşte tot timpul în sus.
- Pleacă. Acum. Am să te chem imediat ce ajung cu ea pe vas.
- O.K., şefule. O şterg.
Audubon puse microfonul alături de el şi se îndreptă în scaun. Inima începuse să-i bată cu putere de emoție. Aruncă într-o parte şapca bleumarin, decorată cu undițe, apoi îşi încălță zîmbind tenişii scîlciați,pantalonii maron, murdari, şi cămaşa pătată de transpirație. Jucînd rolul unui pescar inofensiv, fusese mijlocul cel mai bfjn de a-i cîştiga prietenia lui Beckel Nilly. Atunci Cînd o ajutase să încarce camionul, la docuri, îi povestise totul despre noua ei lucrătoare.

Audubon îşi dădu capul pe spate şi rîse. îi acordă Madonnei Sinatra cîteva puncte pentru imaginație. Mai merita şi alte puncte pentru curaj şi rezistență, consideră el, oprindu-se din rîsi Asta nu însemna că una din aceste calități ar putea s-o ajute în a-l evita. Cum Beckel

Nilly se afla în drum spre Richmond cu o încărcătură de legume, domnişoara Petrovic-Sinatra era singură, tocmai bună de cules, fără să se gîndească la apropierea lui de insulă, la bordul vasului. Elena păşea pe duşumeaua de lemn din camera de zi a lui Beckel Nilly şi picioarele ei goale lipăiau uşor.

Trase adînc în piept aerul brizei ce pătrundea în fiecare colţ al casei din şindrilă. îşi suflecă poalele rochiei fără formă şi fără mîneci, făcută dintr-un imprimeu vesel din bumbac. Fusese făcută dintr-un sac pentru seminţe şi i-o dăduse Beckel Nilly, care susţinea că i-a rămas mică, faţă de acum zece ani.

Ctyd deasupra ei a trecut un elicopter, i-a venit să sei prelingă înăuntrul rochiei şi să se ascundă. Era îipgrozită că ar putea fi găsită de cineva. Acum; luă o puşcă prevăzută cu harpoane în loc de gloanţe şi o studie cu nelinişte. Vîrful ascuţit de săgeată, ce se putea vedea la capătul butoiaşului, o făcu să se înfioare la gîndul a ceea ce puteâ produce.

Doamna Nilly o învăţase cum să tragă cu arma şi acum Elena înţelegea de ce

americanii erau neliniştiți din cauza numărului mare de crime.
în clipa în care auzi paşi la intrarea din spate, gemu în adîncul ființei şi înălță arma la nivelul feței, îndreptîndu-se spre coridorul străjuit de tot felul de unelte de fermă.
Paşii surzi se auziră trecînd de intrare, în bucătărie, prin uşa de plasă. Se opri tremurînd, cu urechile ciulite să prindă şi cel mai mic zgomot. Dar nu se mai auzea nimic. Mijii ochii din cauza luminii puternice ce intra prin fereastra largă din-spre apus, de la capătul coridorului.
Cînd T.S. Audubon intră pe coridor, fără zgomot, ea sări speriată. Avea şi el picioarele goale. Se oprise cu picioarele depărtate şi cu mîinile odihnindu-se în lături, chiar în lumina ce venea prin geam, silueta lui, profilîndu-se astfel, cu o masculinitate enervantă, de putere şi acțiune.
- Elena, n-am venit ca să-ți fac vreun rău. îi vorbise în englezeşte, cu ton scăzut, convingător.
Ştiu că eşti singură aici, însă nu trebuie să te temi de mine. Am venit să te iau

într-un loc mai sigur.
Căldura curgătoare a vocii lui îi atingea pielea rece, dar ea ajunsese deja la concluzia că lucra pentru guvern. Ce om de rînd ar fi urmărit-o cu atîta abilitate şi ar fi ştiut cum să afle programul doamnei Nilly?
- Ieşi afară, îi strigă ea. Nu plec de pe această insulă.
- Vorbeşti excelent englezeşte, chiar şi cînd eşti supărată. Mă bucur că mă poți înțelege. Şi mai ştiu că mai poți şi vedea, chiar dacă nu poii ochelarii aceia falşi. Şi acum, ascultă-mă. Pot să te ajut.
- De ce ?
- îmi place să-i ajut pe oameni.
- De ce?
- Ca să stau să-ți explic ar însemna să dureze mai mult decît ți-ar plăcea. Dar dacă vrei să rămîi în Statele Unite, ai ales drumul greşit. Şi eu pot să repar asta.
- Vreau doar să fiu liberă. N-am nevoie de ajutorul tău. Se încleştă de armă. Sînt doar o biată secretară. Ce doreşti de la mine?
- Spune-mi de ce eşti atît de importantă prntru Kriloff. M-a acuzat că te-am furat.

A declanşat un adevărat scandal la Departamentul nostru de Stat. Nu cred că pierderea unei secretare poate fi cauza unei rupturi diplomatice. Tu crezi?
- Am să mă descurc singură. Nu am încredere în tine.
- în seara aceea ai avut încredere în mine. Voiai să fii tot atît de aproape, pe cît era posibil.
- Era doar un dans. Sub vraja muzicii. Noi, ruşii, avem sînge fierbinte, ne aprindem uşor. N-a însemnat nimic altceva.
- Eu am dansat cu o mulțime de femei, pînă acum. Genul de comunicare dintre noi doi nu poate fi ignorat.
- Nu mă întorc! Nu fac rău nimănui! De ce nu puteți să mă lăsați în pace, cu toții?
- De ce eşti atît de importantă pentru doctorul
Kriloff? Eşti amanta lui?
Oftatul ei izbucni din piept cu un şuierat de dezgust.
- Nu! Are o soție şi o fată la Moscova!
Şi eunu i-aş fi permis niciodată să... oh!
Mă suspectezi de lucruri îngrozitoare. Crezi că sînt atît de urîtă încît să... oh!

- Hmm. De ce te tratează ca pe o roabă?
- Pentru că am fost o roabă! Dar acum sînt liberă! Şi n-am să mai cooperez cu nimeni! Mai bine mor!
Mîinile lui adunate în chip de blîndă implorare îi atinseră o coardă profundă.
- Nu va trebui să mori, spuse T.S. Audubon cu bunătate, lucru ce contribui şi mai mult la starea ei de confuzie.
- Am să te iau la mine acasă. Acolo ai să fii în siguranță.
Un nou gînd o înfioră. Nu mai avusese legături cu lumea din afara institutului lui Kriloff şi deci avea puțină experiență privitoare la impulsurile masculine, fie ei ruşi sau americani. N-ar fi putut să aprecieze interesul pe care i-l acorda enigmaticul Audubon, în schimb primise o lecție teribilă în acest domeniu, de la Pavel.
- Dacă nu eşti de partea guvernului şi nici nu vrei să mă predai alor mei, atunci nu există decît un motiv pentru care vrei să pui mîna pe mine. Pentru sex!
El începu să tuşească, încercînd să suprime ceva mai profund ce i se ridică în gît şi, brusc, ea îşi dădu seama că se

stăpînea să nu rîdă. îşi ridică privirea.
- O femeie murdară, slăbănoagă, cu păr neîngrijit, cu arma în mînă, îmbrăcată în material de sac, cu floricele în culori aprinse, mă acuză pe mine de intenții depravate!
O măsură din nou cu privirea.
- Te asigur, madame, că prefer femeile bine îngrijite, fără arme la ele şi îmbrăcate cu altceva care să n-aibă inscripție Dutch Gir! Alfalfa, imprimată pe fund.
ironia lui o arse, umilind-o.
- Deci, în seara aceea, n-ai vorbit sincer. Pentru tine, eu sînt urîtă. Bine. în cazul acesta, nu ai nici un motiv pentru care să mă vrei. Pleacă. Eu nu ți-am pricinuit nici un rău.
- în afară de faptul că mi-ai refuzat ajutorul. în glas i se simțea din nou blîndețea.
- Ascultă, lucrez în afaceri de import-export şi consider că a te ajuta este un fel de provocare profesională. Ai putea spune că eşti cea mai interesantă acțiune de import, pe care am întîlnit-o vreodată.
- Nu pot să am încredere nici în tine, nici în altcineva! Am aşteptat prea mult timp

ca să mi se ivească această şansă. Tot ce-ți cer este să pleci şi să nu spui nimănui despre mine. Te rog! Te rog! E în joc tot viitorul meu, viața mea şi mai degrabă aş vrea să mor, decît să mă întorc acasă cu Kriloff.

- Ce ți-a făcut? o întrebă Audubon cu un ton şoptit, amenințător.

- Nu vreau să vorbesc cu tine despre viața mea.

- O persoană atît de disperată, precum eşti tu, trebuie să fi suferit mult... dacă nu fizic, atunci emoțional. Hai, Elena, vino cu mine. N-am să-i mai permit niciodată acelui ticălos, să te rănească din nou. îți jur asta.

Nuanța atît de nouă şi de sumbră din glasul lui mai mult o sperie, decît să o liniştească. Serghei spunea că americanii sînt sălbatici, dornici de vărsare de sînge. Cei din clasa bogaților duceau viață de gangsteri, practicînd răzbunări groaznice pentru cei care nu le erau pe plac. Oare nu făcuse şi ea ceva care-l supărase pe acest bărbat autoritar şi cu puteri absolute?

Genunchii i se înmuiaseră, dar se sili să

şi-i mişte. Trăgîndu-se înapoi, îşi ținea arma îndreptată spre porțiunea în care pieptul lui se îngusta în talie. Avea cămaşa deschisă pe piept, oferindu-i drept țintă o porțiune musculoasă, acoperită de păr.
Odată, făcînd o demonstrație pentru nişte prieteni de vază ai lui Kriloff, vindecase un renumit halterofil, care suferea de o boală la ficat. Stomacul îi arăta ca a lui Audubon. Nu-şi putea nici măcar imagina penetrarea stratului de muşchi tari de ascuțişul harponului... şi simpul gînd că l-ar putea răni îi produse amețeală.
- Lasă jos puşca, vorbi el cu convingere. Nu mă mai mişc deloc. îți promit.
- Vreau să te mişti. întoarce-te de unde ai venit.
- Familia mea a venit acum vreo două sute douăzeci de ani din Franța. Găsesc că e prea tîrziu să mă întorc acolo. Ştiu că mă vei crede dacă vom avea posibilitatea să stăm de vorbă... Am o ambarcațiune trasă la țărm. Timpul e scurt. Mă pricep şi eu la multe lucruri pe care le fac, dar este destul de plauzibil ca tovarăşii tăi revoluționari să fi reuşit să mă urmărească.

- Deci ăsta este planul tău. Să ajungem la țărm, unde să fim aşteptaţi de ei, iar apoi să poți spune că nu e din vina ta! Nu! Vru să se întoarcă să fugă, dar se retrăsese prea aproape de zidul coridorului şi se lovi cu cotul de perete.
Arma smucită se declanşă, eliberînd săgeata cu un şuierat amenințător. Săgeata îl atinse în partea dreaptă pe Audubon pătrunzîndu-i adînc, sub coaste. Elena scăpă arma, oprindu-şi cu mîinile un strigăt de groază. El se clătină, apucă cu o mînă coada de oțel a săgeții şi o extrase, cu un geamăt de durere. Aruncînd săgeata, îşi presă cu mîna locul rănit. Sîngele i se scurgea printre degete.
- Nu aveți din întîmplare nişte leucoplast? vorbi el, făcînd eforturi să zîmbească, ținîndu-şi dinții încleştați. Ea făcu cîțiva paşi complet buimacă, uitîndu-se îngrozită la el. O privea cu ochii îndureraţi.
- N-am vrut să-ți fac asta, spuse în şoaptă.
- Există vreun radio, în casă?
- Este defect. Doamna Nilly voia să aducă astăzi un tranzistor nou.

Privi vălul de sînge care năclăise deja partea de jos a cămăşii. Apoi ieşi pe coridor şi, traver- sînd bucătăria în grabă, luă de la chiuvetă un prosop, pe care şi-l apăsă pe rana chinuitoare, chircindu-se de durere. Elena îl urma, într-o tăcere chinuită.

- Cheamă-mi oamenii cu prima ocazie, o rugă el cu o voce hîrîită. Foloseşte cartea de vizită... pe care ți-am dat-o. Poate fi singura ta... speranță.

Cu o forță şi o siguranță demne de toată ad- * miraţia, părăsi casa şi o porni cu paşi mari printre smocurile de iarbă înaltă din curtea din spate. Cu conştiința încărcată, Elena rămase pe treptele de la intrare, uitîndu-se cum dispare pe poteca de sub bolta deasă a copacilor cu trunchiuri acoperite de muşchi.

Sentimentul vinovăției se lupta cu instinctul de autoconservare. O să se facă bine. O să ajungă la ambarcațiune şi o să cheme ajutoare. Iar ea va avea timp să ajungă la bărcuța de pescuit a doamnei Nilly şi să părăsească insula prin cealaltă parte. Nu-şi putea risca viitorul pentru el. Doar nu o să moară, dacă ea nu-l ajută.

Se lăsă jos pe trepte şi stătu aşa cîteva clipe, copleşită de emoție, acoperindu-şi fața cu mîinile strînse în pumni. Chiar şi de la intrare se puteau vedea petele de sînge de pe nisip. O chinuia un gînd cumplit, care nu-i dădea pace.
Săgeata atinsese o arteră. Ar putea pierde prea mult sînge pînă să-l găsească oamenii lui.
Degetele-i pulsau de energie. întreg fluxul ce provenea din clarul ei o îndemna să facă tot ceea ce era normal să facă, să-şi folosească puterea miraculoasă, care nu-i putuse fi niciodată pervertită, nici măcar de Kriloff. îşi desfăcu pumnii plîngînd şi se uită la cer.
- N-am vrut decît să fiu liberă!
Sări de pe trepte şi alergă spre Audubon.
Se trezi cu capul în poala cuiva şi cu picioarele în apa oceanului. Fața umbrită şi-o simțea mai rece decît brațele. Soarele îi bătea pe brațe, pe piept şi pe burtă. Simțea moliciunea coapselor de sub capul lui. Mai simțea o fierbințeală furnicîndu-l într-o parte.
Totul era atît de plăcut şi brusc îşi dădu seama că n-ar putea să fie nimic atît de

plăcut, dacă ar fi mort. Deschise ochii rapid şi dădu peste stamba decolorată ce îmbrăca pieptul Elenei Petrovic. Era atît de tare aplecată asupra lui, încît îi respira parfumul proaspăt de material curat şi mirosul feminin, senzual, al trupului său. Ar fi putut cu uşurință să-şi ridice capul puțin, ca să-şi lipească nasul de moliciunile care se profilau, împungînd materialul subțire. Floricelele nu i se păruseră niciodată atît de interesante ca acum.

Se afla într-o stare de apatie, de parcă era adormit pe jumătate. încercă să-şi aducă, încet, aminte cum ajunsese în starea asta. Ultima lui imagine era că se lăsa pe genunchi, în apă, sim- țindu-se prea slăbit şi prea amețit, ca să se poată urca în ambarcațiunea trasă la țărm. Se scufundase, pierzînd şi ultimul strop de conştiență.

Acum simțea cum în regiunea de sub coaste îi intra înapoi un flux de energie, cu o senzație curioasă. Rana! îşi ridică grăbit capul să vadă ce s-a întîmplat, dar nimeri cu fața în moliciunile acoperite cu floricele.

Elena se îndreptă de spate, luîndu-i şi umbra cu ea.
îl inundă soarele şi întoarse capul într-o parte, cu ochii închişi, concentrîndu-se să raționeze şi apoi să vadă. Nu-i plăcea să se simtă neajutorat, deoarece îşi aducea aminte de Vietnam, de vremea cînd era rănit. Dar cînd Elena trecu cu mîinile pe pieptul lui, aducîndu-i alinare, sporind fierbințeala, suspină de încîntare.
Mîinile îi mîngîiau acum centrul pieptului; simțea. că inima lui le urmează. Avea senzația de topire interioară, o senzație care reacționa la toate mişcările ei. Nu mai trăise niciodată aşa ceva, nici
o altă femeie nu-l făcuse să simtă... sau să dorească astfel.
- Ce-mi faci? o întrebă.
- Ți-am presat rana. Vocea îi era slabă şi surdă. Nimic misterior. Sîngerarea s-a oprit. Ai avut noroc.
Mîinile îi alunecară de pe piept, îi prinse capul, coborîndu-i-l pe nisip, în timp ce se ridica.
Audubon se ridică într-un cot, ca să se privească. Valurile îi spălau picioarele, luînd cu ele nori roşiatici din pantalonii

îmbibați cu sînge, de sub rană. Cămaşa îi atîrna deschisă, cu poalele mustind roşii pe nisip. Pieptul acoperit de păr fin, castaniu-închis, spre deosebire de cel argintiu, de pe cap, avea o crustă de sînge închegat.

Fusese mult mai aproape de moarte decît îşi închipuise. Elena Petrovic îi oprise oare sînge- rarea doar prin simpla presare? Imposibil. întinse gîtul ca să-şi examinze rana de sub coaste. îl cuprinse uimirea. Tăietura era uscată, iar marginile se uniseră. Se formase deja o crustă rozalie, ca o cicatrice.

Se zgîi, nevenindu-i să creadă, apoi se frecă la ochi şi se mai privi o dată. Aerul rece adus de valuri îl învălui şi începu să tremure. Pipăindu-şi rana cu vîrfurile degetelor, se temea ca ea nu cumva să revină la ceea ce fusese. Dar nu fu aşa.

Audubon zvîcni în sus, trăgîndu-şi cămaşa de pe el, ca să examineze o dată şi încă o dată zona din jurul rănii. Avusese o viață destul de aventuroasă şi ajunsese imun la orice fel de surpriză. De data asta, cinismul fu înlocuit de pură fascinație şi se simțea ca un copil, încrezător în

minuni.
Prinse cu coada ochiului o oarecare mişcare a Elenei şi se întoarse spre ea, ca s-o privească. Era puțin mai departe de el, ghemuită pe o parte, foarte aproape de valuri. Capul i se odihnea pe un braț, ca pe o pernă. Şuvițe grele de păr blond, lipite de vînt şi umezeală, îi acopereau fața obosită; îl privea printre ele cu ochi amețiți şi trişti.
Cînd se uită spre ea, se încruntă şi începu să se chinuie să se ridice, lucru ce se dovedi prea obositor şi renunță. Audubon îngenunche lîngă ea, îşi strecură o mînă pe sub cascada de păr neîngrijit, urmînd linia curburii zvelte a gîtului, pînă îi găsi pulsul de sub maxilar. I se zbătea puternic, dar puțin cam repede - nici nu era de mirare, din moment ce se vedea clar că îi este teamă de el. Dar ce altceva se întîmplase cu ea?
- Nu te simți bine? o întrebă.
- Nu. Sînt doar obosită. Se cuprinse cu ambele brațe. îşi lăsă capul în jos. Sînt epuizată şi furioasă şi mă simt înfrîntă. S-ar putea spune că mă simt prinsă în propria-mi capcană.

- Ce i-ai făcut rănii? Cum de ai vindecat-o?
- Ar fi mai bine să uiți, domnule Audubon. N-am de gînd să-ți răspund. Nu-mi pasă ce mi se va întîmpla. Nu voi coopera cu nimeni.
Era uimit, entuziasmat şi speriat în acelaşi timp de misterul ei. Supărarea şi resemnarea din glasul ei îi treziră simpatia, dar partea practică din el îi atrase atenția că acum era momentul să ia cu sine, acasă, acest premiu valoros, pentru o aprofundare viitoare. îşi cîştigase reputația idealistului fără sentimentalisme. Unii l-ar fi putut descrie ca puțin influențabil şi uşor de manevrat, dar nimeni nu-i reproşase ceva în legătură cu motivațiile sale.
Pragmatismul lui se estompă, fiind încă uluit de miracolul săvîrşit de mîinile ei.
- Mi-ai salvat viața, murmură el. Nu se poate explica cum ai făcut-o. Puteam să mor. Şi aş fi murit fără puterea ta miraculoasă. Mă simt... mă simt precum unul dintre acei oameni care au fost aproape de moarte şi-şi recapătă cunoştința, ştiind că, după aceea, viața lui

nu va mai fi aceeaşi.
- Ți-am spus că exagerezi. Am aplicat doar tehnicile corecte de presare. Şovăi sub privirea lui neîncrezătoare, se lăsă din nou pe nisip şi închise ochii. Dacă simți atîta recunoştință, lasă-mă aici şi nu mai spune nimănui că m-ai găsit.
Cu o exclamație elocventă de descurajare față de întrebările pline de mister ce pluteau în jurul lor, precum pescăruşii, se aplecă mai aproape de ea şi-i prinse fața în mîini. Unul din degete îi lăsă o pată de sînge pe obraz; se cutremură la gîndul că amîndoi au fost însemnați într-un fel unic şi incredibil.
Simțindu-se în umbra lui, deschise ochii pe jumătate şi privi încruntată, în sus, spre el.
- N-am vrut să te împuşc.
- Ştiu.
îi studie, pentru o clipă, trăsăturile.
- înțeleg. Nu vrei răzbunare. De fapt, ce vrei cu adevărat?
- Pe tine. Totul despre tine, tot ce pot privi,atinge şi auzi; ştiu că nu te cunosc... încă.
închise încet ochii, ca în transă.

- Ar fi mai uşor dacă ai accepta adevărul. N-am avut prea multă sinceritate din partea celor care mi-au controlat viața. Ți-aş fi recunoscătoare, dacă tu ai avea, poate mai mult decît îți închipui.
- Asta înseamnă sinceritate. Se aplecă şi o sărută blînd pe gură, apoi îi depuse un alt sărut, ca o adiere, pe frunte. Nu-şi dădea seama dacă era înfierbîntată de la soare sau îi transmitea lui un flux special. Nu arăta nici mică şi nici neajutorată, dar, pe moment, părea fragilă şi simpla expresie a feței îl lăsa să înțeleagă că o supărase.
- Sînt prietenul tău.
Audubon se ridică în picioare, studiind orice detaliu ai femeii murdare, care-i dăruise viața. Trecerea rapidă în revistă, adăugă noi informații, avea picioarele musculoase şi puternice, şi gambe frumoase. Materialul moale al rochiei i se mula pe pulpele rotunde, adunat între genunchii cu oase fine, dezvelind astfel o aluniță mică, maronie, lîngă una din rotule. Arăta ispititor acest semn de frumusețe de pe pielea ei delicată.
Privind mai atent, Audubon constată că partea inferioară a picioarelor erau

bronzate de soare şi murdare de la munca din grădina lui Beckel Nilly. Brajele îi erau la fel.
li citi gîndurile cu priviri albastre decolorate de farmecul straniu al oboselii. Gura îi era strînsă într-o linie amară.
- Nu pot să fug de tine, în acest moment şi tu ştii asta.
- Da. Nu înțeleg chestia asta, va trebui să aştept pînă cînd te vei încrede îndeajuns în mine ca să-mi explici. Va trebui să-mi explici şi asta - arătă spre cicatricea roz, de formă neregulată, de pe laterală.
- Nu. E ca şi cînd m-aş lăuda cu ce am eu, față de ceilalți. Țin să-mi păstrez tot ceea ce pot păstra în mine, micile mele libertăți care mi-au mai rămas. Ai să fii foarte dezamăgit şi la fel va fi şi Kriloff, atunci cînd ai să mă predai lui.
- N-ai să te întorci înapoi la el, vorbi repede Audubon, după care privi spre cer, blestemînd faptul că pierduse atîta vreme. îmi pare rău, dar de acum înainte eşti liberă să crezi ce-ți convine. Trebuie să plecăm.
Ambarcațiunea ancorată, se afla chiar lîngă țărm. O aduse mai aproape şi o luă

pe Elena în brațe, cărînd-o pînă acolo. Ea se lăsă în scaunul curbat, în timp ce el pornea motorul. Departe, în larg, ambarcațiunea plutea lin. După ce Audubon o cărase pe scară, genunchii o lăsară şi se întinse neajutorată pe punte. El se urcase imediat după ea şi o ajutase să se ridice pe o banchetă cu perne, de pe laterală.

- Am nişte mîncare în frigider. Dacă mănînci, te vei simți mai în putere.

- Nu. îmi revin în cîteva minute.

De teamă ca nu cumva, atunci cînd îşi revine, să se arunce peste bord, el luă imediat legătura radio cu elicopterul. Pilotul încercase la nesfîrşit să ia legătura cu Audubon. Manevră cu dexteritate aparatul impresionant, echipat şi cu pon-toane pentru amerizări şi îl aduse cam la zece metri de ambarcațiune.

Întorcînd obosită capul, Elena Petrovic îşi dădu părul la o parte de pe față şi gemu la vederea elicopterului.

- Lucrezi pentru guvern. Altfel cum ai putea avea aşa ceva?

- Sînt un capitalist mizerabil şi am mai mulți bani decît poți tu să-ți imaginezi.

Pilotul lui Audubon se holbă la pantalonii lui năclăiți de sînge şi la cicatricea lui ciudată, dar nu spuse nimic, în timp ce-i ajuta să se urce la bordul elicopterului.
- Ce se va întîmpla cu ambarcațiunea? îl întrebă Elena pe Audubon, în momentul în care pilotul o ajuta să-şi lege centura de siguranță, I stînd în spate, pe locul pasagerului.
- O să aibă grijă de ea mai tîrziu unul dintre oamenii mei.
- Unul dintre oamenii tăi? Cîți oameni ai?
Audubon îşi înălță o sprinceană.
- Cu unul în plus față de cîți aveam înainte.
îşi dăduse seama că fusese luat în serios, după expresia suferindă de pe fața ei. Se întoarse şi se uită pe fereastră, lipindu-şi o mînă de geam, cu degetele desfăcute dezolant. O atinse mîngîie- tor pe umăr, dar ea se smuci într-o parte.
- Va trebui ca unul dintre oamenii tăi să-i transmită doamnei Nilly ceva de genul unor scuze sau minciuni, în legătură cu plecarea mea. Te rog.
- O să mă ocup de asta. Să n-ai grijă.
- Se va avea din nou grijă de mine.

Văzu cum îi joacă un muşchi al maxilarului, semn că-şi încleştase dinții.
- Ce bine. Am auzit chestia asta toată viața mea. E un alt fel de a-mi spune că n-am de ales.
Audubon observă dintr-o parte cum se lupta să-şi stăpînească lacrimile, fără să şi le poată opri de a aluneca pe obrajii ei bronzați de soare. Voia s-o mîngîie, s-o ia în brațe şi s-o liniştească, mai mult decît şi-a dorit vreodată cu oricine altcineva. Ea îl adusese aproape de moarte, apoi i-a salvat viața şi continua încă să fie uluit de ceea ce reuşise ea să facă. Pipăindu-şi din nou cicatricea de pe pielea descoperită, îi veni în minte ideea tulburătoare că-şi pusese sufletul ei acolo... sau îi luase o parte dintr-al lui.
Ce aberație! Ar fi vrut să rîdă, dar nu-i venea. Rușii aveau pretenția să fie găsită şi s-o recupereze şi el bănuia că oricare ar fi fost motivul ce
o făcea prețioasă pentru ei, ar fi valorat dublu pentru Departamentul de Stat. Dacă aşa stătea
cazul, Audubon avea nevoie de ea la unele dintre propriile lui negocieri mai critice.

Nimeni din Departamentul de Stat nu-i va face vreun rău. Vor fi bucuroşi s-o ajute să-şi depăşească problemele cu azilul politic. Vor spera pur şi simplu că va coopera la chestionare, că va dori să se facă utilă. Dar va fi mai bine aşa, decît să se întoarcă în Rusia? Va fi liberă, într-un fel. Va fi testată, înțepată, pipăită, urmărită, studiată în fața experților care vor dori să descopere secretele ei ascunse şi apoi să i le exploateze.

Dar va avea mai multă libertate, îşi spuse el. Se va înțelege, în cele din urmă, că l-a ajutat să facă alegerea dintre viață şi moarte, pentru o cauză mai bună.

Cînd elicopterul se înălță spre cerul albastru de primăvară, ea îşi retrase degetele de pe geam, de parcă şi-ar fi luat adio de la speranțele ei. Audubon stătea degajat pe locul de lîngă ea, reflectînd adînc şi ajungînd aproape să considere necruțătoare devoțiunea pentru munca sa, indiferent cît de nobilă era.

Se lupta cu dorința de a o proteja cu orice preț, de oricine ar putea-o face nefericită, inclusiv persoana lui.

Nu mai zburase cu elicopterul pînă acum

şi zborul de două ore o obosise nervos. O durea ceafa, pentru că se încăpățînase să privească pe fereastră, ca să nu trebuiască să-l vadă pe cel care o capturase.
îşi umpluse timpul închipuindu-şi cum va arăta căminul lui, care, după convingerea ei, trebuia să fie un fel de închisoare, ca un laborator sau o clădire guvernamentală din beton, plină de servitori sinistri, ce o vor spiona.
Pe cînd se chinuia să-şi răspundă de ce voiael s-o aibă, un răspuns logic nu-i dădea pace: pentru răscumpărare. îşi înfăşură mîinile în rochie.
- Bineînțeles! Spusese că este doar un om de afaceri, un agent al guvernului. Dacă aşa stăteau lucrurile, înseamnă că avea de gînd să o vîndă lui Kriloff sau poate guvernului său. După ce trase aceste concluzii, uză de ele ca să-şi construiască un zid. Nu va mai face nici o demonstrație a talentului său şi nu-şi va mai coborî niciodată garda față de T.S. Audubon. Nu va mai obține nimic de la ea, pînă cînd nu va hotărî cum să se folosească de el, ca să se elibereze. Nu se va mai lăsa influențată

de tacticile lui de seducător.
Doar dacă nu cumva, prin nu ştiu ce întîmplare imposibilă, acestea s-ar dovedi a fi sincere.
El îi puse mîna pe umăr. Strînsoarea grijulie şi încrezătoare îi produse un spasm în stomac - sau se datora coborîrii elicopterului? Se întoarse să-l privească avînd o expresie de gheaţă. Pilotul îi dăduse să îmbrace un maiou, care-i era prea mic şi-i accentua muşchii solizi de la umeri şi braţe,, făcîndu-l să arate puternic şi sălbatic. Părul, tuns în şuviţe lungi, care-i ajungeau pînă la ceafă, stătea ciufulit, cu o urmă sîngerie, de la trecerea neglijentă a mîinii.
Un ticălos sălbatic, se gîndi ea, dar concluzia nu făcu altceva decît să-i întărească şi mai mult impresia virilă pe care i-o producea. Faţa, pe care nu avusese pînă acum ocazia să i-o studieze mai îndeaproape, era destul de ridată şi prea colţuroasă pentru a fi frumoasă, gura însă îi era frumos tăiată, avea nasul nobil şi ochii mari, cu sprîncene castanii şi gene întoarse la vîrfuri.
Ochii aceia, de un verde cald, o urmăreau

din adîncul sufletului, asemănători totuşi cu ai unui cățel, ochi larg deschişi şi plini de speranță. îi scăldă privirea vrăjită în ochii lui, încercînd să găsească o cale pentru a crede în el şi visînd în chip neobişnuit ca ei, amîndoi, să nu aparțină unor lumi atît de diferite între ele. Dar nu era vorba de un cățel, ci mai degrabă de un elegant cîine lup alb, care pîndea s-o apuce de beregată. „Prok- lyatnye!“ La dracu', cu toate planurile lui!

Elena îi împinse jos mîna de pe umăr.

-Ce e?

- Vom ateriza curînd. Acum zburăm deasupra domeniului meu. Priveşte.

- De ce ar trebui să mă intereseze?

- Nu e ceea ce îți închipui.

Indiferentă, dar cu o curiozitate disimulată, întinse gîtul şi văzu doar întinderi de pădure, întrerupte ici şi colo de pajişti nesfîrşite.

- Locuieşti cumva într-un copac?

- Am ținuturi atît de întinse, încît n-ai să te plictiseşti niciodată, explorîndu-le.

- Numai dacă mi se va permite să merg unde vreau.

- O să ți se permită.

Elicopterul trecu peste un zid de piatră, care-şi trasa linia prin pădure, pînă la o distanță de unde nu se mai putea vedea.
- Domeniul tău este închis din toate părțile?
- Parcul central, da. îmi place sinnurfttatea.
- Zidul acela pare foarte înalt, do notrocut, co
mentă ea, cu dezgust. O închisoare rămîne o închisoare, indiferent cîtă verdeață cultivi în ea.
- N-am de gînd să te țin prizonieră, Elena. Te ascund.
- Dar mă ascunsesem deja.
- Oamenii tăi te-ar fi descoperit în scurt timp.
- KGB-ul nu înseamnă oamenii mei.
Gîndul îi zbură la dragul de Serghei, care, deşi o iubea ca un părinte, n-ar fi şovăit, cînd era vorba să-şi facă datoria.
- Şi ce se va întîmpla atunci cînd mă vor descoperi oamenii tăi?
- Nu te vor găsi. Dar, pentru orice eventualitate, va trebui să ceri Departamentului de Stat permisiunea să stai în această țară.

- N-am să cer nimic, nimănui. M-ar putea trimite înapoi.
- Nu. Nu o vor face.
- De unde ştii? Spui că nu lucrezi pentru guvern. Ce te face să fii atît de sigur?
- Am... hmmmmm, auzit despre asta la televizor... cazuri în care s-au făcut denunțuri.
I se păru că-i distinge un ton prefăcut în glas, dar nu fu foarte sigură. Elicopterul făcea zgomot prea tare ca să audă bine asemenea nuanțe subtile.
- Şi asemenea lucruri sînt discutate deschis?
- Oh, da. Ar trebui să vezi emisiunile cu mese rotunde. Tocmai datorită lor sîntem la curent cu toate, de la cererile de azil politic al ruşilor pînă la viața amoroasă a bărbaților care se îmbracă fe- meieşte.
- Se discută despre sex în emisiunile televizate?
- Doar între meciuri şi de obicei, pe la prînz.
Văzîndu-i licărirea şăgalnică din ochi, se încruntă.
- Ei, bine, sînt sigură că povestea mea va apărea la televizor, cînd mă vei vinde celui

care va oferi mai mult.
- Să te vînd? Nu. Deveni serios şi închise ochii.
Antrenamentele la care fusese supusă Elena, la institut, erau destinate să-i concentreze atenția asupra energiilor emoționale şi fizice care se dezvoltau în interiorul oamenilor.
Putea citi cu siguranță adevărul, din expresia lui Audubon.
Avea de gînd să se folosească de ea, într-un anume fel. Nu exista nici o îndoială. Acest lucru îl tulbura, poate că-l făcea să se simtă vinovat, dar tot avea s-o facă.
- Da, să mă vinzi, zise ea plictisită, dar destul de sarcastică. Eşti un mincinos înfiorător.
- De fapt, atunci cînd este nevoie, sînt un mincinos magnific. Mă tem că e un talent, de care e nevoie în munca mea. Nu unul dezonorant, dacă e folosit în scopuri benefice.
- Ha! Vrei să spui că importul şi exportul de bunuri este o profesiune plină de uneltiri?
- Da. Se lăsă pe speteaza capitonată a scaunului, îşi întinse picioarele lungi în

spațiul mic din fața ei şi-şi împreună mîinile pe stomac. Intruziunea în teritoriul ei o scoase din fire; avînd ochii închişi, el îşi putea ascunde emoțiile mult mai bine decît s-ar fi aşteptat ea.
- N-am de gînd să te vînd, repetă el.
- Atunci de ce te interesezi de mine?
- Eşti frumoasă, eşti în pericol şi mă consideri
irezistibil.
- Un singur lucru este corect.
- înseamnă că va fi Joarte interesant să aflăm care din ele, nu-i aşa? îi zîmbi. Aşa că spune-mi de ce crezi că am să te vînd? Se pare că-ți închipui că valorezi o mulțime de bani. E cumva penurie de secretare ia Moscova? Bați la maşină j într-un ritm de o mie de cuvinte pe minut?
- îți închipui că valorez destui bani. Asta am vrut să spun.
- Cred că valorezi mult mai mult decît banii, eu am destui bani.
- Şi atunci, ce nu ai?
Zîmbetul îi deveni misterios, şăgalnic, provocator.
- încă nu m-am hotărît.

Pilotul privi peste umăr.
- Casă, dulce casă.
Elena se întoarse spre fereastră cu inima-i bătîndu-i nebunește. îi scăpă o exclamație de surprindere. Se aflau la foarte mică înălțime de vîrfurile copacilor, apropiindu-se de o oază luxoasă, în mijlocul domeniului sălbatic al lui Audubon. în fața lor se întindeau frumuseți de peluze, grădini, piscine, păşuni îngrădite cu garduri albe şi presărate cu cai, grajduri şi alte atenanse, construite într-un stil pe care ea nu-l mai întîlnise, aemănător cu viața englezească de țară.
Iar în centrul domeniului, se ridica reşedința, construită din piatră şi lemn, cu pereți atît de albi, încît copacii întunecați contrastau dramatic, căpătîrid valori ornamentale. Casa avea cîteva coşuri de piatră şi un turnuleț cuibărit într-unul din ascunzişurile reşedinței. Era o clădire primitoare şi în acelaşi timp inspira teama, aşa cum arăta, înconjurată de un peron pavat cu piatră şi cîteva curți. Peste tot se vedeau straturi de flori, tufişuri bine tunse şi copaci seculari.
Nu mai văzuse niciodată ceva atît de

frumos şi atît de... plăcut, conchise ea. Cum ar putea cineva să-i facă vreun rău în această reşedinţă de ţară cu o asemenea aşezare de rai? Părea plină de linişte şi siguranţă. Excepţie făcea faptul că Audubon va fi cu ea. Capul îi zvîcnea de ameţeală.

- Nu vei fi nefericită aici, spuse Audubon. Şi nu vei regreta dacă-mi accepţi ajutorul.

Elena se cufundă din nou în scaun, cîntărind îndoielile şi tentaţiile.

- Orice răspuns afirmativ ai să primeşti de ja mine, să ştii că o să te coste foarte scump. îşi îndreptă mîndră privirea spre ochii lui întunecaţi. Şi banii vor fi cea mai neînsemnată parte a acestui cost.

După ce luaseră împreună o cină de cinci feluri, în sufrageria reşedinţei, marcaţi de atmosfera tăcută, tensionată, Audubon o conduse spre apartamentul ei de la etaj. Mergeau de-a lungul unui coridor decorat cu obiecte mohorîte, de artă englezească, şi cu tapiserii colorate. Era o linişte deplină, chiar şi paşii erau îngropaţi de covorul gros.

- Sînt atît de mulţi oameni în această clădire, murmură ea. Cum de pare atît de

goală?
întrebarea îl tulbură, mai ales pentru că şi el şi-o pusese în ultimii ani, însă din cu totul alte motive.
- Sînt doar cinci persoane în casă care să lucreze normă întreagă. Şi sînt fie la slujbele lor de noapte, fie în apartamentele lor din aripa de la parter. Nu vin aici, sus.
- Şi ce fac ei, cu toții? înțeleg ce face bucătarul-şef şi ajutorul lui, la fel şi menajera, dar...
- Mai este un coordonator pentru pază şi secretara mea personală. Ai să faci mîine cunoştință cu ei.
- Nu are nimeni familie? Soții? Soți?
- Nu. E una din condiții ca să lucreze pentru mine. Dacă se căsătoresc, nu-şi pot aduce partenerii să locuiască aici.
- Dar de ce?
- Este căminul meu, nu un bloc de apartamente. Nu pot permite să văd tot felul de străini circulînd prin preajmă. Aici este cartierul meu de afaceri.
- Duci o viață foarte ciudată. N-ai nici familie, n-ai soție - ai doar oameni care lucrează pentru tine.
- Părinții mei au murit acum cîțiva ani.

Cît despre soție - nu sînt un adept al căsătoriei. Iar afacerile mele, prin natura lor, mă determină să călătoresc foarte mult. O căsnicie n-ar fi mers.
- Ce anume imporți sau exporți?
El ridică uşor din umeri.
- Orice-mi place. Şi-ar fi dorit să nu trebuiască s-o mintă. Dar, chiar dacă ar fi fost o musafiră obişnuită, tot n-ar fi putut să-i spună adevărul. Era prea mare miza, ca să-şi permită o scurgere de informații. în afara cercului său de angajați, de cea mai mare încredere. Nevoia de discreție l-a condus la o viață personală izolată, indiferent cît de multe femei s-au perindat prin acest perimetru, iar Audubon învățase încă din copilărie să ac- ceRte singurătatea.
In fața uşilor de panel întunecat ale apartamentului ei, se opriră, el uitîndu-se în jos la ea, aşa cum era scăldată în lumina blîndă a becului încremenit în aplica argintie din perete. Orgoliul ei inflexibil fusese cam şifonat de evenimentele traumatice ale zilei; îi răspunse privirii, cu tristețe.
- Nu mi se potriveşte, îi vorbi cu glasul ei

solemn, cu un accent aspru, semănînd cu Greta Garbo din Ninotcika. Vreau să spun că nu e locul meu aici.
- Unde ai locuit la Moscova, într-un apartament?
Se uită în lături.
- Oh, am... ales... să stau la institut. Este o clădire veche, imensă, dar nu se compară cu asta. Credeam că trăiesc în lux, pentru că aveam propriul meu casetofon. Scutură din cap. Dar, după ce am venit în America şi am văzut că toată lumea - chiar şi copiii - cară acele... obiecte zgomotoase...
- Obiecte zgomotoase? Casetofoanele acelea mari?
- Da, acelea. Toată lumea are aşa ceva. E uimitor. Făcu cu mîna spre obiectele din jur, subliniind, parcă, stilul lui de viaţă. Şi acum astea!
Sper că nu tnai făcut averea pe căi necinstite.
- Eu personal? Nu.
- Ce vrei să spui?
- Familia Audubon şi-a făcut averea prin mijloace tradiţionale - exploatînd alţi oameni. Au început cu negoţul de blănuri,

ucigînd sălbăticiunile şi înşelîndu-i pe indieni. Apoi au devenit plantatori, exploatînd munca sclavilor, ca pe o adevărată mină de aur. Dar au renunțat la aceasta, re- curgînd la afaceri mai profitabile, cum ar fi fabricile de textile, unde erau angajați copii.
- Dar tu n-ai mai făcut aceleaşi lucruri urîte. Te-ai rezumat la a fi un răpitor plin de influență. Răpeşti suflete.
- Hmm, sarcasm cu accent rusesc. Să nu-mi spui că ne socoteşti nişte porci de capitalişti.
- Nu. Nu fac politică. Majoritatea ruşilor nu fac, cred. N-am avut niciodată ocazia *să cunosc străini. Mă refer la alți oameni din afara cercului de prieteni.
- Hmmm. Ai întors-o interesant.
îi aruncă o privire rece.
- Singurul american care-mi displace eşti tu.
- Mîine mi se va aduce nişte îmbrăcăminte şi alte articole pentru tine. Va veni şi cineva să-ți aranjeze părul.
Era în picioarele goale, îmbrăcată cu un capot larg, de casă, care fusese al lui Clarice, secretara lui. Clarice îi mai

dăduse şi un şnur roz, cu care
să-şi prindă la spate pletele lățoase. Ceea ce uimea la Elena Petrovic era că nu părea precupată de etalarea acelor obiecte prea puțin potrivite.
De fapt, era încîntată că hainele îi ascundeau formele. Era destul de neplăcut şi aşa, că mintea îi era fascinată, la fel ca şi sufletul, ca să nu mai fie preocupată de felul cum arată. Oricum, el pierduse şi acea bătălie.
- Ce ai de gînd să faci? îl întrebă cu amărăciune. Să împodobeşti porumbelul ca să atragă şoimii?
- Nu, doar să-mi fac priveliştea mai frumoasă. Spune-mi - fără însă să te ruşinezi că nu ai bun gust - tu îți alegi îmbrăcămintea?
- Nu. N-am avut nici un cuvînt de spus în privința îmbrăcăminții, pînă ne-am întîlnit. Şi, de asemenea, nici după ce am fugit.
Rămăsese mut. „Am fost o roabă", îşi aminti cuvintele ei. Atunci nu-i luase vorbele în serios.
- Noapte bună, îi spuse ea, brusc.
- Stai, aşteaptă. îmi datorezi o explicație

pentru ultima...
- Nu-ți datorez nimic. Absolut nimic. Nu am de ce să fiu drăguță cu tine. Şi nu trebuie să-mi pese de ceea ce crezi despre mine.
Era adevărat, lucru ce-i dezvălui pe neaşteptate faptul că era unică din acest punct de vedere. Oricine altcineva, fie că-i era dator, fie că dorea ceva de la el, se temea de el sau îl respecta; aşa că, pentru prima oară în ultimii ani, putea în sfîrşit să fie el însuşi, la bine sau la rău. îi plăcea acest lucru.
Aproape că o auzi mîrîind, cînd se aplecă şi o sărută fugar pe gură.
- Noapte bună, frumoasă domnişoară, în haine jerpelite.
Ea îi răspunse ceva în ruseşte, aproape sigur opusul cuvintelor de mulțumire. După ce ea dispăru în spatele uşilor de la apartament, el rămase afară, măcinat de gînduri, şocat de năvala emoțiilor şi a dorințelor, dar în acelaşi timp şi de singurătate.
Se temea ca nu cumva să încerce să plece în timpul nopții, fie chiar şi pentru a testa limitele situației în care se afla.

Era plămădită mai mult din curaj, decît din ştiinţă, lucru pe care-l admira profund şi nu voia s-o umilească, deci n-avea decît s-o lase să guste aventura în afara sistemului ei.
Atunci însă cînd va încerca să zboare, va fi acolo, s-o împiedice. Era spre binele ei, îşi spuse el. Cu adevărat.
îşi închipuia el cumva că era atît de fermecată, încît să-şi dorească să rămînă? Mergînd prin întuneric, în vîrful picioarelor, Elena era mai mult furioasă, decît speriată, în timp ce parcurgea scările şi deschidea uşa neîncuiată de la intrare. Păşind în curtea pietruită, inundată de lumina
lunii, privi în jur, la imensa piscină, la cabană şi la scărițele acoperite cu flori agățătoare. întinderile domeniului din spatele clădirii i se aşterneau fără pici o oprelişte. N-avea de ce să se sperie de luminile de noapte, de la grajd sau de la alte anexe, iar felinarul victorian dădea doar o pată mică de lumină în fața grupului de căsuțe de oaspeți, din apropiere. întunericul îi era aliat. Admiră măreția umbrelor.

Toate acele case, doar pentru oaspeți! Omul are probabil mai mulți bani, decît minte. Altfel de ce ar lăsa-o cu atîta nepăsare să colinde singură?
După scurt timp ajunse cu picioarele ude de rouă la capătul pajiştii, de la marginea pădurii. I se păru neplăcută ideea de a merge ore întregi cu picioarele goale peste prundişul ascuțit, peste țepi şi alte asemenea lucruri invizibile, care se găseau pe jos, pe sub copaci, dar dacă Audubon s-a gîndit cumva că, dacă nu are pantofi, va avea motiv să nu plece, i-a apreciat complet greşit ambiția.
Şi totuşi se bucură, atunci cînd dădu peste o potecă făcută de piciorul omului. Se hotărî să meargă după ea, prin pădure, cel puțin, pînă cînd luna va ajunge ceva mai sus. După o oră, încă mai mergea grăbită, în timp ce trebuia să se lupte cu senzația ciudată că era pierdută în mijlocul unei mări verzi, adînci, pîndită de rechini. Nu, nu era vorba de mare şi nici de rechini.
Ci de Volks[1] periculoşi, animale maiestuoase cu blană neagră, nu, cu blană albă, cu ochi verzi, ca pădurea, şi

cu dorințe periculuase, sporite de luna plină.
Poteca făcu un ocol şi se pierdu într-o poiană. Luna transformase luminişul într-o întindere argintie, cu margini întunecate de pădure. Iar în mijloc, Audubon aştepta răbdător, călare pe un cal înalt.
Elena se opri poticnindu-se, înfiorată de dramatismul scenei, după care fu cuprinsă de furie. N-a avut niciodată nici o şansă! Şi-a bătut joc de ea. Se gîndi să fugă, dar ştia că o va prinde. Mîndria nu o lăsă să o ia la goană prin pădure, doar pentru a se izbi de copaci şi apoi să fie dusă înapoi în casă, nu numai plină de vînătăi, dar şi înfrîntă.
El îmboldi calul şi acesta se apropie de ea, balansîndu-şi coada încet, trimițîndu-i o mireasmă fină, înțepătoare, de piele, de la harnaşamentul englezesc.
- Bună seara, Elena, spuse Audubon cu amabilitate. E o noapte frumoasă pentru plimbare, nu-i aşa? Şi mie mi-a surîs.
Lupii trebuie să fie spionii lui, pentru că nimeni n-ar fi putut să ştie ce drum va apuca, din mo
1. Lupi - Ib. rusă.

ment ce nici măcar ea nu ştiuse. Tăcînd cu amărăciune, se întoarse din nou spre potecă. Calul o ajunse din urmă, fără măcar să-şi grăbească pasul revoltător de leneş. îşi bălăngănea capul lîngă ea, iar fornăitul lui ritmic era atît de paşnic, că-i venea să țipe.

- Este destul loc pentru amîndoi, aici, Elena. Vocea joasă şi profundă a lui Audubon suna la fel de paşnic.

Cei douăzeci şi cinci de ani de visare, speranță, frustrare şi renunțare, o făcură, în cele din urmă, să-şi piardă cumpătul.

Se opri, îşi lăsă capul pe spate şi revărsă în noapte un urlet lung de furie şi suferință. Zări o creangă ruptă, pe lîngă potecă, o înşfăcă şi se duse la un copac, izbind-o de el cu toată puterea. Se auzea scoțînd icnete şi capul îi vîjîia de disperare, izolînd-o complet de lumea reală.

Atunci Audubon apăru în urma ei, cuprin- zînd-o în brațe, pe la spate, lipind-o de piept, în timp ce o apuca blînd de încheieturi. Se împotrivi constrîngerii şi sunetului liniştitor pe care-l auzea în urechi, agățîndu-se prosteşte de creanga ce era îndoită şi ruptă deja.

- Nu vreau să mai fiu folosită! Nu vreau să mai trăiesc fără perspective şi speranțe, vreau ca ele să fie doar ale mele, «fără să mai cer permisiunea nimănui!
- Spune-mi adevărul, o îndemnă Audubon,
ținînd-o strîns şi mîngîindu-i urechea cu gura. Participai la cercetările lui Kriloff?
- Da! Da! Eşti satisfăcut acum? îți spune asta ceva despre valoarea mea?
- Te-ai oferit voluntar să participi?
Rîse cu o tentă de isterie în glas.
- Voluntar? La cinci ani aş putea să mă ofer voluntar să-mi petrec tot restul vieții în captivitate?
- Elena, doar nu vrei să spui...
- încetează! Ce importanță are pentru tine? Ai avut întotdeauna ce ți-ai dorit. Ai trăit întotdeauna într-o țară în care lumea poate să facă tot ce-i place!
- De ce eşti atît de importantă în această treabă? Mîinile lui Audubon i le cuprinseră pe ale ei. Scăpă creanga în clipa în care degetele lui i se fufişară în palmă. El îşi petrecu mîinile mari peste ale ei. Răspunsul se află aici, nu-i aşa? Ceea ce s-a întîmplat azi-dimineață pe

plajă s-a întîmplat datorită unei calități speciale, care vine din interiorul tău. Spune-mi!
- Plăteşte-mă.
Avea glasul de gheață.
- Cu bani, cu mulți bani. Şi ajută-mă să găsesc un loc în care să trăiesc. După aceea, am să-ți spun totul.
- Găsesc mai bun planul meu. în clipa în care reuşesc să te conving că nu am altă intenție decît să te ajut, atunci ai să-mi spui. Nu poți să fugi de una singură şi să ai pretenția să fii în siguranță. Planul meu este spre binele tău.
- Nu pot avea vreodată încredere în tine, pentru că n-ai să recunoşti niciodată mobilul acțiunii tale.
- Vrei să ştii mobilul? Ei bine, iată-l.
O luă pe după umeri, o întoarse cu fața spre el, apoi o cuprinse cu un braț pe după umeri şi cu celălalt pe după talie. Cu o frenezie care-i suprimă respirația, se şi afla ridicată pe vîrfuri, cu trupul lipit de al lui, începînd de la piept, pînă la coapse. Prin halatul ei de casă, şi prin pantalonii strimți de călărie, în care el era îmbrăcat, îi simțea rotunjimile muşchilor de la

picioare. Furişîndu-şi mîinile în cămaşa moale de bumbac, blestemă în gînd toți anii de antrenament, care amplificau percepția fiecărei fibre din corpul lui, pentru simțurile ei.
- în seara în care am dansat, am simțit că te doresc în felul simplu în care un bărbat doreşte o femeie, îi şopti cu voce supărată şi provocatoare. Şi tu mă doreai. Ştiu cel puțin că şi tu ai crezut la fel. Să nu-mi spui altceva.
- Dar nu e suficient.
- Nu am prea multe plăceri pur personale în viață, mă crezi sau nu, şi vreau să gust felul în care mă faci să simt. Şi asta, draga mea Elena, n-are nimic de a face cu darul, cu talentul, sau hocus-pocus - sau oricum i-ar zice lucrului, din a cărui cauză eşti atît de prețioasă pentru Kriloff.
- înseamnă că vrei să faci dragoste cu mine, nu-i aşa? O.K., pot să negociez şi asta, pentru ceea ce-mi doresc. Cu un strigăt mut, îi cuprinse fața în mîini şi îl sărută, sperînd că nu se cunoaşte experiența ei limitată în domeniu. Pentru o clipă, gura lui trădă surpriza, după care mîinile o prinseră mai tare şi îşi apăsă

buzele peste ale ei, mişcîndu-şi-le rapid, avantajat de micul ei oftat.
Atingerea revărsă zeci de emoții şi senzații - presarea şi retragerea caldă a gurii lui, felul defensiv în care ea îi întîmpină limba, ca apoi să se înfioare de plăcere, la atingerile lui cercetătoare. Pe măsură ce intimitatea îi apropia tot mai mult, frica se estompă şi i se păru un lucru complet imposibil să-i mai dorească răul. Genunchii i se înmuiară; se înmuia toată şi în interior, pînă la suferință.
Elena se ridică tot mai mult pe vîrfurile picioarelor, iar el o apropie şi mai mult presîndu-i şoldurile cu mîna. Se cuibări şi mai bine pe abdomenul ei, făcînd-o să se clatine. Cum putea să-i producă această combinație sublimă de emoție şi dorință, din moment ce avea alte planuri pentru viitorul ei, planuri mai puțin demne de admirat? Cu siguranță că nu se putea prezenta la fel de bine şi atunci cînd era vorba de înşelătorie.
„îți amintești de Pavel?“
Era uşor să fii oarbă, cînd te aflai în brațele
unui bărbat şi erai amețită, ca reacție la

răspunsurile instinctive ale mîngîierilor lui. Asemenea pierderi de raţiune nu însemnau nimic, ştia acest lucru. Acestea existau doar pentru a te bucura de ele, după care erau uitate.
Pavel, însă, nu fusese T.S. Audubon; n-o să uite niciodată ce senzaţii îi stîrnesc sărutările leneşe şi dezinvolte ale lui Audubon, chiar dacă era înverşunată.
- Vrei să te joci cu mine? îl întrebă ea. Atunci, hai să ne jucăm. îşi strecură mîinile între trupurile lor şi trase de capătul de jos al cămăşii, ridicîndu-l, după care-şi furişă repede mîinile pe dedesubt. De această dată, el fu cel care trase cu zgomot aer în piept.
- Am şi eu putere, îl avertiză ea. Altfel de putere.
Mîngîindu-I pe părţile laterale, urcă mîinile mai sus. Cu una ajunse la cicatricea vindecată pe jumătate; lăsă să se scurgă căldura şi energia pe cicatrice, auzindu-l între timp cum reacţionează cu un suspin.
- O parte din viaţa ta îmi aparţine, suspină Elena, cu un ton foarte ameninţător. Şi eu te cunosc, aşa cum

nici o femeie nu te va cunoaşte vreodată.
Mîinile îi alunecau în jurul lui, atingîndu-i coloana cu degetele. îşi dădu capul pe spate ca să-l privească. Expresia nu i se vedea din cauza întunericului, dar se simțea mişcarea precipitată a pieptului.
- Am găsit aici, la spate, o rană veche. Aici muşchii pot să devină uneori dureroşi.
Masă osul şi muşchiul cu buricele degetelor.
- Aşa, acum e mai bine.
Alunecă cu mîinile ei intim, în sus şi în jos pe spatele lui, de parcă l-ar fi mîngîiat de mii de ori. în mod inevitabil, mîna dreaptă i se strecură sub centura pantalonilor de călărie. Nu ezită deloc, atunci cînd mîna-i masă, foarte uşor, pipăindu-i cu degetele umflăturile şezutului cu cicatrice.
- Astea aproape că te-au lăsat invalid, deşi ai scăpat, simt totuşi artrita care te chinuie cîte- odată.
- Degetele aproape că ți se topesc în piele, comentă el, cu glas răguşit. N-aş putea să-ți spun unde se termină şi unde începe pielea mea. Cum reuşeşti să faci asta?
Işi retrase mîinile, ridicîndu-le spre fața lui, apoi i-o mîngîie cu dosul degetului.

- Este secretul meu. Ca să nu-ți închipui că dispui de toate.
- Dumnezeule, nu e de mirare că Kriloff vrea să facă orice, numai să te aibă înapoi.
- Iar tu vei face orice posibil ca să mă păstrezi
- cel puțin pînă nu intervine ceva mai convenabil.
O apucă de mîini şi i le ținu nemişcate, lipite de pieptul lui.
- Aş putea să te predau propriului meu guvern. Iar tu ai putea să-ți încerci şansele cu oficialii, sperînd că nu te vor preda lui Kriloff sau nu-i vor lăsa pe cercetătorii noştri să te studieze la microscop. Sau poți să stai aici, ascunsă, şi să fii musafira mea. Şi pot să te asigur că, dacă guvernul meu te găseşte, o să ți se acorde tot ce doreşti.
O senzație sfîşietare o apăsă în gît.
- Eu vreau să am încredere în tine, dar ai prea multe secrete.
- Şi tu ai. Se dădu un pas înapoi, ținînd-o încă de mîini şi o studie la lumina lunii. Dar avem destul timp la dispoziție ca să ne cunoaştem unul pe celălalt.

- Oare chiar avem? Cît crezi că durează pînă află cineva că sînt aici?
- Aş putea să te ascund pentru vecie. Am oameni, am posibilități şi bani cu care s-o fac. Să nu-ți faci griji.
- Ai deprins talente neobişnuite din afacerile de import-export.
- Nu mai neobişnuite ca talentul tău în tehnica masajului.
O conduse spre cal, se sui, în timp ce ea aştepta tăcută şi neliniştită, apoi îi întinse mîna.
- Doar nu vrei să mergi pe jos tot drumul pînă acasă?
„Oare voi avea vreodată un cămin?“ Şi-ar fi dorit să nu fie aşa de familiar în ospitalitatea lui. Atunci cînd va pleca de la reşedința lui, nu voia să-şi mai amintească de el şi de căminul lui, unde a stat.
Oftă resemnată şi se sui pe cal, ajutată fiind, apoi se instală cu stîngăcie în spatele lui, pe spinarea lată a calului.
- Nu sînt cazac. Nu ştiu să călăresc. Nici măcar nu ştiu cum să mă țin.
- De mine. în asta constă frumusețea călă- ritului în doi. începe să-mi placă.

Ea îl cuprinse cu mîinile pe după talia dezgolită de cămaşă. De data aceasta, se concentră să-şi mențină rece atingerea. Dar nu putea să nu savureze căldura şi puterea ce se degajau din trupul tare, viril, pe care-l simțea în mîini.

- Ai închis generatorul, comentă el şmechereşte. Dar circuitele tot se mai aud bîzîind.

Pe tot parcursul drumului înapoi, încercă să o atragă în conversație, dar ea îi rezistă, pînă îl făcu să renunțe. Era mult mai slabă în fața lui decît se aşteptase, lucru ce o speria. Cu mulți ani în urmă, încetase să mai aştepte vulpea argintie, care să vină, s-o salveze; iar acum era prea cinică ca să-şi schimbe optica.

El o conduse pînă la apartament, pentru a doua oară, în acea noapte, dar n-o mai alintă cu un sărut, ca data trecută. Nu trebuia. Rămase în picioare, doar, scăldat de lumina scăzută ce venea din hol, urîndu-i noapte bună, în timp ce privirea îi poposea pe gura ei. După ce ea închise uşa de la apartament, rămase rezemată de ea, ascultîndu-l cum se depărtează.

ApartamentuMui personal se afla în

cealaltă parte a clădirii. îi spusese că-şi rezervase toată aripa de la etaj pentru el, Audubon, cel singuratic şi misterios. Oare trebuia să-l creadă prieten?

Tîrîndu-se de oboseală şi epuizare nervoasă, îşi înmuie picioarele într-o cadă sprijinită pe suporți în formă de labe, ce se găsea într-o sală mai mare decît majoritatea apartamentelor moscovite, pardosită cu un covor bleu, moale, ca o blană de samur rusesc.

Aruncîndu-şi capotul, se privi în oglinda cu margine aurie, analizînd imaginea blondei neîngrijite, îmbrăcată cu chiloți practici şi foarte comuni şi cu un sutien cu vîrfurile ascuțite.

Americancele nu purtau sutiene cu vîrfurile ascuțite. Spera ca printre hainele de care vorbise Audubon să se găsească unele obiecte de lenjerie. Realiză că devenea din ce în ce mai jenată în legătură de felul cum arată în ochii lui.

încruntată îşi dădu jos toate desuurile şi se băgă în patul cu baldachin, printre cearceafurile albe, dantelate, avînd perne aproape tot atît de mari ca şi ea. Mobila stil, albă şi delicată, era scăldată de

lumina lunii ce trecea prin geamul enorm. Senzația cearceafurilor şi a cuverturilor de satin pe pielea goală o făcu să se înfioare. Chiar şi după o zi teribil de obositoare, ca asta, care se sfîrşise lăsînd-o singură, prinsă în cursă şi plină de teamă că va dezvălui prea multe despre sine, ea tot mai întrezărea un fir de speranță. Se gîndea la Audubon, îl analiza, rumegînd fiecare cuvînt de-al său, fiecare atingere; şi tot nu putu ajunge la o concluzie. Stătea în pat, pe întuneric, cu senzația mîngîietoare a cearceafurilor pe pielea ei, şi privea planta din colțul camerei, care începuse să înflorească.

CAPITOLUL 4

Excelența Sa, cunoscut şi sub numele de domnul Rex, era, fără discuție, cel mai renumit expert în modă şi frumusețe, în cercurile femeilor bogate din Virginia. Salonul său din Richmond atrăgea elita, chiar şi din Washington. De multe ori, fusese adus la domeniul lui Audubon,A pentru a se îngriji de coafura vreunei musafire. în ceea ce-l privea pe Audubon, motivul cel mai de preț pentru care îl angaja pe domnul Rex era codul tăcerii,

pe care-l respecta cu sfințenie. Nu vorbise niciodată despre clientele sale şi nici personalul său nu vorbea.
- A venit Excelența Sa, îl anunță Clarice pe Audubon, cînd Bernard veni jos să aducă vestea. Bernie i-a amenajat un loc în seră, pentru că a insistat asupra faptului că vrea să aibă foarte multă lumină naturală. Am impresia că a făcut o fixație în legătură cu lumina normală. Domnişoara Petrovic a fost dusă în sala „tronului", iar acum este studiată de curtea Maiestății Sale. Bernie spunea că Maiestatea Sa scos un strigăt cînd a văzut-o. Nu-mi dau seama dacă e de bine sau de rău.
Cînd Audubon a ajuns în corpul principal, curios să o vadă pe Elena, după ce-şi petrecuse o bună parte a dimineții în biroul lui de la subsol. îl auzi pe Rex țipînd la o asistentă. Vocea lui mereu exasperată reverbera pînă în holul central, placat cu marmură, venind dinspre arcada albă ce ducea spre încăperea de sticlă, din spatele casei.
- Foloseşte crema de față, prăpădito! Ți-am spus că are pielea uscată, nu grasă!

Îndreptîndu-se spre cîmpul luptei pentru frumusețe, Audubon nu schiță nici măcar un zîmbet disprețuitor. Ca să-i cucerească încrederea Elenei şi s-o răsfețe - dacă atenția domnului Rex putea fi numită răsfăț - nu însemna decît pură plăcere, cu totul în afara scopului său final.
Pînă acum nu-şi permisese niciodată să-şi lase hotărîrile influențate de sentimentele personale, dar de această dată cele două dileme se contopiseră într-o mare, unică şi tulburătoare neliniște. Elena, o femeie ca nimeni alta, fusese cea care, pentru prima dată, de mulți ani, îl făcuse să doreasckă să redescopere viața, dincolo de munca sa. Şi mai era şi Kash Santelli, fiul său adoptiv, care ar fi putut avea probleme în misiune. Viitorul lor depindea de Audubon... şi poate şi de fiecare.
Audubon se sili să zîmbească în momentul în care intră în încăperea mare, plină de plante şi de mobilă albă de răchită. în centrul unui spațiu gol, de unde fuseseră mutate mobilele vechi de răchită şi vegetația luxuriantă, ca să se facă un loc, ca o arenă, se afla Elena, cu statura ei înaltă, cufundată într-un scaun

special pentru tratamente cosmetice, pe care domnul Rex îl aducea cu el în vizitele sale private.
Ea arăta, în largul halat roz, de casă, al lui Clarice cu un clopot supradimensionat cu două fimbi zvelte. Picioarele-i goale erau dezvelite de la genunchi în jos. Erau susținute pe pernele scaunului pentru picioare, iar degetele de la picioare, cu pedichiura făcută, erau despărțite cu smocuri de vată. Mîinile subțiri se odihneau pe pernele brațelor fotoliului, iar degetele erau la fel de desfăcute din cauza bucățelelor de vată. Nu avea încă unghiile vopsite.
- Am văzut că şi pisicile fac la fel cu ghearele, comentă Audubon, oprindu-se lîngă ea, cu mîinile la spate, ținîndu-şi semeț capul în sus. Arăți de parcă tocmai te-ai speriat de un cățeluş.
- De un lup, vorbi ea, impasibilă. Bună dimineața.
- Bună dimineața. Se silea să nu izbucnească în rîs.
Apoi, imaginea ei, care era blocată de domnul Rex şi de o asistentă, care-şi tot făcea de lucru la capul ei, i se înfățişă

năucindu-l.
Audubon fu copleşit de uimire, care trecu ca un val peste simțurile, peste sîngele şi peste gîn- durile lui. Ea îl studia cu mai puțină indiferență şi mai multă speranță, iar în această speranță se întrezărea o tentă, complet inocentă, de întrebări, temeri şi dorințe.
îl copleşiră atunci gînduri neliniştitoare în legătură cu viitorul. Dacă va fi silit să negocieze pentru ea, cu Departamentul de Stat, în schimbul unor avantaje în favoarea lui Kash - şi dacă era pe atît de importantă, pe cît bănuia el - Depar- tamentul de Stat o va ascunde undeva, unde să fie în siguranță, dîndu-i o noua identitate şi supraveghind-o. S-ar putea să n-o mai vadă niciodată.
„Dar ce-ar fi dacă te-ai însura cu ea? Ai putea să negociezi şi în acelaşi timp s-o recapeți înapoi, mai tîrziu.“
Căsătorie? îi trecuse prin minte cuvîntul fatidic în legătură cu o femeie pe care abia dacă o cunoştea, o întîlnise doar acum cîteva zile. El, omul cu sentimente, cel puțin sarcastice, despre căsătorie? Audubon îşi masă fruntea care-l durea şi

se consolă cu gîndul că, oricum, ea nu-i va accepta niciodată propunerea. O femeie care nu vorbea decît despre libertate, nu avea chef să se lege de primul american care o cerea în căsătorie.

- Te doare capul? îl întrebă ea, cu glas calm şi răguşit. Se simțea o nuanță provocatoare în el,

dar şi una de simpatie. Asistenta domnului Rex îi făcea acum manichiura la mîna dreaptă. Elena ridică mîna stîngă şi-i făcu semn lui Audubon, un semn aproape imperceptibil. Gestul promitea ceva de genul: „pot să te ajut în legătură cu durerea de cap.“ Era şi puțin ironic. „Ştiu unde te doare."

Audubon îi zîmbi, dar clătină din cap. Părul ei blond, bogat, era adunat în şiruri înregimentate de bigudiuri pentru permanent, iar fața acoperită cu masca albă de cremă părea fața unei bufnițe, cu excepția cercurilor care-i încadrau ochii albaştri şi a zîmbetului timid de pe gura-i mică şi apetisantă. Lumina caldă a soarelui ce se revărsa prin geamurile tavanului îi scălda pe amîndoi într-o aură strălucitoare, de parcă ar fi fost doar ei doi

în cameră, sau în întreaga lume.
Dar nu era aşa. îi despărțea o lume agitată şi multe probleme. Trase adînc aer în piept şi privi în lături, încercînd să pară liniştit. Numai faptul de a fi privit cu insistență de o femeie, care pentru moment părea că face parte dintr-un trib primitiv, fiind pictată pe față, ca şi cînd s-ar fi pregătit pentru dansul ritual al castității, numai acest fapt şi era şi mai tulburător.
- Te simți bine? o întrebă.
- Am fost torturată, îi replică ea sec.
Audubon se apropie, salutîndu-l din cap pe
domnul Rex, ale cărui păr castaniu, umflat, nas coroiat şi cămaşă hawaiiană, în culori aprinse, îl făceau să semene cu un papagal înfoiat şi colorat.
- Sub părul ei nearanjat, se ascundea o adevărată frumusețe, izbucni gălăgios Rex. Am tăiat din el aproape zece centimetri. De-abia aştept s-o văd cu bigudiurile desfăcute şi cu părul înfoiat.
- Este garantată scoaterea bigudiurilor şi aranjatul? întrebă ea cu solemnitate.
Audubon oftă.

- Doar dacă vei coopera.
Domnul Rex îşi ridică mîinile cu încîntare.
- Oh, aşteptați numai să scăpăm de hainele astea nepotrivite şi să încercăm acele lucruşoare încîntătoare de pe umeraşele pe care angajatele mele le aranjează în salonul principal. Doamnele mele dragi vor avea o adevărată plăcere să te îmbrace. Or să te trateze ca pe o Bărbie!
Ea nu-l slăbise o clipă din ochi pe Audubon, chiar şi atunci cînd asculta vorbele nesfîrşite ale domnului Rex. Ochii ei continuau să atragă privirea lui Audubon, chiar şi acum cînd erau încon- jurați de tone de cremă albă. Şi iată că-i observă privirea mijită, semn că era preocupată de gîn- duri.
- Ce este o Bărbie şi cum se poartă americanii cu ea?
- E o păpuşă clasică şi foarte îndrăgită de copii, o asigură Audubon.
- Sper că n-o să vă jenați, cînd veți fi privită, pentru a fi îmbrăcată în desuuri! exclamă Rex, în timp ce pulveriza o soluție urît mirositoare pe bi- gudiurile ei.
- Ce sînt desuurile? Haine care au şireturi?

- Lenjerie, îi explică Audubon şi se trezi deodată că şi-o imaginează în desuuri dantelate cu o trăire ce făcu să dispară instantaneu halatul roz. Dar putem să-ți aducem nişte lenjerie, care se prinde numai în şireturi, dacă te interesează. Ai avea în felul acesta nevoie de cineva care să te ajute la dezbrăcat, în fiecare seară.
- Oh, vai de mine, zise domnul Rex, chicotind.
Ea privi în lături, stîrnită de contraatacul lui
Audubon şi rîse.
- Trebuie să vă învăț limbajul mai repede, ca să nu pățesc vreo încurcătură.
- Ei bine, avem o mulțime de piese respectabile de lenjerie, pe care să le probați, continuă domnul Rex. Şi vă promit că doamnele nu vă vor face să vă simțiți ca o stripteuză, atunci cînd vă vor ajuta să le alegeți.
- Sînt obişnuită să fiu servită... vreau să spun că nu mă ruşinez cînd se uită oamenii la mine, spuse ea. Audubon văzu cum masca ei cosmetică face cute întrei sprîncene, ca urmare a faptului că se încruntase. îşi fixase privirea pe

pardoseala de piatră, de parcă fusese furată de gînduri, de unele neplăcute. îşi simți stomacul zvîcnind, trezindu-i-se o nevoie calmă şi profundă de a o alina, deşi ea nu spusese nici un cuvînt.
- Ei bine, eşti cu adevărat de admirat că stai aici, în felul ăsta, spuse domnul Rex jovial, în timp ce-i acoperea bigudiurile cu o cască de plastic.
- Majoritatea femeilor ar fi început să țipe, dacă bunul domn Audubon s-ar fi aventurat în această cameră.
Ea se uită îngrijorată către Audubon, apoi îşi mută privirea pe un raft din fier forjat, plin de violete africane.
- Sînt sigură că domnului Audubon îi place să-şi sperie doamnele.
In glasul ei se simțea destul umor, pentru a dovedi că nu se prea sinchisea de acest obicei. Nu trebuia să-l supere, ce naiba! Şi nu prea părea să-i pese dacă avea să defileze goală în fața unei mici armate de femei străine, care vor proba lucrurile pe ea, din cap şi pînă în picioare, în căutarea ținutei perfecte.
Lui Audubon îi plăcea degajarea ei sensibilă, dar, în acelaşi timp, aceasta îl

preocupa. Din în- tîmplare îşi aminti de Kyle Surprise, un fost agent, care fusese rănit grav într-o misiune. Audubon îl vizitase de fiecare dată la spital, la fiecare operație de chirurgie plastică. Kyle ajunsese atît de resemnat în situația de a-şi dezgoli întregul corp, pentru a fi examinat amănunțit de personalul medical, încît la ultima lui internare la spital, stătea în
pat gol complet, flecărind netulburat cu Audubon, în timp ce doctorul şi cîțiva interni, îi examinau cicatricele. Părea că învățase să-şi pună demnitatea la păstrare.
Acum Kyle se descurca de minune, în ciuda numeroaselor cicatrice, pe care nici chirurgia nu i le putuse învinge. Tăria lui de caracter şi dragostea soției şi fiicei îl ajutaseră să iasă la suprafață. Aubudon se încruntă mirîndu-se de ce reacția Elenei la această situație lipsită de demnitate, dar nu atît de neplăcută, l-a dus cu gîndul la stoicismul lui Kyle.
- Domnule Rex, te rog să-mi acorzi un singur minut cu nobila ta victimă. Noi doi avem ceva de discutat. Nu suferă

amînare.
Domnul Rex oftă.
- Doar un minut. N-aş vrea să i se ardă permanentul.
- Să ardă? repetă Elena, cu ton ridicat.
- N-o să pățeşti nimic, îi spuse Audubon.
După plecarea domnului Rex şi a asistentei lui,
Audubon îşi trase un scaun de răchită, aproape de ea. în timp ce el lua loc, ea se îndreptă, luînd o poziție de apărare. Aplecîndu-se spre ea, el îi puse mîna pe braț, strîngîndu-i-l uşor şi încercînd să-i prindă privirea ochilor întredeschişi.
- Spuneai că ai fost unul dintre subiecții de cercetare ai lui Kriloff.
Ea încuviință din cap, fără să-i tresară umerii
îndreptați cu demnitate.
- Unul dintre mulți alții, da.
- De cînd erai de cinci ani?
-Da.
- Şi ai locuit la institut... n-ai avut încotro?
- Aşa e. încearcă să-i convingă pe oameni că sînt parteneri în munca lui, dar, de fapt, aceştia sînt doar nişte prizonieri. Nu

mi s-a dat voie niciodată să plec de la institut fără supraveghere.
- Şi cu şcoala cum a fost, sau cu viața socială?
- Ni se aduceau meditatori. Am învățat cu alți cîțiva copii ca şi mine. Tot ei mi-au fost şi prieteni de joacă.
- Ca tine? Paranormali?
-Da.
- Ce s-a întîmplat cu părinții tăi?
Degetele strîngeau şi lăsau materialul de bumbac al halatului. în ciuda aparenței ridicole, iradia o demnitate ce-l făcu să-şi piardă respirația. Se părea însă că-şi regreta sinceritatea.
- De ce îmi pui acum asemenea întrebări?
- Vreau să ştiu ce s-a întîmplat, de ce ai devenit atît de indiferentă față de trupul tău.
- Indiferentă?
- Te comporți de parcă ai fi obişnuită să fii examinată, faci lucruri de care alții s-ar ruşina.
Se foi în scaun, îi aruncă o privire grea, după care închise ochii.
- Sînt foarte obişnuită cu toate astea.
Se înfioră. Nu era sigur că vrea să afle mai

multe, dar era hotărît să meargă pînă într-acolo încît s-o înțeleagă.
- Am citit nişte teorii ale unui doctor. Spunea că puterile paranormale sînt doar o formă exagerată de energie electromagnetică, pe care o producem toți, de fapt.
- Da. Deschise repede ochii. Multe persoane, aşa ca şi mine, au mai multă energie decît cea normală şi pot să şi-o controleze. Am însă impresia că ştii toate astea.
- Şi astfel se studiază aspectele fizice şi în acelaşi timp şi cele psihice.
-Da.
- Ceea ce înseamnă... Se opri, cu o senzație de amărăciune în gură. Brațul i se simțea rece sub mîna lui.
- Ceea ce înseamnă, continuă ea, în locul lui, vorbind rar şi apăsat, că am fost supusă la toate testele medicale ce se pot imagina, că am fost studiată pe dinăuntru şi pe dinafară tot timpul vieții şi am învățat să renunț la intimitatea trupului meu şi a minții. Da, sînt obişnuită să stau goală în fața grupurilor de persoane străine şi da, m-am obişnuit de multă

vreme să accept orice mi se face, în numele ştiinţei. N-am avut încotro.
_ Işi plecă fruntea, ațintindu-şi privirea în poală. îi părea bine că nu se mai uita la el.
I se adunaseră
lacrimile în ochi.
- N-ai să mai fii niciodată tratată astfel, spuse el răguşit. îți jur.
Ochii i se ridicară spre el, studiindu-l în timp ce-şi continua jurămintele cu impetuozitate.
- Mai bine mor, decît să te las să te întorci la felul ăsta de viață.
Ea lăsă să-i scape un sunet şocat şi chinuit de surpriză.
- Audubon, murmură ea. Audubon.
Domnul Rex apăru în cadrul unei uşi dinspre
altă seră. Strigă:
- îmi pare foarte rău, nu vreau să fiu indiscret, dar trebuie să verific permanentul. Nu vreau să i se încrețească părul.
- Nici eu n-aş vrea să iasă creț, murmură ea, în timp ce lacrimile îi curgeau pe crema albă, fără să-l scape pe Audubon din ochi.

- Cu siguranță că nu.
își drese glasul răguşit şi se ridică în picioare. Şi dintr-o dată, brațul începu să i se încălzească sub mîna lui.
- Deci ai exces de energie electromagnetică, adăugă el cu voce morocănoasă şi distratată. Ceea ce explică la fel de puțin cum se întîmplă miracolele.
- Kriloff crede că miracolele pot fi puse la expoziție, la fel ca insectele mai deosebite şi apoi pot fi disecate.
- E un prost.
Audubon îşi retrase mîna de pe a ei, dar căldura părea să-l urmeze. îşi simțea capul uşor; doar atît putu să facă, pentru a se împiedica să gonească lumea din jur şi să se închidă singuri în casă, numai ei doi, singuri, ca să poată să vorbească, să se atingă şi să-şi împărtăşească toate secretele vieților lor.
- Vorbim mai tîrziu, îi spuse el, dîndu-se înapoi surescitat. Vrei să iei cina cu mine, diseară?
Ea-şi permise un zîmbet mic, tremurător.
- Da, o să fie interesant să văd ce părere ai despre mine după toate aceste... proceduri.

- Deja socotesc că eşti magnifică. Părăsi sera cu picioare nesigure, de parcă le-ar fi avut de cauciuc.
00*5)
Telefonul se auzi sunînd. Clarice se întoarse spre biroul ei din lemn de trandafir şi răspunse. Partea ei de conversație, pe care o auzea, îl intrigă aşa de mult pe Audubon, încît se trezi că se apleacă din ce în ce mai mult în față, pînă ajunse pe marginea scaunului: Ea aşează receptorul înapoi în furcă şi se strîmbă cu dispreț.
- Cred că domnul Rex a inhalat cam prea mult spray de păr.
- Ce-a spus?
- Nimic. Declară că a fost singurul care a văzut o ciudățenie. Elena se uita la tine, în vremea aceea.
Audubon se prinse cu degetele de marginea biroului.
- Ce-a văzut?
Clarice îşi scutură fusta de mătase şi rîse.
- A spus că una din violetele africane a înflorit brusc.
Acum era o ființă nouă şi asta nu numai pentru că scăpase în cele din urmă de

Kriloff. Tot ceea ce aflase despre ea, despre reacțiile ei de femeie, despre temerile şi speranțele din orice perioadă de viață, toate deveneau neclare din cauza lui Audubon.
Libertatea rămînea încă lumina ei călăuzitoare; nu va precupeți nici o şansă de a o obține - să poată să plece unde vrea, să aibă o slujbă, să-şi vadă singură de viață, să ia singură toate ho- tărîrile. Dar oare nu era posibil să-l aibă şi pe Audubon, odată cu celelalte? Oare nu se gîndea s-o cunoască mai bine - nu ca pe un obiect de studiu, ci ca pe o prietenă sau iubită?
Elena se uita la imaginea ei schimbată, aşa
cum se reflecta din oglinda cît peretele din baia apartamentului său şi nu mai ştia ce să creadă. Oricum, se simțea mai puternică şi mai optimistă, în acelaşi timp, însă, se simțea în pericol. Libertatea - sau cel puțin perspectiva ei - era un lucru de căpătîi.
La parter, soarele în apus, se reflecta în fațetele glasvandului deschis. Bernard cel voinic, îmbrăcat în uniforma lui de

majordom, cu pantofi de lac, pantaloni negri şi cămaşă albă, scrobită, cu cravată aurie, o conduse pînă pe terasa de lîngă una din piscine, mărginită de un zid de piatră, cu o mică cascadă amenajată la capăt. Felinarele înalte, cu armături victoriene, începură să prindă viață. Pricepu atunci că era una din ultimele descoperiri, care reacționau la lumina apusului de soare.

Şi ea se simțea tot mai emoționată: emoțiile îi creşteau tot mai arzătoare, în timp ce îl aştepta pe Audubon să intre în raza ei vizuală.

Bernard stătea impasibil alături, cîntărind-o cu autoritatea celui din partea locului. Dispunea de o mică echipă de fete în casă şi de valeți, care s-au agitat toată ziua prin jur, îndeplinîndu-şi treburile casnice; semăna cu un general şi ea încerca să nu se uite la el ca la un general. Era puțin cărunt, cu un aer de demnitate, ce îi aducea aminte de un film în care-l văzuse pe Laurence Olivier.

- Arătați absolut fascinant, domnişoară Petrovic, spuse el, cu sinceritate, conducînd-o spre masa, îmbrăcată cu față

de masă albă, cristaluri şi împodobită cu un buchet de orhidee albe, într-un vas scund de porțelan.
- îți mulțumesc. Chiar şi eu sînt uimită de transformare. Terasa era înconjurată cu rînduri de lalele, sălcii plîngătoare fremătau de jur împrejur, cu frunzele verzi răscolite de o briză uşoară. Lumina apusului de soare aurea suprafața apei din piscină. Elena se simțea deja îmbătată de privelişte şi Audubon nu se zărea încă. îl apucă de braț pe Bernard şi acesta îi trase un scaun de la masă, înclinînd politicos capul.
- Te rog, sînt prea emoționată ca să mă aşez acum. Pot să-ți pun nişte întrebări despre domnul Audubon?
- Sigur. îi zîmbi, dar ea îi desluşi reținerea politicoasă din expresie. Acest om, ca şi toți cei care lucrau pentru Audubon, aparțineau cercului său intim de aliați loiali. N-ar fi dezvăluit nimic din ceea ce Audubon n-ar fi dorit.
- Lucrezi de mult pentru domnul Audubon?
- Ah! De cînd Sfinxul era o gîgîlice! Am venit să lucrez la Grace Hali cînd tatăl

domnului Audubon era tînăr, cu mulți ani înainte ca domnul Audubon să se fi născut.
- Grace Hali?
- Reşedința Audubon, de origine. O casă magnifică, în stil sudist. A fost ridicată prin 1782.
E la mică distanță de aici.
- Cine locuieşte acolo?
- Domnul Audubon a vîndut-o unui grup internațional de investitori, acum douăzeci de ani. A devenit sediul unui club.
- Dar... cu atîta vechime, asemenea tradiție. De ce a vîndut-o?
Expresia cordială a lui Bernard se crispă puțin.
- Sînt sigur că domnul Audubon ar prefera să vă răspundă singur la această întrebare. Este o... poveste tristă.
- Părinții lui au murit?
- Da, de mulți ani.
- N-au mai avut alți copii?
- A mai fost o soră mai mică, a domnului Audubon, dar a murit într-un accident, la schi, în Elveția, cînd domnul Audubon avea doar doisprezece ani.

- Ce trist.
-Da.
Reținerea tot mai accentuată de pe fața lui Bernard îi sugeră că ar mai putea exista o altă povestire neplăcută, în spatele morții acestei surori.
- Ei bine, spuse el cam abrupt, în timp ce zîmbea, am să mă duc să văd dacă domnul Audubon ştie că-l aşteptați...
- A fost o familie fericită?
Bernard o studie în tăcere, de parcă o cîntărea să afle dacă merită să afle. După care, adăugă cu glas scăzut:
- Nu, a fost dintotdeauna cea mai nefericită familie, domnişoară Petrovic. De ce întrebați?
- Vreau să-l înțeleg mai bine.
- Este un om foarte bun, spre deosebire de familia sa, dar poate că şi din această cauză. Uneori, copilăriile cele mai triste modelează caracterele cele mai tari.
- Şi eu cred la fel.
- Şi părinții dumneavoastră?... Bernard lăsă restul întrebării suspendat.
Ea clătină din cap.
- Tatăl meu a fost ucis într-un accident în fabrică, pe vremea cînd eram foarte mică.

Mama era învățătoare, dar a dispărut cînd aveam vîrsta de cinci ani. Abia dacă mi-o mai amintesc. Dar tot ce-mi amintesc este că era foarte bună.
- A dispărut? întrebă Audubon.
Elena se întoarse, surprinsă să-l vadă în cadrul glasvandului.
- Te rog să nu ne spionezi, îl tachină ea, după o clipă.
Inima-i bătea nebuneşte. Se putea ca examinarea pe care el o făcea noii sale înfăţişări, cu încetineală şi foarte minuţios, să însemne dezaprobare sau dezamăgire. Era foarte atentă.
- Mai am foarte puține secrete, adăugă ea.
- Sînt sigur că nu este aşa.
Traversă terasa spre el, în timp ce Bernard, zîmbind, se dădu un pas în spate, după care se topi în casă. Ea îşi mîngîie marginea fustei negre cu palma transpirată. Era pînă la lungimea genunchiului şi părea cam serioasă, doar că nu mai purtase pînă acum o fustă de piele. Spera ca el să nu considere prea protocolară bluza ei de culoare vineție, cu mîneci bufante şi cu guler închis cu nasturi... Şi brusc îi trecu prin minte că ar

fi fost mai bine să poarte tocuri înalte, în loc de pantofii săi cu tocuri joase. Şi altfel de îmbrăcăminte, mai coloratã. Americancele se îmbrăcau atît de vesel primăvara, iar ea, ca o țărancă proastă, alesese violetul şi negrul!
El era îmbrăcat într-o cămaşă frumoasă, sport, cu buzunare mari pe piept, frumos modelate, şi-şi suflecase mînecile. îi scotea în evidență pieptul larg şi în acelaşi timp accentua linia descrescătoare spre talia subțire, strînsă de cureaua îngustă, potrivită la pantalonii cafenii cu dungă.
Indiferența lui studiată amintea de plimbările de la cafenelele de pe Riviera, de confortul unui loc în Ferrari, de simpla încredere masculină combinată cu o avere aristocratică, de demult. începuse s-o doară capul.
- Arăți foarte etnic, spuse el, oprindu-se în fața ei.. Bluza este foarte... căzăcească. Da. Eşti o cazacă foarte atrăgătoare, chiar dacă nu ştii să călăreşti.
Se opri şi acum, cînd se afla la mai puțin de un pas distanță, putu să-i vadă admirația din privire, admirație ce-i transformă verdele ochilor în adevărat jad

şlefuit.
- Şi părul...
îşi ridică mîna şi trecu cu arătătorul peste şuviţele unduitoare, care se opreau brusc, ascun- zîndu-şi capetele, sub linia coafurii de la baza urechii. Domnul Rex îi spusese că va încerca să păstreze mai mult, pe părţi, dar reuşise să-i facă o astfel de tunsoare nemaipomenită, că părul ei bogat cădea acum, doar în afara sprîncenelor. Nu mai trebuia să privească prin perdeaua de păr sau să şi-i adune la spate cu vreo panglică.
Aproape că simţea lipsa paravanului ei intim. Admiraţia lui Audubon şi apropierea de trupul lui îi stîrniră un tremur interior; ochii lui îi trimiteau semnale directe, ca nişte impulsuri necugetate, aşa cum nu mai simţise niciodată pînă acum - şi nici nu simţise nevoia vreodată să le primească.
Cu toate acestea, se agăţase de privirea lui, imputîndu-i că vrea s-o hipnotizeze chiar atît de pe faţă, de parcă ar fi fost o pisicuţă naivă, bună doar de mîngîiat.
- Am făcut nişte investigaţii în legătură cu tine, îl avertiză. Dacă tot nu te-ai arătat la

timp, am vrut să aflu toate secretele tale de la sărmanul şi naivul Bernard. De fapt, sînt o spioană sovietică şi, bineînțeles, experimentată. Numele meu codificat este Red Delilah.
- Oh! Credeam că Kremlinul ți-a dat numele Porumbița Anti-Secret.
Chicoti cu atîta căldură, încît ea, muşcîndu-şi buzele, trebui să zîmbească larg.
- Lasă-ți buzele, îi ordonă el, cu o expresie prefăcută, altfel va trebui să sar să se salvez.
Ea se foi, nu dorea să meargă prea departe cu familiaritățile şi îşi pipăi rujul cel nou cu vîrfurile degetelor fierbinți.
- Eşti nostim, dar toți americanii sînt aşa. Cel puțin, aşa am auzit. Nişte playboys.
- Şi toate rusoaicele sînt ori viclene, ori vipere, ori nişte vaci proaste. Fac mizerie cînd se îmbată cu vodcă şi sapă căutînd cartofi, doar ca să se distreze. Şi grohăie cînd se plimbă.
- Ce minciună!
- Bineînțeles că este. Să măsluieşti lucrurile este uşor. Aşa spune o veche zicală americană. Ține-o minte. Dincolo de

reproş, se simțea că rîde de ea, de ei, de amîndoi şi începu atunci să rîdă şi ea.
- Audubon, eu te judec doar după ce mi s-a spus despre americani. Sînt sigură că am multe idei greşite, dar trebuie să mi le demontezi una cîte una.
- Vezi, eu n-am nici o idee preconcepută despre tine. Deci, aşa stînd lucrurile, măcar unul dintre noi poate să înainteze fără să-şi facă griji.
Şi acum, în legătură cu mama ta... cum adică a dispărut?
Elena îl privi gînditoare.
- A avut probleme cu miliția. Nu era rusoaică, era lituaniană şi ei spuneau că face parte dintr-un grup care promova idei reacționare - de separatism, independență...
- Tot ce se întîmplă în Lituania, de patru ani încoace, demonstrează că n-a fost singura răzvrătită.
- Dar acum douăzeci şi cinci de ani era o răzvrătită, atunci lumea nu-şi divulga părerile. Imaginează-ți că a trăit în Moscova aproape toată viața, dar au acuzat-o că este trădătoare.
-A fugit de la miliție?

- Aşa au spus. Au venit într-o zi la şcoală şi m-au scos din clasă. M-au dus acasă şi mi-au arătat că dispăruseră toate rochiile ei. După cîteva zile, m-au trimis la institutul lui Kriloff, din afara oraşului.
- Dar cum au aflat despre talentul tău...? Nu ştiu cum să-i zic. Tu cum îi spui?
- Uneori zic că este un blestem, dar, de obicei, cred că este un dar. Tot ce-mi mai amintesc este că m-am îmbolnăvit, am zăcut cu febră mare, la cinci ani, era cît pe ce să mor. După aceea, n-am mai fost... n-am mai fost aceeaşi. -Puteam face lucruri pe care înainte nu le făceam, lucruri pe care nu le putea face nimeni. Mama m-a dus
la un pediatru, să mă vindece, dar el a rîs de noi. La cîteva săptămîni după aceea, mama a plecat.
- Şi ai fost luată direct la institutul lui Kriloff?
Audubon îşi puse o mînă pe umărul ei, între-
bînd-o cu blîndețe:
- Crezi că e adevărat ceea ce ți-au spus cei de la miliție?
Elena scutură din cap.

- De atunci mă tot întreb întruna. N-am să aflu niciodată. E greu, n-ai cum să afli.
Pierderea mamei sale şi teama că acest lucru era legat într-un fel de darul ei constituia durerea ei veche ce o măcina pe dinăuntru. Se cuprinse cu brațele. Cu toate că putea primejdui atmosfera actuală, nu se putu abține să nu revină la trecut.
- Dar cu părinții tăi, ce s-a întîmplat...
- Oh, nu. E ora pentru spectacolul de dinainte de cină.
îi trase scaunul galant.
- Eşti un bărbat foarte abil, care-şi prețuieşte intimitatea.
- Am prea multe fapte mişeleşti de ascuns. Linişte, Porumbiță Anti-Secret.
Clătinînd din cap, se aşează, fără să-şi ia ochii de la el, cu o sprinceană ridicată în semn de disperare.
- Ce ai de gînd să faci?
- Să-mi demonstrez talentul muzical. Unii îl numesc blestem, eu îl numesc dar. Luă de pe scaunul opus o vioară şi un arcuş. în timp ce-şi aşează vioara sub bărbie, o fixă cu o expresie stranie.
- Am să fiu muzicantul tău ambulant.

Doar că n-am să vagabondez. îşi bătu călcîiele pantofilor din piele întoarsă, arămie.
- Domnişoară Petrovic, Mozart şi cu mine vă urăm bun venit în America.
începu să cînte şi ea rămase mirată cît de bun era. De fapt, era excelent. Piesa pe care o interpreta era lentă şi cantabilă. Privindu-i degetele mari, sălbatice, cum mîngîie instrumentul delicat, simți cum i se ridică valuri de senzații în ea. Multă vreme, rămase aplecată în față, cu gura întredeschisă, tînjind din tot trupul să danseze cu el un pas de deux.
Baletul fusese distracția ei, salvarea în timpul lungilor ore de singurătate din timpul iernii, atunci cînd i se permitea doar foarte rar să părăsească institutul şi într-un fel şi surogatul ei de libertate. Atunci cînd exersa la bară, în micul studio, pe care Kriloff îl crease pentru ea, simțea că nici o forță n-o putea domina.
Acum, învăluită în muzica şi farmecul lui Audubon, realiza că el ar putea să-i ofere adevărata libertate, iar dacă se înşela în privința lui, atunci ar fi suferit cea mai disperată dezamăgire. Cînd termină şi

lăsă jos vioara ținîndu-şi-o alături, se sculă tremurînd în picioare. Stăteau amîndoi nemişcați,privindu-se fără măcar să respire.
- Porumbița aceasta va încerca să aibă încredere în tine, îi şopti.
Ochii i se aprinseră.
- îți mulțumesc că-mi acorzi încrederea. N-ai să regreți.
Ea se apropie şi, ridicîndu-se pe vîrfuri, îl sărută pe obraz. Nu făcu nici o mişcare s-o atragă spre el, privirea cu care o mîngîia era elocventă. Elena îi cuprinse gura, într-un sărut lung, amă- gindu-l şi implinindu-l, simțindu-se bine primită, gustîndu-l la limita dintre tandrețe şi foame. îşi puse mîinile pe talia lui, apoi şi le plimbă mai sus, pînă cînd degetele-i sensibile întîlniră din nou cicatricea din dreapta, de sub coaste.
El oftă, cînd simți dogoarea mîinii vindecătoare peste cicatrice, comunicînd cu el în acel fel vulnerabil, în timp ce continua să-l sărute.
„Să fii omul de care am nevoie, se ruga ea în gînd. Să fii tot atît de minunat precum pari.“

- Domnule Audubon, scuzați-mă. E ceva urgent, spuse Bernard din uşă.
Elena se retrase mîhnită că-i fusese conturbată intimitatea, chiar dacă doar de Bernard. în viață avusese parte de prea puține lucruri intime. Simțind respirația lui Audubon pe tîmplă, îşi ridică privirea spre el şi găsi în ochii lui acelaşi regret.
- Nyezabvyonniy, îi spuse el, stîlcind îngrozitor cuvîntul cu glasul lui tărăgănat de Rhett Butler.
O umplu încîntarea.
- De neiertat. Sînt de acord.
- Domnule Audubon, Clarice spune că aveți un telefon din Mexico.
Bernard îşi ridică glasul într-un fel diplomatic, dar şi alert în acelaşi timp. Buna dispoziție a lui Audubon se schimbă imediat. Aruncă vioara şi arcuşul pe scaun.
- Mă întorc, îi spuse Elenei şi intră în casă cu paşi mari, după ce-i mai aruncă o privire.
- Am să vă aduc nişte sandvişuri şi un pahar de vin, domnişoară Petrovic, se oferi Bernard, lăsînd impresia că ar putea avea mai mult de aşteptat.

Buimăcită, se plimba pe marginea piscinei, ui- tîndu-se pierdută la cascadă. Secretele lui Audubon o umpleau de groază. Avea încredere în el, da. Da. Trebuia să aibă încredere în cineva din țara asta, în definitiv, şi ce alte motive ulterioare putea să mai aibă? Nu mai avea nevoie de bani, de putere sau de succes în afaceri.

încerca să-şi găsească mai multă siguranță, mai multă logică, pînă cînd în cele din urmă admise că nu avea nimic logic încrederea pe care i-o acordase.

Se îndrăgostise la cei douăzeci şi nouă de ani ai ei, de parcă întreaga-i viață aşteptase aşa ceva, iar ceea ce simțise pentru Pavel fusese doar o biată glumă. Dacă se înşela, de data aceasta,avea mult mai mult de pierdut, însă, decît cele cîteva straturi de mîndrie.

Preferă să o ia pe scări, spre grupul de birouri de la subsol, păşind repede pe desenele complicate ale covorului persan din biroul său.

Cu vocea ei de băutoare de whisky, Clarice comentă:

- Pune-ți dosul la bătaie, şefule, şi nu te

mai umfla aşa în pene.
îi aruncă un surîs amenințător. Stătea la computerul ei, în fusta de mătase, ce-i venea pînă deasupra genunchilor, şi-şi aruncase pantofii de lac, sub una din măsuțele cu televizoare.
Se încruntă privind ecranul computerului, în timp ce rodea capătul unui stilou de aur, pe care obişnuia să şi-l vîre în cocul grizonat. Era văduva unui căpitan de poliție din Texas, un fost specialist în procesare, de la CIA, şi un jucător de poker înrăit.
Imediat ce străfulgerase luminița de pe modemul telefonului de la computer, cu o privire nemulțumită către ecran, bombăni ceva ce ar fi înfiorat şi un şarpe cu clopoței, ieşit de sub o piatră încălzită.
- S-a spus că vineri Kash a fost văzut la ferma
Valdivia, în apropiere de Tuan. Dacă este cumva acolo, atunci are încurcături mai mari decît ne-am închipui noi.
Audubon se opri din mers, iovind cu pumnul în marginea bibliotecii lăcuite, plină de volume de referință. în spațiile libere dintre acestea, se înşirau fotografii

ale prietenilor, celebrităților, politicienilor şi o fotografie a unui tînăr frumos, cu figură exotică şi sălbatică, cu plete negre, pe spate, îmbrăcat într-un costum Armâni. Kash San- telli, în vîrstă de douăzeci şi şase de ani, nu era atît de tînăr, încît Audubon să se gîndească la el ca la un fiu, dar de cînd el şi Douglas Kincaid îl scoseseră ilegal din Vietnam pe tînărul proscris vietnamezo-egipteano-american, acum douăzeci de ani, eî era membru al familiei, pentru amîndoi.

Anul trecut Kash şi-l petrecuse muncind fără preget în imperiul afacerilor destul de conservatoare ale lui Douglas; în ciuda doctoratului obținut în domeniul afacerilor, la Harvard, nu îşi dăduse seama că poate dovedi mult mai mult lumii care l-a tratat atît de rău. Cînd Kash l-a rugat să-l ia să iucreze cu el, Audubon acceptase cu rezerve. încercase să păstreze o oarecare distanță sentimentală între el şi angajați, deşi îi proteja cu adevărat; cu Kash, însă, îi era imposibil să mențină bariera şi tot timpul era îngrijorat dacă tînărul era sau nu în siguranță.

- Dacă Traynor nu-l găseşte în această

după-amiază, am să plec în Mexico.
- Am să chem toate echipele care nu au cîtuşi de puțin tangență cu treburile lui sau ale ei, vor ajunge aici înainte să ai timp să faci un pas dincolo de poartă. Or să te țină cu forța. O să se ajungă la o dispută între propriii tăi temerari, şefule. Ai intra în încurcături mai mari decît Kash, dacă pleci! Ştii asta. Lasă-i pe oameni să-şi facă treaba. Sînt cei mai buni. Doar tu i-ai pregătit, îți amintești? Şi tu eşti cel mai bun.
- Cu o singură excepție, de data asta, vrei să spui. N-am rămas obiectiv.
- Ei bine, da. Dar te înțeleg de ce. Pînă acum n-ai avut de ce să-ți faci griji pentru un membru din familie.
- E singura mea familie.
Se prăbuşi într-un fotoliu pivotant cu spetează înaltă, trecîndu-şi ambele mîini prin părul bogat şi ciufulindu-l complet, lucru ce nu şi l-ar fi permis în condiții normale. Tot ce-i venea în minte era Kash vizavi de Elena şi se ruga ca să nu aibă nevoie s-o folosească pentru a-şi salva fiul adoptiv.
- Plec la noapte în Mexico, o anunță pe

Clarice.
Atunci cînd Audubon se întoarse, Elena tocmai îşi terminase vinul şi o jumătate de platou de sandvişuri cu somon afumat; le consumase enervată, plimbîndu-se pe lîngă piscină. Era obişnuită cu mese consistente, consumate pe îndelete, stînd jos, şi nu ciugulite, aşa cum obişnuiau americanii să mănînce în fugă; era adevărat că dorea să învețe să mănînce ca ei.
Se oprise uitîndu-se la Audubon, care se apropia. Cum era deja neliniştită şi nu se simțea în apele ei, deveni şi mai necăjită, după ce el îi luă mîinile şi i le sărută rece şi cu gîndurile în altă parte.
Avea fața trasă, se vedea că are ceva pe suflet; părea mai îmbătrînit şi mai crispat şi transformarea avusese loc doar într-o oră. Trupul său înalt şi atletic era tensionat; fiecare mişcare dezvăluia autocontrol şi acțiune promptă.
- îmi cer scuze, dar trebuie să plec în Mexico, într-o chestiune de afaceri.
- Afaceri? în seara asta? Compania ta de im- port-export necesită o acțiune de urgență?

-Da.
- Te vei întoarce repede?
- Nu ştiu. îi studie în fugă cu d privire încruntată reacția circumspectă şi alarmată. Acum puțină vreme mi-ai spus că ai încredere în mine. Vreau să cred că ai vorbit sincer.
- Aveam încredere în cineva diferit de bărbatul care a primit telefonul misterios. Cum de crezi că pot să mă simt în siguranță, înconjurată de
secrete? Şi această călătorie nu are nimic de-a face cu mine?
- Şi dacă Kriloff descoperă că sînt aici în timp ce tu eşti plecat, ce-o să se întîmple?
- Nimic, Elena. Nu am timp de diplomație, lată cum stau lucrurile: foarte puțin din ceea ce poți face în afara apartamentului tău rămîne nesupravegheat. Am oameni care lucrează aici şi pe care nu-i poți vedea, dar care te văd. Ei vor face în aşa fel, încît să se asigure că nu va veni nimeni aici ca să te ia.
îşi retrase mîinile dintr-ale lui.
- Şi tot ei vor face în aşa fel, ca să nu evadez. Cît timp stăpînul este plecat, servitorii vor spiona.

- Bine, n-ai decît să priveşti lucrurile aşa, dacă vrei. La naiba, tu nici măcar n-ai habar încotro să te duci, dacă-ți cîştigi prețioasa libertate. Şi ca înainte să te poți bucura de ea, pot să bag mîna în foc că vei fi prinsă, pedepsită şi îmbarcată pentru Rusia, ca să-i fii trimisă înapoi lui Kriloff, la cererea acestuia. Eu cred că aş putea să-ți ofer un viitor ceva mai bun decît poate el.
- Am să-mi construiesc propriul meu viitor.
- Pentru moment, ai să faci ce zic eu. Se crispă la aceste vorbe şi se întinse să-i ia din nou mîinile. Ea se smuci. îi aruncă nişte vorbe grele în ruseşte şi se dădu înapoi, mîndră.
Nimeri direct în piscină.
-Nu.
El se lăsă pe vine, în tifnp ce ea împroşca apa, dîndu-şi la o parte de pe față părul coafat.
Apa îi ajungea doar pînă la înălțimea pieptului. Ea se ridică, aruncîndu-i o privire arzătoare din cauza umilinței şi furiei.
- Pleacă de aici.

- îmi pare foarte rău. Mi-aş fi dorit să vezi caraghioslîcul întîmplării, spuse el. Dar nici la el nu se simțea nici o urmă de umor. Am să-i spun lui Bernard să-ți aducă un prosop. Eu nu am nici timp şi nici stare.

Se ridică şi se întoarse, pornind-o spre casă, în timp ce ea rămase cu ochii la el, urmărindu-l complet şocată şi dîndu-şi seama că nu-l cunoştea absolut deloc.

CAPITOLUL 5

Elena fu circumspectă cînd primi a doua zi mesajul de scuze al lui Audubon, mai ales pentru că scuzele îi fură transmise de o femeie.

Elgiva Kincaid, soția lui Douglas, prietenul lui Audubon, sosi cu foarte puțin fast, în comparație cu ceea ce s-ar fi aşteptat Elena de la o femeie de afaceri multimilionară.

Elgiva îşi ducea singură valiza, cînd intră pe uşă, în ciuda protestelor lui Bernard. Părul ei lung şi castaniu se revărsa pe umeri, de sub păiăria mare de soare, care era în ton cu tricoul alb şi salopeta în care era îmbrăcată. Pe mîna stîngă, purta un inel cu un diamant enorm, ce contrasta

interesant cu salopeta.
- Foarte american, nu-i aşa, fetiţo? observă ea înfăţişîndu-se privirii mirate a Elgivei. Pronunţia dură a lui „r“ sună plăcut. Audubon m-a rugat să vin, să-ţi fac o vizită, pe perioada în care el şi Douglas al meu sînt plecaţi împreună, după afaceri. Presupun că-şi închipuie că o femeie poate să te relaxeze cu conversaţia ei. Bărbaţii! Nu eşti de părere că uneori bărbaţii nu ne înţeleg?
- Nici eu nu-l înţeleg pe el.
- lată o fetiţă deşteaptă. O să fim prietene. Pe cînd beau ceai de mentă în separeul destinat micului dejun, Elena încercă să pună întrebări pline de tact despre Audubon şi Douglas Kincaid.
- Fac ceva ilegal?
Elgiva Kincaid aproape că muşcă din ceaşca de porţelan.
- Soţul meu nu este un criminal, fetiţo, şi nici Audubon nu este. Ah! Dacă vrei să ţi-l explic pe Audubon, ai venit la sursă. în multe privinţe, el este pentru mine mai misterios acum decît atunci cînd l-am cunoscut, adică în urmă cu doi ani. Elgiva chicoti uşor. Vezi tu, Audubon nu prea

este de acord cu căsătoria şi bietul bărbat, sfătuit greşit, se descurcă aşa cum poate, acum, că majoritatea prietenilor şi-au găsit alinarea în căsnicie.
- Se pare că asta are legătură cu părinții lui, nu-i aşa? S-a întîmplat ceva rău în căsnicia lor?
Fața rumenă şi frumoasă a Elgivei se întristă.
- Să-l lăsăm pe Audubon să-ți spună acest lucru, fetițo. E o poveste tristă şi eu o cunosc, numai pentru că Douglas mi-a spus-o. Audubpn nu discută niciodată despre ea, aşa cum nu spune niciodată ce înseamnă T.S. Nici măcar Douglas nu ştie şi sînt foarte buni prieteni, încă din Vietnam.
- Nu poate nimeni să-mi vorbească despre Audubon?
- Ți-aş spune, fetijo, îji jur, dar îi datorez prea mult.
Elena îşi duse mîna la gît.
- E vorba de bani?
- Doar nu-ți închipui că dragul de Audubon e vreun şantajist? Nu, vreau să spun că pe mine şi pe Douglas, ne-a ajutat să fim împreună. S-a întîmplat să

avem o situație nenorocită şi Audubon a direcționat-o bine. în ciuda nemulțumirilor lui legate de căsătorie, nu se poate opri să nu aspire la adevărata dragoste, chiar dacă nu este vorba despre el.
- Poți măcar să-mi spui această poveste?
- Oh. Un pic de ici şi un pic de colo. Şi n-am să-ți spun nimic altceva, care să-l afecteze pe Audubon. De exemplu, Audubon şi cu minunatul meu Douglas au fost eroi în războiul din Vietnam. Audubon a fost un mare conducător, spune Douglas. Obişnuia să recite versuri - bineînțeles cînd nu erau lupte - iar oamenii îl porecliseră Ashley Wilkes, fără ca el să ştie. Elgiva o privi cu îndoială. Ştii cine a fost Ashley Wilkes, din cartea aceea vestită despre războiul civil?
- Eh, da! Dar eu îi spun Rhett Butler!
- Ei bine, eu nu am pretenția deloc să-l înțeleg pe Audubon. Dar Douglas spunea că oamenii l-ar fi urmat şi în iad, dacă le-ar fi cerut.
- Probabil că le-a cerut. Audubon a fost rănit chiar deasupra şoldului stîng.
- Da, conducînd un atac. Şi Douglas al

meu l-a cărat, ca să-l salveze. De unde ştii?
- Ştiu doar despre cicatrice, e groaznică.
Recunoaşterea faptului că ştia despre vechea
rană a lui Audubon, într-un loc atît de intim, o făcu pe Elgiva Kincaid să-şi înalțe ambele sprîncene, ca să-ncerce să-şi ascundă expresia curioasă.
- Fată dragă, faptul că ai pătruns în sanctuarul său, unde doar cîtorva străini le-a fost permis, la fel ca şi intensitatea din voce, cînd vorbeşte despre dorința de a te proteja... ei bine, conduc la o situație unică.
Elena îi aruncă o privire rugătoare.
- Trebuie să fiu pregătită pentru întoarcerea lui.
- Pregătită pentru ce?
Elena privea cu severitate pe fereastră un peisaj încîntător din lumea lui fantastică. Grăjdarul şef, tocmai antrena unul din armăsarii pur-sînge ai lui Audubon.
Grădinarul se îndeletnicea cu arbuştii plini de flori. Dar dincolo de terenul deschis, se închidea pădurea, ascunzînd adînc în ea zidul de piatră, de netrecut.

- Nu sînt sigură, spuse Elena într-un tîrziu. Asta-i problema.
Era ora două după-amiază. Reşedința era învăluită de liniște. Elgiva se instalase demult în apartamentul ei din cealaltă aripă. Neliniştită din cauza lui Audubon, Elena stătea în picioare, la capătul pustiu al holului din afara apartamentului ei, cu o mînă sprijinită pe masa greoaie de tek din fața unei ferestre cu vedere frumoasă şi cu cealaltă întinsă în față, în timp ce trasa cu piciorul gol, întins, figuri de balet, pe covorul folosit în loc de tapiserie.
îi plăcea holul întunecos şi tihnit şi faptul că putea merge oriunde ar fi vrut, prin casă. Libertăți minore. Cămaşa ei de noapte, din mătase albă, o atrăgea, amăgind-o să-şi lipească bărbia de ea şi să observe unduirile pe toată lungimea acesteia, în timp ce-şi mişca încet piciorul. Dar gîn- durile ei se întorceau mereu la Audubon. Măcar de-ar fi putut să-i traseze la fel de uşor şi tiparul lui!
- Deci ştii să dansezi, spuse Audubon din capătul celălalt al holului. Vocea lui gravă, deşi înceată, reverberă între pereții panelați. Ea îşi strînse picioarele cu un

uşor pocnet şi se răsuci spre el, înghesuindu-se instinctiv lîngă masa din spatele ei, de parcă s-ar fi pregătit de luptă. Mîinile i se încleştară de margine şi trase adînc aer în piept, în timp ce el se apropia nonşalant, cu paşi siguri şi cu mîinile balansîndu-i-se calm, pe lîngă trup.

- Cît timp a trecut? întrebă el, clătinînd din cap. Au trecut trei zile de cînd am plecat? Mi se pare că nu te-am văzut de ani de zile.

Privirea lui o cuprinse toată, aşa cum era în învelişul simplu al cămăşii de noapte, pornind de la bretelele subțiri, care abia se vedeau pe umeri, spre bustul lejer şi terminînd cu fusta amplă. Era prea mîndră să se ascundă de ruşine că a fost surprinsă îmbrăcată astfel, în timp ce executa exerciții de balet în hol.

- Frumos, spuse el, oprindu-se, la un pas distanță. Dansul, dansatoarea şi îmbrăcămintea. Toate sînt frumoase.

Cu un oftat resemnat, trebui să recunoască în sinea ei că fiecare fibră din corp îi vibra. Era irezistibilă combinația dintre aluzia provocatoare şi rezerva

politicoasă din vorbele lui. în sinea ei, era bucuroasă că îmbrăcămintea îi dezvăluia un contur detaliat a tot ce acoperea.
- N-am ceva mai potrivit pentru studiu. Baletul este un hobby al meu.
- Vorbind din punctul de vedere al unui bărbat, pot spune că ai îmbrăcămintea perfectă pentru exerciții.
Deşi îl auzea vorbind cu ton vesel, după ce-i studie figura, îşi dădu seama că era doar fațadă. Avea tenul cenuşiu de oboseală; privindu-l în totalitate, observă că era îmbrăcat într-o combinație latină de pantaloni albi şi cămaşă albă cu nasturi de sticlă, mici şi colorați, ambele şifonate şi murdare de praf.
- Ar fi trebuit să mă schimb înainte de a veni, spuse el cu o voce răguşită probabil de la prea multă conversație şi somn prea puțin. Dar am sperat că încă mai eşti trează. Voiam să-mi cer scuze pentru alaltăieri.
Cămaşa de noapte era aliata lui. îi mîngîia pielea cu sinceritatea lui. Oh, cît de mult dorea să-l creadă! Elena clătină de cap, gest care sugera că a şi uitat incidentul de la piscină.

- Mi-e dat să fiu prost îmbrăcată de fiecare dată cînd ne întîlnim. Trebuie doar să-mi aleg noua costumație şi cu siguranță va urma o cădere.
- Nu o cădere, ci o plescăială. Chicotind răguşit, o luă prin surprindere, pentru că se aşeză jos, pe podea. O făcuse dintr-o singură mişcare agilă, care nu elimina în nici un caz căderea din cauza oboselii fizice.
- Audubon? îl strigă ea, neliniştită. Elena nu se aşteptase vreodată să-l vadă aşa. Teama instantanee pentru starea lui o făcu să se lase jos,lîngă el, cu genunchii adunați la piept.
- Te-ai întors direct din Mexico? Adică, chiar acum cîteva minute?
El dădu din cap, încuviințînd.
- Abia am intrat şi am venit direct sus.
Zîmbi, dar zîmbetul nu-i lumină şi ochii.
- M-am gîndit că ai putea să-mi împrumuți ceva optimism, dacă ai în exces. Pentru un strop de azi, îți voi plăti mai mult marți... oh, dar lasă. N-ai văzut probabil desenele animate cu Popeye.
Sprijinindu-se de lemnul lustruit, de parcă ar fi fost cea mai plăcută pernă din

lume, îşi îndoi picioarele lungi şi-şi scoase cizmele albe, pline de praf. Chiar şi ciorapii albi erau plini de praf. Aruncă cizmele într-o parte şi îşi întinse picioarele, încru- cişîndu-le spre glezne.
în cele din urmă, cu ochii pe jumătate închişi, o privi din nou.
- Ce mai faci? îți place Elgiva? Sper că te-a convins şi ea că eşti în siguranță aici.
- Sînt... maleabilă. Hai s-o lăsăm.
Se aplecă şi-şi odihni indiferentă mîna pe piciorul lui, studiindu-i între timp fața descompusă.
- Audubon, ce s-a întîmplat? Ce este?
Ochii lui verzi licăriră poposind pe mîna ei. Muşchii tensionați şi feței începură să se relaxeze cu o aparentă plăcere.
- Am visat că mă mîngîi. Mă tot întrebam dacă nu cumva mi-am imaginat... plăcerea pe care mi-o
produci. Dar este reală. Tu eşti reală.
- Vreau să te ajut. Dacă vrei să am încredere în tine, atunci încrede-te şi tu în mine.
- Nu e vorba de încredere, este... un obicei. Cred. Niciodată nu m-am confesat prea mult celorlalți. Ajuns la maturitate,

acest lucru a constituit o necesitate. Dar acum, mi-a intrat în sînge. 0 fac instinctiv.
- Nu poți să-mi spui nimic despre treburile tale? Despre călătoria în Mexico? Privirea lui serioasă o cîntări pentru o clipă.
- Am un fiu adoptiv. Lucrează pentru mine. Are douăzeci şi şase de ani şi are nişte necazuri cu un afacerist mexican, care nu este de acord cu un proiect la care am lucrat noi. A dispărut de cîteva zile şi am încercat să-l găsesc. Am motive să cred că este bine şi că doar se ascunde pînă va putea să transmită un mesaj, în siguranță.
- Oh, Audubon. îmi pare rău. Fiul tău. Şi ce ai de gînd să faci acum?
- Este prea periculos pentru mine să mă întorc în Mexico... este periculos şi pentru fiul meu, asta e.
Vocea îi fu cuprinsă de amărăciune şi-i văzu maxilarele încleştîndu-se.
- Va trebui să-i las pe alții să-l caute, în timp ce voi supraveghea totul de aici. La naiba!
- Audubon, şopti încet Elena, fără să-şi ia

privirea de la el. Elgiva Kincaid m-a convins că afacerile tale - oricare ar fi acelea - nu sînt ilegale. Te rog să-mi spui dacă este adevărat.
- Nu sînt ilegale, doar neobişnuite, şi, dacă nu-Ji spun mai multe, este pentru că tot ceea ce nu cunoşti nu poate să-ți strice. Este o altă zicală americană.
- în regulă. Cel puțin, mi-ai mai spus cîte ceva. Poate că vom reuşi să facem schimb cu mici secrete pînă cînd ne vom simți destul de siguri ca să ni le împărtăşim pe cele mari.
Zîmbi, dar păstră o oarecare asprime în privire. Simți că îi îngheață spatele, la fel ca în ziua aceea, cînd a luat-o de pe insulă. Avea intenția s-o folosească într-un fel, pe care însă nu-l putea pricepe?
Atunci, el îi alungă aceste gînduri, aplecîndu-se şi mîngîindu-i părul cu mîna.
- „Te desfăşori şi te învolburezi", aşa cum ar spune domnul Rex.
Ea îşi umezi buzele şi declamă teatral:
- Cînd sînt bună, sînt foarte, foarte bună, iar cînd sînt rea... sfîrîi.
El se înecă de rîs şi Elena îşi dădu seama

că rîsul lui însemna pentru ea mai mult decît al oricărei altei persoane din toată viața ei. Simțea nevoia să-J mulțumească pe acest bărbat, ceea ce era cu totuj altceva decît a dori să facă plăcere altor oameni. în trecut, a dori să faci plăcere avusese întotdeauna la bază frica... sau cel puțin,conştiința că avea nevoie de bunăvoința cuiva. Dar, dorind să-i fie pe plac lui Audubon, se baza pe nevoia simplă, pură, de a-l vedea zîmbind.

- Cînd eşti bună... eşti deconcertantă.

îi mîngîie blînd vîrful nasului cu degetul lui murdar.

- Unde poate găsi un rus filmele cu Mae West?

- Am văzut astăzi unul, explică ea cu glas tremurat uimită de faptul că nasul poate fi o zonă erogenă.

- Bernard, cu Elgiva şi cu mine. Clarice, însă, s-a uitat la seriale muzicale.

- Seriale muzicale? O privi bănuitor, în timp ce ridurile de la colțurile ochilor se întindeau din cauza amuzamentului. Vrei să spui seriale siropoase!

- Oricare ar fi!

Sprijinit cu capul de perete, închise ochii

şi zîmbi, dar tot se mai vedea chinul, care parcă i se scurgea din zîmbet, ca un lichid dintr-un zăgaz prea plin. Elena îşi reținu un suspin surd de mîh. nire şi se lăsă lîngă el, iar nevoia ei de o viață de a alina pe cineva care să aibă nevoie de ea se împletea cu devotamentul ce-l simțea pentru el.

Murmurînd cuvinte şoptite în ruseşte, pe care el nu mai trebuia să le traducă pentru a le înțelege, ea îi descheie cămaşa şi-şi strecură mîinile în jurul taliei, agățîndu-se de el, lipindu-şi obrazul de puful de păr întunecat de pe pieptul lui.

Oluă în brațe, tremurînd, apoi o mîngîie lung şi repede pe spate. De fiecare, dată, degetele lui treceau de ia pielea neacoperită de pe umeri, la cea acoperită cu mătase, de mai jos, iar această trecere exploda pur şi simplu în terminațiile nervoase. Ea se simțea amețită de aceste mîngîieri şi-i plăcea să-i simtă pielea bărbătească, tare, ab- sorbind-o, cu propriile-i mîini, în timp ce-l masa circular pe spate.

- Nu numai că dau alinare, dar şi primesc, murmură ea. Poate că putem să

contribuim fiecare la această stare de confort.
- Probabil că am fost foarte bun, de am meritat asta, murmură el, aproape ,de păru! ei. O viață întreagă de comportament foarte bun.
- Unele clipe valorează cît o viață întreagă. Nu am avut prea multe din acestea, dar sper să am de acum încolo.
-- Poate că-ți dăruiesc chiar eu, acum. Dege- te!e-i întîrziară pe umeri, după care se furişară pe sub bretelele cămăşii de noapte, dîndu-le jos. Ea se înfioră la atingerea mătăsii, alunecîndu-i peste bust, adunîndu-se în locul în care pieptul i se presa de abdonenul lui.
Mîinile lui Audubon îi rătăceau pe gît şi pe umeri, trecînd în jos, peste brațe. îşi lăsă capul pe spate şi fu întîmpinată de sărutul lui, amestecîn- du-şi țipătul mut de plăcere cu mormăitul lui
apreciativ. Elena era conştientă că mişcarea cea mai simplă a trupului său va permite cămăşii să se scurgă în jos pînă în talie. Se bucură la acest gînd, în timp ce se îndeletnicea cu delicioasa ex- plorare a şoldurilor lui. Apoi se aplecă

doar atît, încît să permită inevitabilului să se producă.
El se smulse din sărut, în momentul în care trupurile li se atinseră din nou. Starea lui de oboseală şi de preocupare mai atenuase stăruința, dar nu şi legătura mai profundă dintre ei.
Acum ai ales, îi reaminti el, cuprinzîndu-i gîtul cu degetele şi oprindu-se blînd în zona pulsului, de la baza acestuia. Ai şi intimitate. Iar trupul îți aparține numai ție.
- Ştiu. Şi mă simt minunat să mi-l dezvălui numai ție.
Cu un oftat plin de satisfacție, o ridică pe genunchi şi-şi lăsă capul pe pieptul ei. Elena se simțea fierbinte de plăcerea pe care i-o provocau mîngîierile lui pe spate, cu strîngeri dure şi dulci, ale mîinii. Trecu prin toată gama de plăceri, atunci cînd o mîngîie cu gura, cercetătoare.
Se agăță cu o mînă de umărul lui, în timp ce cu cealaltă îl mîngîia pe păr, strecurîndu-şi degetele printre firele argintii. Privind în jos spre el îl văzu cuprins de transa extazului. Avea sînii de mărime potrivită, cu vîrfuri roz, delicate,

dar ea nu fusese niciodată mulțumită de ei, considerînd că nu sînt destul de mari. Dar Audubon era fericit
văzîndu-i atît de înfiorați, alintîndu-i pînă deveniră insuportabil de sensibili şi murmurîndu-le laude la adresa perfecțiunii.
Surîsul plin de mirare al Elenei deveni geamăt de încîntare; îi cuprinse capul cu brațele şi fre- mătînd toată şi le cuibări în părul lui. Atunci, el, ridicînd capul, se apropie cu fața de pielea delicată din interiorul brațului, înaintînd cu sărutări mici, pînă spre mîna ei.
- Cum faci ca să se deschidă florile? îi şopti el, ajungînd cu sărutul la încheietura mîinii.
- E un... efect secundar... al energiei. Uluită că simțea răceala aerului ispitindu-i pieptul care abia fusese alintat de gura lui, se lăsă din nou pe genunchii lui. Iar atunci cînd îl auzi trăgînd şuierător aerul în piept şi se aplecă s-o întîmpine, realiză că-i înapoiase şi ea un pic din plăcerea pe care el i-o producea.
- Ți se întîmplă des? îşi lăsă capul pe spate, ca să o lase să-i presare sărutări pe

gura moale, uşor întredeschisă.
- Rar. Nu aşa cum a fost de cînd ne-am cunoscut. îl săruta pe obraz, pe nas, pe'ochii obosiți şi pe gura zîmbitoare, ca a unui copil. Aş putea să mă simt stînjenită, dacă nu voi avea mai multă grijă. Sau chiar să sperii pe cineva, aşa cum a fost bietul domn Rex.
Audubon o privi cu o expresie mirată, dîndu-i sentimentul că nici un miracol nu era imposibi între ei.
- Am să-ți cumpăr o florărie. Dar am să insist să fiu unicul tău client.
Ea scoase un sunet ce semăna cu gînguritul unei porumbițe şi amîndoi izbucniră în rîs. Rîsul se metamorfoză într-un alt sărut, mai încet şi mai profund, cu mici sunete provocatoare. Ea îl mîn- gîia pe față şi el o prinse de mîna dreaptă şi i-o duse la gură.
îi plăceau buzele lui de catifea aspră, mai ales atunci cînd i se furişau în palmă, mergînd spre încheietura mîinii. Aerul era încărcat de aşteptare; curînd de tot, nu va mai putea da înapoi, dar nu era preocupată de asta.
- Elena! Elena! Ce-i asta?

Auzindu-i vocea prin ceața plăcută a plăcerii, îi răspunse încet, cu capul sprijinit de al lui.
-Hmmmm?
El pipăi cu degetul umflătura minusculă de lîngă tendoanele încheieturii. O trecu un val de incertitudine şi ciudă. Îndreptîndu-se, îi privi ochii întrebători.
- Este un implant pentru controlul naşterii.
După ce mai pipăi neîncrezător umflătura de
mărimea unui bob de fasole, comentă.
- Am citit despre ele, dar la noi nu sînt folosite.
- Ele eliberează hormoni, cu regularitate, şi are efectul anticoncepționalelor, numai că nu ai nevoie să iei pastile. Odată implantat sub piele,
rămîne acolo doi ani. Este foarte sigur.
- Şi perfect acceptabil, dacă e ceva la care te-ai hotărît singură. Aşa a fost?
Ea privi într-o parte.
- Nu.
Şocul şi furia care-l cuprinseră o străbătură ca nişte vibrații simpatetice înainte de cutremur. îi strînse mîna într-a

lui.
- Ai fost silită...
- Nu am fost chiar silită, ci doar puternic încurajată.
O privi drept în ochi.
- Cu toate acele argumente... că este nevoie, pentru a fi un partener de cercetare sănătos, fericit şi util.
- Oh, Dumnezeule!
Dezgustul pe care i-l bănui în voce o făcu să-şi simtă pieptul străbătut de fiori durerosi care precedau nevoia de a plînge tare, cu suspine sălbatice. îşi ascunse emoțiile şi continuă să vorbească aparent normal.
- Acesta este unul din secretele despre care
nu ți-aş fi spus niciodată.
El blestemă cu voce scăzută şi, deşi ea îşi dădu seama că blestemul nu-i era adresat ei, ci felului în care a fost tratată, totuşi se simți mai complexată, mai dezgustătoare, de parcă i-ar fi mărturisit că fusese prostituată, înainte. Şi brusc îşi aminti că i se spusese că americanii erau
foarte tradiționalişti în anumite privințe. Se putea ca ea să aibă idei greşite în

multe lucruri, dar presupunea acum cu Audubon era mai degrabă tradiționalist, decît neutru.
Iar cînd îşi trase bretelele cămăşii de noapte, punîndu-şi-le la loc şi încercă să se mişte, el o cuprinse strîns şi pur şi simplu mîrîi la ea.
- E în regulă. M-am înfuriat. La naiba, nu sînt doar înfuriat, sînt atît de revoltat, că aş putea să-l strîng de gît pe Kriloff cu mîinile goale.
Realiză că nu este doar o amenințare de moment. Complimentul pe care ar fi trebuit să-l constituie mînia lui pieri îndată ce constată că i se vedea repulsia pe față şi în glas.
- Şi cîți bărbați au existat? o întrebă.
Ea încremeni, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.
- Contează asta?
El se mai potoli şi vocea îi coborî.
- Nu, chiar şi unul de-ar fi fost şi tot e mult, dacă te gîndeşti că n-ai avut de ales.
Fusese doar un băiat, cînd mergea pe douăzeci şi unu de ani, un băiat de vîrsta ei şi nimeni nu-i forțase mîna, ca să-l accepte. Dar după aceea, ea refuzase să

mai coopereze, pînă cînd a apărut Pavel. Atunci, pentru că Pavel era psiholog şi lucra pentru Kriloff, ea-şi închipuise că era din grupul interzis. Faptul de a se fi îndrăgostit de Pavel - care spunea că o iubeşte şi el - a con
stituit un act de rebeliune, după gîndirea ei, şi asta pînă a aflat adevărul despre el.
îi era teamă că explicaţiile ei nu mai au nici un efect asupra lui Audubon. Se uita la ea, cu un fel de privire pe care o interpretă ca fiind milă, adică singurul lucru pe care n-ar fi dorit să-l vadă la el.
- N-are nici un rost să ne implicăm, aşa cum am făcut-o pînă acum cîteva minute, vorbi ea pe cît putu de veselă, în timp ce în interiorul ei simţea crescîndu-i hăul. Asta ar complica şi mai mult lucrurile atunci cînd voi pleca, nu vreau să mi te amintesc ca pe un iubit. Probabil că nu te voi mai vedea, aşa că mai inteligent ar fi să ne oprim aici.
- Da. Atunci cînd am venit aici, nu mă gîn- deam să te văd. Nu ştiu ce se întîmplă cu mine. Dar cred că ai dreptate - avînd în vedere ceea ce va urma, n-ar trebui să ne purtăm copilăreşte.

Ea se eliberă din mîinile lui, iar el îi permise.

- Ce vrei să spui cu ceea ce va urma? Eu am de gînd să cer permisiunea să rămîn în țară, imediat ce Kriloff încetează cu plîngerile şi se întoarce acasă. După aceea am să fiu liberă ca oricare. Asta are să se întîmple.

- Da, asta am vrut şi eu să spun.

Se ridică în picioare şi-i întinse mîna. Ea nu-i răspunse şi se ridică singură, avînd însă de data aceasta senzația că se expune în cămaşa transparentă. Reținerea lui politicoasă era mai de ne-suportat decît dacă ar fi fost studiată de străini.

- Noapte bună, spuse ea, ocolindu-l şi îndreptîndu-se spre intrarea de la apartamentul ei. El păşi înainte şi-i deschise uşa; atunci ea începu fără tragere de inimă să-i explice că nu-i plac gesturile galante. în clipa aceea, îi căzură ochii pe planta minusculă de pe masa din hol, masă pe care o întrebuințase în loc de bară, la exercițiile de balet. Planta era acoperită cu flori roz mici, în formă de steluțe, şi doar înainte de venirea lui nu se

vedeau decît frunze verzi.
El îi urmări ochii şi întoarse capul, rămînînd încremenit cînd văzu planta. Elena îşi duse mîna la gît pentru a-şi putea reține suspinul.
- Nu te teme, îi zise ea, nu se va mai întîmpla.
îi înfruntă privirea severă şi rănită, cîtva timp,
după care se întoarse şi intră în apartament, în- chizînd uşa după ea.
Elena îşi dădu repede seama că Audubon nu le povestise Elgivei sau lui Douglas despre puterile ei neobişnuite. Nu ştia de ce ținea el acest secret față de prietenii lui cei mai buni, în care era clar că avea încredere, dar era mulțumită de asta. Nu ştia nici cum ar fi reacționat cineva din afară - pentru ea, un om din afară era acela care nu trăise în institut. Kriloff îi spusese întotdeauna că s-ar fi rîs de ea şi nu ar fi fost crezută, dar ea se obişnuise să creadă că foarte puține lucruri spuse de el erau şi adevărate.
Aşezată pe zidul scund, de piatră, al grădinii, la mică distanță de clădirea principală, privi spre Elgiva, care culegea

rămurele subțiri din tufele ordonate de plante de primăvară. Audubon ieşi din casă împreună cu Douglas şi Elena deveni imediat foarte atentă. Aşa că nu auzi nimic din ce-i spunea Elgiva despre salvie şi cimbru.
O tulbură faptul că simpla vedere a lui Audubon, stînd alături de voinicul şi brunetul Douglas ca un şoim alb, elegant, alături de o bufniță, putea s-o facă să-şi uite bunul-simț şi să simtă o durere profundă. După întîlnirea dramatică din seara trecută, trebuia să fie mai realistă.
Deodată, îşi dădu seama că Elgiva se aştepta ca ea să-i răspundă la întrebare.
- Scuză-mă, ce ai spus?
Elgiva, care stătea îngenuncheată pe o lespede de piatră de pe poteca dintre tufele de mentă, se ridică în picioare şi îşi scutură firele de praf de pe fustă.
- Te-am întrebat ce fel de muncă doreşti să faci, după ce te instalezi în America, îndată ce te afli pe picioarele tale?
întrebarea îi aduse în fața ochilor o imagine surprinzătoare, pe ea trăind singură, printre străini, liberă, da, dar complet singură. Niciodată

nu-l va mai vedea pe Audubon.
- întotdeauna mi-am dorit să am propria mea librărie, îi explică distratată Elgivei. Şi era adevărat, îi plăcea gîndul de a se înconjura de cărți şi persoane care să iubească lectura. în Rusia fuseseră prea multe cărți la care nu putuse ajunge; ar putea petrece cu plăcere ani buni încercînd să se aducă la zi cu lectura continuînd să se uite la Audubon - ideea cu librăria trecu de la faza de plăcut, la ceva mai profund - dar dacă nu va putea avea nimic de iubit, în afara cărților, în această țară imensă şi necunoscută?
Elgiva scoase o uşoară exclamație cînd îi văzu pe Audubon şi pe soțul ei.
- Au ieşit, în sfîrşit, din carcera lui Audubon! Hai să mergem să vedem dacă au auzit ceva despre Kash.
Audubon înalță capul, întrerupîndu-şi conversația, în clipa în care Elena traversă pajiştea, cu Elgiva alături. Cu mîinile băgate în buzunarele pantalonilor gri-perle, cu trunchiul rigid, îmbrăcat într-un pulover frumos, alb, cu mînecile trase în sus, le aruncă o privire decepționant de indiferentă, care de altfel trăda propria-i

dispoziție tensionată. îi întoarse aceeaşi privire mohorîtă, fără să clipească, în timp ce nervii îi erau încordați la maximum. Materialul rochiei vesele de primăvară cădea în jurul ei, de parcă ar fi avut o altă dispoziție, la fel de decepționată ca şi a lui. Douglas Kincaid, masiv şi sălbatic în înfățişare, apucă cu blîndețe mîna Elgivei şi, părînd stînjenit, o trase tăcut după el, ducînd-o în casă. încordarea Elenei spori, cînd îşi dădu seama că ea şi Audubon fuseseră lăsați singuri în vederea unei discuții preliminare în legătură cu ceva ce simțea că nu-i va face plăcere.

- Hai să ne plimbăm, spuse el.

Merse cu el pe o alee cu pietriş, într-un labirint de arbori cultivați special - erau copaci ornamentali, sălcii, pomi fructiferi, ici şi colo cîte un stejar noduros - ca un bonsai uriaş, modelat. Era o porțiune verde, întunecată, o junglă particulară împestrițată de lumina soarelui şi plină de miros dulce de iasomie. Se uită grăbită în jur, între- bîndu-se dacă nu cumva a adus-o aici ca să vadă ce va înflori.

Dar acum avea puterea să se controleze, apărată şi de certitudinea că mai existau

cîteva punți între lumea ei şi cea a lui Audubon. Ea se opri într-o vîlcea intimă, lîngă un bazin împrejmuit cu pietre, în care se vărsa zgomotos un izvoraş, ieşind din pămînt.
Se opri şi el, întorcîndu-se cu fața spre ea, iar apropierea lui şi intensitatea privirii o făcură să-şi dorească să se dea cu un pas înapoi.
Dar rezistă.
- Spune-mi, îi porunci ea, cu glas scăzut.
- Ştii ce este FBI?
- Ca şi KGB, numai tipi îmbrăcați în costume bune.
- Şi reguli mai bune. Ei m-au luat la întrebări, lucru la care m-am aşteptat, numai că sînt prea aproape ca să mă simt degajat.
- Vrei să spui că încearcă să afle dacă mă ascunzi?
- Da. Am mințit. Le-am spus că nu te-am văzut din seara cu petrecerea din Richmond. Mi-aş putea petrece cîțiva ani din viață hrănindu-mă cu mîncare de închisoare, din cauza asta.
Ea suspină descurajată, apoi, ridicîndu-şi ochii spre el, adăugă calmă:

- Nu ți-am cerut niciodată să intri în încurcături din cauza mea.
El mormăi un cuvînt grosolan, de argou, pe care ea fu bucuroasă să nu-l înțeleagă.
- Aprecierea ta mă copleşeşte.
- Niciodată n-am avut intenția să-ți pricinuiesc neplăceri, mai spuse ea cu un glas tot mai tremurat. Ai însemnat foarte mult pentru mine... şi singurul lucru prin care pot să te răsplătesc este să plec acum. Am să merg în altă parte şi am să sun la Departamentul de Stat. Nimeni nu va afla vreodată că am stat aici, cu tine. Am să mă predau şi am să încerc, dacă-mi vor permite, să rămîn în țară.
îşi privi mîinile, pe care şi le simțea reci.
- Cînd am să le arăt adevărata mea valoare,poate că-şi vor chema toți oamenii de ştiință şi vor sărbători evenimentul. Atunci cu siguranță că mă vor lăsa să rămîn.
- Pe post de cobai?
- Ce este acela?
- Lasă. Nu ți-am spus despre FBI, ca să te fac să te simți vinovată. Vreau doar să-ți spun de ce nu mai poți să ieşi afară din casă. Nu pot risca să pice cineva şi să te

vadă. Deci, de acum înainte, eşti consemnată în casă. îmi pare rău.
- Dar cum va fi mai tîrziu? S-ar putea ca ei să afle că sînt aici.
- Nu. Voi avea grijă de asta, cînd va sosi momentul.
- De ce faci atîtea pentru mine? După seara trecută, am crezut că nu te mai interesez.
Sprîncenele expresive i se ridicară ca nişte linii dramatice. Apoi se împreunară, adăugîndu-se expresiei sale amenințătoare.
- Am o motivație mai importantă decît cea hormonală, Elena. Doar pentru că vreau să te ajut, asta nu înseamnă că-mi eşti datoare cu ceva. Bineînțeles că nu doresc să te țin ca pe o sclavă, care să îndeplinească ascultătoare toate dorințele stăpînului.
- Consideri că am fost politicoasă, aseară?
- Da, pînă la un punct.
- Ignorantule, arogantule... ştii atît de puține lucruri despre mine, în schimb faci cele mai in
sultătoare presupuneri. Ți-ai petrecut viața atît de singur, izolat de oamenii de

rînd - la fel ca şi mine
-dar n-ai nici cea mai vagă idee ce ți-am oferit azi-noapte. îmi pare rău că m-am oferit, îmi pare rău că am sperat că eşti om.
- Nu sînt om. Sînt Audubon. Să fii mulțumită de ceea ce înseamnă asta, pentru că sînt singura ta şansă de a obține ceea ce doreşti.
- Nici măcar nu ştii ce vreau.
- Libertatea. Intimitatea. Independența. Şi să spui întregii lumi, inclusiv mie, să-şi ia tălpăşița.
- Vezi doar concluziile mari, nu pe cele mici, banale, umane. E adevărat ce spui, dar asta nu e tot.
închise ochii şi îşi imagină lumea în felul în care ar trebui să arate.
- Trebuie să fiu liberă ca să pot iubi, să pot respecta; să mă mişc în propria mea casă, să mă aşez pe propriul meu scaun, lîngă propriul meu foc; să citesc o carte, ghemuindu-mă în patul meu propriu, într-o noapte rece de iarnă. Trebuie să ştiu că acea carte şi patul şi confortul şi chiar noaptea sînt ale mele, ca să fac ce vreau cu ele. Sînt țeluri simple, dar ele mă

definesc mai bine decît cele măreţe, ale tale.
- Eu cînd visez, visez măreţ, spuse el arţăgos.
Cînd se uită din nou la el, îl văzu obosit şi deprimat.
- Te recompensează pentru o mulţime de dezamăgiri mărunte.
- Şi scapă aşa de multe visuri mici şi intime. Vocea îi tremura de emoţie. Tînjea să-l mîngîie, dar felul lui rezervat o împiedică s-o facă. Sentimentele lui faţă de ea se împleteau cu problemele mult mai mari pe care ea nu le descoperise încă. Simţea asta. Nu-i rămînea altceva de făcut decît să aibă răbdare şi să încerce să nu se îndrăgostească şi mai mult de un bărbat care n-ar putea să recunoască dragostea nici atunci cînd transformă bobocii în flori.
Ea privi repede în jur, apoi respiră uşurată, cînd văzu că nu se. petrecuse nici o schimbare mai importantă în verdeaţa din jurul lor. Dacă el nu înţelegea, n-avea rost să. se. mai umilească încă o dată.
- Acum, ar fi mai bine să intru înăuntru,

îi zise adăugînd apoi cu oarecare haz: Oh, vai de mine. Audubon, am fost supusă şi resemnată ca o sclavă, nu-i aşa?
- în cazul acesta, sînt de acord.
- Să ştii că am nişte revendicări. Dacă tot am să fiu sechestrată, îți cer să-mi faci nişte promisiuni.
- Da? Pronunțase cu precauție, studiind-o cu ochii mijiți.
- Promite-mi că mă înveți obiceiurile americanilor, ca să pot să țin pasul cu ele.
- S-a făcut.
- Inclusiv cum să atrag bărbații americani, ca să-mi pot găsi un prieten.
- Nu vei întîmpina greutăți.
- Promite-mi.
- S-a făcut, micuță porumbiță luptătoare, îți promit.
- Şi promite-mi că ai să mă laşi să-ți vizitez apartamentul tău privat de la etaj.
- De ce?
- Pentru că vreau să ştiu dacă-ți laşi ciorapii murdari pe jos. Ar fi foarte încurajator pentru mine să ştiu că în anumite privințe eşti uman.
- îmi ceri foarte mult. Dar sînt de acord. Uite un obicei popular american de a

parafa o înțelegere. Dă mîna.
îi întinse mîna şi ea i-o strînse uşor, nefiind sigură dacă nu cumva o testează într-un fel. El i-o strînse, scuturînd-o apoi.
- Am vrut să văd cîtă căldură produce astăzi centrala. Furnalul tău e rece.
- Fusese supraîncărcată, aşa că am închis-o.
- Bine. Ai început să înveți să-ți porți de grijă. Aseară ai vrut să ai grijă de mine şi asta doar pentru că aşa ai fost antrenată toată viața ta. Nu-mi trebuie genul ăsta de atenție.
Tremurînd de nedreptate, reuşi totuşi să-i acorde un zîmbet necruțător.
- încetează de a te mai scuza pentru că m-ai refuzat. N-am să mor din cauză că tu ți-ai schimbat sentimentele.
- Măînțelegi greşit... Se opri, privind-o la fel de nedreptățit pe cît se simțea şi ea.
_ - Oh, la naiba, e spre binele tuturor. Să schimbăm subiectul. Hai să ne. întoarcem în casă. Am să dau o petrecere în cinstea ta. îți pregătesc ceva la care să te gîndeşti cu nerăbdare.
Elena îl privi surprinsă.

- Ai de gînd să laşi lumea să ştie că mă aflu aici?
- Doar cîteva persoane, foarte speciale.
- Persoane care lucrează pentru tine, spuse ea descurajată. Un surogat de petrecere.
- Persoane cu care am lucrat. Prieteni de-ai mei. Vreau să te cunoască şi tu să-i cunoşti. Dacă mie mi se întîmplă ceva, ei te vor ajuta.
Ea îl strînse de braţ.
- Ce vrei să spui, dacă ţi se întîmplă ceva?
Audubon trase înfiorat aer în piept şi-i privi mîna de pe braţul său. Cu voce înceată, spuse:
- Ei bine, acum pot să simt focul.
Elena îşi trase mîna, îşi încleştă degetele în palma încăpăţînat de fierbinte şi-şi făcut sieşi promisiunea să-i pîrlească blana acestui vulpoi argintiu, înainte de a se frige ea.
în zorii zilei, Audubon fu în biroul său de la parter. Timp de cîteva ore, citi faxurile care sosiseră în timpul nopţii şi discută cu oamenii lui din diferite colţuri ale lumii. Aşa cum se mai întîm- plase în ultimele dimineţi, cafeaua lui perfect făcută zăcea

în filtrul de pe etajera de mahon de lîngă biroul lui, plină de tot felul de hîrtii. Minunatele frigănele cu sos rămăseseră neatinse pe marginea farfuriei de porțelan, cu margine aurită, din serviciul pentru micul dejun al familiei Audubon. în schimb, toate gîndurile lui erau îndreptate către Elena.

Ar fi vrut să-şi poată îndepărta emoțiile contradictorii, ce i se amplificau tot mai mult cu fiecare zi. Toată viața ei fusese folosită să servească drept ajutor pentru alți oameni. Cum s-ar simți, dacă ar şti că ar putea şi el s-o folosească?

Kash se ascundea, fără ca Audubon să ştie

Deborah Smith

unde; în acest moment, o duzină din oamenii săi, se aflau în Mexic, încercînd să dea de el, înainte ca să pună mîna pe el oamenii răi.

Dacă Kash nu va putea scăpa, Audubon va trebui să ceară ajutorul Departamentului de Stat. Ani de zile cultivase relațiile cu guvernul, ba chiar acceptase el însuşi sarcini benevole, la guvern, în mai multe ocazii. Dar situația

lui Kash ar necesita o influență mai mare decît în mod obişnuit. Ar fi nevoie de un instrument de schimb: Elena.

Clarice intră în birou, cu un maldăr de note în mînă, avînd o expresie zîmbitoare.

- Păcat că nu sîntem la subsol, altfel te-ai fi aruncat pe fereastra cea mai apropiată.

Audubon se uită lâ ea, cotinuîndu-şi mersul agitat. In mîini avea un volum despre fenomenele psihice.

- l-ai trimis Elenei mesajul meu?

- Da. Va veni să te vadă în zece minute, la piscina acoperită.

- l-ai spus lui Bernard să aranjeze tot ce i-am cerut?

_ - Audubon, dacă pot să-ți conduc biroul, cred că pot să organizez un joc de dame şi un prînz pentru două persoane. Se întoarse ofensată şi ieşi din cameră, păşind cu zgomot, pe tocurile ei italieneşti. Mai tîrziu, îşi ceru scuze. Era tracasat nu numai din cauză că era preocupat de Kash, dar şi pentru că era în dilemă, dacă s-o țină pe

Elena la distanță, sau să admită faptul că era îndrăgostit de ea cu disperare.

Voia să învețe care sînt obiceiurile ameri-

canilor. Jocul de dame părea destul de inofensiv, pentru amîndoi.
- Ți-ai amintit să-i spui lui Bernard să mute muşcatele din piscină?
- Da. Apoi trînti uşa biroului.
Imediat ce o văzu pe Elena, Audubon îşi dădu seama că luase o hotărîre înțeleaptă să mute numeroasele muşcate, ce erau gata să înflorească. Ea stătea pe marginea piscinei, ca o apariție ireală în jocul de lumini şi umbre, datorat jaluzelelor de lemn din fața pereților din sticlă. Purta un costum de baie întreg, de culoare albă, răs- croit adînc peste şolduri, altfel însă destul de decent, de parcă altceva nu i-ar fi scos în evidență la fel de tentant, rotunjimile suple. Hotărî să-i dea o primă domnului Rex pentru că îi alesese un cos-tum clasic, dar transparent probabil, atunci cînd era ud.
Privirile ei, atunci cînd şi le ridică spre el, exprimau un mesaj provocator, aşa cum i se în- tîmpla destul de uşor; i se reflecta lumina de pe suprafața apei şi culoarea ochilor era foarte asemănătoare cu cea a gresiei turquoise. Privirea ei rapidă şi admiratoare, la fel ca şi zîmbetul con-

sternat, dovedeau că-l găsea foarte atrăgător în ' costumul lui negru de baie.
Femeile îl admiraseră de atîtea ori şi o demonstraseră în atîtea moduri, încît îşi închipuia că nimic nu-l mai poate face să se mîndrească cu propria sa valoare. Dar Elena reuşise, pentru că era foarte curios să-i cunoască reacția. îşi cunoştea imperfecțiunile corpului - urma scobită, a cicatricei de sub talie, din partea stîngă, picioarele prea lungi, după părerea lui, cu genunchi osoşi şi cu laba piciorului numai fibre, lipsită de grație, cu coasta ruptă, de la o lovitură de pumn, primită la Marocco, coasta s-a sudat greşit, ieşind în afară, în stînga toracelui.
Şi, bineînțeles, mai era în dreapta, noua cicatrice de la rana produsă de săgeată - mult mai importantă decît toate celelalte, deoarece atunci cînd ea ajunse acolo, cu privirea-r plină de milă, simți un frison straniu, amintindu-şi ce i-a făcut, cum şi-a dezvăluit secretul, ca să-i salveze viața. Nu putea să profite de încrederea ei. Nu trebuia să-şi permită să se gîndească la un viitor împreună cu ea, deoarece viitorul putea să fie atît de nesigur. Dacă ar visa

la el şi apoi l-ar pierde, s-ar putea dărîma tot ce ridicase în jurul lui, din punct de vedere emoțional, de-a lungul vieții.
Acum era prea tîrziu să aducă o scuză ca să anuleze masa de prînz, dar şi-ar fi dorit s-o poată face. Văzînd-o pe Elena, avu mustrări de con- j ştiință, simțindu-se crud. Puterea voinței lui părea | acum la fel de fragilă ca şi gravura japoneză pe hîrtie de orez, atîrnată pe peretele din bibliotecă sau ca oul Faberge expus în caseta din dormitor, îşi umpluse căminul cu obiecte fragile şi uşor de spart, parcă în contrast vizibil cu fermitatea lui de nezdruncinat şi puterea lui călită. Acum însă, această femeie delicată şi fragilă reuşise să-l descumpănească. Se aşează reținut pe marginea piscinei, băgîndu-şi picioarele în apă, la fel ca ea.
- Hmmmm. E caldă. Mulțumesc.
Colțurile gurii i se ridicară amuzant.
- N-am mai înotat într-o cadă atît de enormă. E un fapt decandent.
Comentariul constituia un scut bunicel, dar nu se putu abține să nu respire tot mai accelerat şi nici ca devotamentul ei prost ținut în frîu să nu-l înconjoare, în

mirosul tufelor de gardenii ce răzbătea de dincolo de pereții de sticlă ai încăperii.
Audubon se sili să zîmbească relaxat. Nu-i mai rămînea altceva decît să se abțină să se îndrăgostească de ea.
- Vrei să înveți care sînt obiceiurile americanilor, o dojeni el cu blîndețe. învață atunci să te acomodezi cu plăcerile păcătoase ale americanilor.
- Care anume?
Ca la un semnal, Bernard apăru în deschizătura ce ducea spre spațiul din centrul casei, o cameră mare, boltită, plină de masive mobile stil şi de perne orientale. Decorată în colori de roşu cald, era un loc foarte masculin, cu confort sofisticat.
- Sînteji gata pentru prînz, domnule Audubon?
- Da. Adu-I aici, te rog.
împinse măsuța de servit, pînă în apropiere de
o masă acoperită cu cristal, în jurul căreia se găseau scaune de răchită, capitonate. După ce aşează pe masă cîteva platouri de argint cu capac şi o carafă de argint, aburită, după ce a fost scoasă de la

gheață, el înclină din cap şi ieşi.
- Vino să guşti puțin din delicatesele americane, zise Audubon, ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre ea. îi întinse mîna, privindu-i gropița delicată şi fîşiile de lumină de pe fața ei neliniştită şi atît de fascinantă.
Reacția ei îi dădu motive de bucurie, se felicită că n-a purtat niciodată slip de baie - care nu lasă imaginația să creeze, ceea ce-i ofensa simțul său artistic şi în afară de acest lucru, un asemenea slip i-ar fi dezvăluit prea mult din cicatricea de pe şold. Se prefăcu indiferent, atunci cînd ea îi luă mîna întinsă, cu degetele umede şi calde.
Chiar şi atingerea ei era chinuitoare.
La masă, el descoperi mîncărurile, mai mult cu nerăbdare decît cu eleganță.
- Hot dogs[1].
1. Cîini fierbinți.
- încetează să mă tachinezi. Cum le spune de fapt?
- Nu te tachinez. Mănîncă.
Răspunsul lui precipitat o reduse la tăcere. Se abținu de la orice fel de comentarii despre mîn- care, pînă tîrziu,

cînd stăteau lungiți pe burtă pe saltele mari pneumatice, cu o tablă de dame, plutind între ele.
- De ce la spune cîini fierbinți? întrebă ea, pri- vindu-l solemn, cu bărbia sprijinită de dosul mîinii.
- Pentru că sînt făcuți din carne de cîine. Continuă să aşeze piesele de dame, evitînd s-o privească. De fiecare dată cînd se uita la ea, se întreba cum va mai putea să trăiască în casa asta, după ce va pleca ea. O va vedea în fiecare cameră,, în fiecare hol - peste tot.
- îți place să-ți bați joc de mine. Eşti supărat. Dacă aş putea să şterg ceea ce s-a întîmplat aseară între noi, aş face-o. Mi-ai luat-o în nume de rău.
- Nu. Doar că pur şi simplu nu ştiu din ce e făcut un hot dog. Cred că din resturi de carne de porc. Dar cui îi pasă? Trăim foarte nesănătos.
- Aşa ai făcut mereu, ai trăit nesănătos?
- Nu, atunci cînd am avut ce face.
- De ce oare cineva care are de toate vrea să rişte să piardă totul, din cauza unor combinații misterioase?
- Nu combinații. Proiecte. Eu ajut oameni.

Le salvez uneori şi viețile.
- Cum?
- Scoțîndu-i din situații dificile.
- Pentru bani?
- Uneori, dacă sînt persoane bogate care pot să-şi permită onorariul pe care-l cer. Depinde de client.
- Şi dacă nu-şi pot permite?
îşi ridică privirile către ea, în timp ce aşeza cu grijă ultima piesă, la locul ei.
- Am să-ți spun secretele mele, dacă şi tu ai să mi le spui pe ale tale. Ce ți s-ar fi întîmplat, dacă ai fi rămas cu Kriloff?
- Aş fi continuat să particip la cercetările lui, bineînțeles.
- Dar ce fel de cercetări? Am în minte imaginea ta vindecînd şoareci albi, scoşi de la un studiu referitor la influența țigărilor asupra tusei măgăreşti.
Ea rîse nervos.
- Ei, bine, hai mai bine să jucăm dame.
- Deci nu vrei să spui?
- Nici tu.
- Hmmm.
îi spuse apoi regulile jocului. Ea încuviință dînd din cap. După care l-a bătut cu uşurință.

- Norocul începătorului, spuse el.
Apoi, l-a bătut din nou.
- Cum faci? o întrebă el.
- îmi aminteşte de şah. Joc şah din copilărie, în Rusia toată lumea joacă. Prin comparaţie, jocul ăsta al vostru este atît de simplu, că aş putea să cîştig şi cu ochii închişi.
Şi pentru a-i demonstra că spune adevărat, închise ochii şi pe cînd el se uita cu gura căscată la ea, începu să separe piesele, după culoare.
Audubon alunecă atît de repede de pe saltea, că atunci cînd ea deschise ochii, el se şi afla alături.
- Trebuia să fie o şmecherie.
- Tu crezi doar în miracole mari, fantastice? Nu crezi în cele mici, amuzante?
El amestecă din nou piesele roşii cu cele negre, după care îi puse mîna la ochi.
- Să nu tragi cu ochiul, de data asta.
Ea separă din nou piesele, roşu la roşu, negru la negru. Cînd el îi descoperi ochii, aceştia erau strălucitori de satisfacţie.
- Spune-mi cum ai făcut, îi ordonă el.
- Dacă ţi-aş spune?

îi răsturnă salteaua şi ţipătul ei se transformă într-un bolborosit comic, în clipa în care se scufundă în piscină. Cînd reveni la suprafaţă, îl stropi cu apă.
- Criminalule!
- Scandalagioaico!
Se scufundă şi o prinse cu mîinile de picioare şi o trase sub apă. Cînd îi eliberă picioarele, ea şi le ridică cu dibăcie, încolăcindu-le în jurul şoldurilor lui. Cum ea sări în sus, la suprafaţă, îl afundă şi mai tare cu picioarele, împingîndu-i în jos costumul de baie.
Cînd el se ridică din apă, adîncă pînă la nivelul pieptului, ea hohotea de rîs cu mîna la gură şi roşie la faţă.
li aruncă o privire foarte supărată.
- Putea să fie chiar dureros, pentru mine, Şi în orice caz umilitor.
- îmi pare rău, Audubon. îmi pare rău. Dar a trecut multă vreme de cînd am avut ocazia să fiu răutăcioasă şi să mă amuz. Cred că au trecut ani de zile. N-am putut rezista tentaţiei.
Mînia îi fu alungată imediat de o imagine mentală a vieţii ei sumbre şi atunci îi veni în cap că trebuie să-i facă o plăcere. îşi

aruncă bărbia înainte şi o privi cu o furie prefăcută, făcînd-o să rîdă şi mai tare.
- Chiloții mei de baie îmi stau la glezne. Am încercat să fiu gentleman. Sper că eşti satisfăcută de situația penibilă, deloc caracteristică unui- gentleman.
Ea-şi şterse ochii şi clătină din cap.
- Nu m-am gîndit că ai să te jenezi prea tare. Nu tu, bărbatul care a mai fost probabil gol, în multe piscine, cu multe femei. îmi pare rău că nu vrei să stai gol în piscină, cînd eşti cu mine. Ştiu de ce eşti atît de protector.
- Aşa deci, vrei doar să mă provoci.
- Vreau să ştii că nu-mi place să fiu tratată cu milă. Şi vreau să înțelegi că ,sînt înțeleaptă şi foarte atentă cu sentimentele mele. Felul în care am fost crescută la institut... cum am fost antre-nată a fost trist şi nedrept, dar nu lipsit de demnitate. Nu sînt o handicapată emoțional. Ceea ce ți-am oferit, aseară, a fost mult mai mult decît recunoştință, pentru tot ce ai făcut pentru mine.
Complimentul avea un efect direct asupra lui şi dacă l-ar fi privit, ar fi recepționat o imagine acvatică de răspuns foarte

bărbătesc. Dar Audubon nu se mai gîndea decît la ceea ce s-ar întîmpla, dacă ea ar afla motivul lui ulterior, pentru care i-a oferit ajutorul.
- Poate că nu sînt un om de lume, cum crezi tu, protestă el.
- Un bărbat care nu se sinchiseşte să-şi tragă costumul de baie? Hah! Cu o expresie hazlie, privi în sus, peste capul lui, făcîndu-şi de lucru cu părul, netezindu-şi-l spre spate cu ambele mîini. Avusese dreptate în legătură cu costumul ei de baie, avea o oarecare transparență, cînd era ud. Se îndoia că Elena îşi dădea seama ce spectacol îi oferea. Lipsa ei de timiditate îl impresionă, dar în acelaşi timp îl întristă, îl înfurie, aducîndu-l înapoi la sentimentul protector.
Nu va uita niciodată faptul că i-au fost programate ca nişte experimente ştiințifice şi cele mai vulnerabile şi intime necesități. în momentul de față, îşi întindea aripile, încercînd să învețe să zboare, fără rețineri şi avea nevoie de un antrenor, o persoană, care s-o susțină.
Continuă să intre îri joacă, de la distanță. în- crucişîndu-şi brațele pe piept, o dojeni

protector.
- Eşti prea puicuță, ca să îndrăzneşti că arunci o privire asupra operei tale.
- Prea puicuță? De ce trebuie să fiu tot timpul, pentru tine, un specimen de pasăre?
- Oh, s-o lăsăm. După toate cîte le-ai făcut şi cu damele cred că nu mai ai nevoie să vezi cum este.
- Dar pot recunoaşte piesele, după... ezită, dîndu-şi seama de gafă şi începu să tuşească forțat... după pipăit. Apoi expresia îi deveni poznaşă. Aş putea să aflu mai multe despre tine, în acelaşi fel, dacă ai vrea.
El îşi lăsă brațele în jos şi o privi fix.
- Poți recunoaşte culorile doar atingîndu-le?
- Nu chiar. Piesele roşii au o suprafață uşor mai aspră decît cele negre, asta-i tot. Cred că e o diferență din cauza vopselii.
- Simțul pipăitului este atît de dezvoltat la tine?
- Da. Este unul din talentele pe care mi le-am perfecționat cu anii, ca o parte din munca mea cu Kriloff. Să ştii că nu-mi displăcea să particip la anumite părți din

cercetările lui, cu excepția celor unde nu mi se lăsa de ales.
Devenind serioasă, îşi aşează mîinile pe salteaua răsturnată ce plutea lîngă ea.
- Vinilul ăsta alb are nişte asperități. Pipăi apoi o bandă albastră de la capătul saltelei.
- E mai fină.
încet îşi întoarse privirea spre Audubon. Ochii îi erau îngrijorați.
- Te uiți la mine de parcă aş fi o caraghioasă.
- Nu o caraghioasă. Eşti o ființă uluitoare.
în ochi i se ridică fericirea, încălzindu-i cu o afecțiune răpitoare.
începu să vină spre el.
- Deci ți-am mai dezvăluit un secret. Ce-mi dai în schimb?
Audubon se sili să se dea un pas înapoi, deşi fiecare fibră tînjea după mîngîierea ei fascinantă, după zîmbetul şi viitorul ei.
- Stai, Elena. Vorbele îi sunară surd, chiar şi pentru el. Blestematul de costum de baie îi ținea picioarele legate. Probabil că îl urmărea piaza rea, cugetă el sumbru. încercă să se dea din nou în spate, dar fu gata să cadă.

Ea alunecă spre el, punîndu-şi mîinile pe piept.
- Cu ce secret ai să mă plăteşti, Audubon? Ceva adînc ascuns în suflet, ceva din trecutul tău, sau vreo mică şi încîntătoare excentricitate care să-mi facă plăcere? Nu, nu tu, nu un bărbat atît de solitar, sigur de puterea lui de stăpînire. Va trebui să mă hotărăsc pentru ceva ce nu poate
ascuns uşor.
Tremurînd, îşi petrecu brațele pe după gîtul lui şi se strînse lîngă el. Nu-i mai despărțea nimic în afară de milimetrul de material, din care era făcut costumul ei alb de baie,., şi acesta, nu făcea decît să înrăutățească lucrurile. Fiecare parte a bazinului ei era mulată după a lui şi fiecare rotunjime îl îmboldea delicat, de parcă l-ar fi atins o catifea.
- Vulpe argintie, îi şopti cu o figură transpusă de dorință, de nelinişte şi speranță.
- Mi-ai cerut să am încredere în tine şi am. M-ai încurajat să te doresc şi asta simt, încă de cînd ne-am cunoscut. Acum că ai realizat toate astea, de ce îmi ceri să

mă opresc?
- Pentru că nu am de gînd să te iubesc. Pentru că s-ar putea să te trădez. Audubon scutură din cap. Nu-i putea spune nimic din toate astea.
- Ai de explorat o țară, la un nou stadiu calitativ. Nici nu-ți poți imagina ce multe şanse vei avea în legătură cu ce anume să vezi, unde să te duci şi cu cine să-ți împărți noua viață.
- E un răspuns foarte neconvingător. îşi trase mîinile în jos, pe bustul său, ajungînd pînă la apa cu pete de lumină. Lui îi veni să geamă la mîn- gîierile de pe părți, de pe spate şi tot mai jos, cu excepția părții din față. Acolo mîinile i se blocară, din cauza propriului trup strîns lipit, care-l atingea într-un mod şi mai provocator.
- învăț acum să fiu ca o americancă. Foarte
curajoasă. Consider că e minunat ca orice americancă să-i poată spune unui bărbat că pur şi simplu doreşte să facă dragoste cu el.
- Şi o să ai asemenea ocazii, cu orice bărbat ai să doreşti,

- Dar să dorești pe cineva nu înseamnă același lucru cu a dori să faci dragoste. Dar tu tremuri, Audubon.
Vocea i se sparse de emoție. Apoi veni cea mai relevantă șoaptă, mîngîiatul gurii, în mișcarea ei de a-și înălța capul, mai aproape de al lui.
- Nici o altă femeie n-ar putea să-ți spună asta. Și nici tu n-ai recunoaște. Dar eu simt. O simt în vîrfurile degetelor. Aici. Și aici. Oh, Audubon, cînd te mîngîi, mă simt de parcă aș trăi în lumea ta interioară. Toate secretele tale sînt în vîrfurile degetelor mele. Spune-mi-le. Te rog.
Se născuse într-un glob de cristal, izolat de lume, expus vederii, precum o piesă rară de muzeu, simbol al multor lucruri - al moștenirii sale de notorietate, al averii și al idealurilor. Pînă acum nu reușise nimeni să intre înăuntru. Și deodată, se trezise cu ea, însuflețindu-l din interior spre afară, iar mintea și-o simțea absorbită de splendoarea de a fi parte din ea.
Audubon o înconjură blînd cu brațele, pre- sărîndu-i fața cu sărutări și

încîntîndu-se cu micile sunete de fericire, pe care i le stîrnea cînd se apropia de gură. O atrase spre el, într-o îmbrăţişare atît de senzuală, încît nu mai era nevoie de nici un fel de gest, rămînînd nemişcaţi, cu capetele aşezate fiecare pe umărul celuilalt, cu mîinile prinse strîns, dezmierdaţi doar de apă, aşa cum se topiseră unul într-altul, ca o singură fiinţă.

- Tu nu primeşti doar. Tu dai, şopti ea cu veneraţie. Dai şi atunci cînd ţi-ar fi uşor doar să primeşti.

El închise ochii, îngrijorat de ceea ce ar crede ea dacă ar şti cum a plănuit deja să transmită Departamentul de Stat informaţii despre ea - fără să le spună unde anume se afla, ci doar spu- nîndu-le că nu era doar o simplă secretară a doctorului Gregori Kriloff, ci ceva mult mai deosebit, în momentul în care s-ar fi ştiut de puterile ei, n-ar mai fi niciodată liberă, în felul în care şi-a dorit-o. în schimb, el va dispune de o condiţie majoră în negocierile privind ajutorul pentru Kach, dacă aceasta era necesar.

- Aş vrea să ai viaţa, pe care ţi-ai dorit-o,

îi spuse. Numai că eu sînt mult mai egoist, decît crezi.
îi depuse un sărut pe umăr, muşcîndu-i apoi locul, cu blîndețe, de parcă ar fi vrut s-o avertizeze.
Ea trase scurt aerul în pjept, încovoindu-se sub brațul ce-o ținea de talie. îşi înălță capul, cînd o strînse şi mai tare, lăsînd să-i scape un oftat, mîngîietor, lîngă gîtul lui.
- Ştiu că ai de gînd să te foloseşti de mine cumva.
O clipă rămase şocat, fără să poată spune nimic. Apoi, întorcîndu-şi capul, o apucă cu dinții de lobul urechii, jucîndu-se cu el, provocîndu-i din nou un suspin slab, de neajutorare.
El însuşi se simțea neajutorat, fiind copleşit de regret şi frustrare.
- Ce lucruri revoltătoare spui! Atunci de ce ai încredere în mine, dacă îmi bănuieşti motivele?
- Pentru că nu cred că mă înşel în privința ta.
Se agață sălbatic de el, punîndu-şi din nou
capul pe umărul lui.
- Simt în tine o mare bunătate şi am

văzut ce respect îți acordă oamenii - fără pic de frică. Ți-ai cucerit genul de loialitate care se potriveşte numai oamenilor de onoare.
Se opri.
- Aş fi recunoscut uşor şi cealaltă latură. Am cunoscut-o toată viața.
Consideră că vorbele ei îl flatau - erau sincere, dar teribil de neinformate - şi nu-l puteau influența. îi pătrunseseră şi se deschiseseră în el, j ca nişte flori, îmbobocind din plin, îl umplură de j culorile luminoase ale dorinței, sentimentelor şi j speranței. Cufundat în amorțeala cețoasă a pa- ; siunii şi disperării, nu auzi la început sunetul surd al sistemului de alarmă.
A doua oară însă, acesta se repercută în auzul său ca un proiectil. Atunci, o dădu la o parte, îşi scoase cu piciorul costumul de baie, din apă, tehnică împrumutată de pe vremea cînd juca fotbal, într-una dintre cele mai bune academii militare din Virginia şi în acea clipă Bernard apăru deja în uşa camerei imense, cu un telefon portabil în mînă.
- Michael spune că avem musafiri cu totul

neobişnuiți, vin cu maşina pe alee.
„Cu totul neobişnuiți". Erau cuvintele standard pe care le folosea Bernard, în fața musafirilor. însemnau musafiri periculoşi. Oricine ar fi trecut de paza de la poartă, fără permisiunea lui Audubon, ar fi trebuit să aibă mandat de percheziție. Şi nu exista decît un motiv pentru asta. Elena.
- întreține-i pe musafiri, pînă mă schimb, îi spuse calm Audubon. Bernard, dădu din cap şi plecă. Şi dacă l-ar fi văzut pe Audubon gol, în apă, tot n-ar fi lăsat să se remarce vreo reacție.
Trăgîndu-se pe marginea piscinei, Audubon se sili să se mişte cu indiferență, dar adrenalina i se acumula în sînge.
Elena îi văzu privirile liniştitoare, dar era şi ea complet răvăşită. Ştia. La naiba, era prea sensibilă. Ştia că urmează ceva rău.
Audubon îi făcu semn cu capul.
- Relaxează-te. De ce nu-ți iei un prosop, să te usuci? Ajungînd la marginea piscinei, îşi stoarse costumul de baie, pe gresie, după care îi făcu cu ochiul.
- Chiar vrei să stai şi să te uiți la mine, cînd ies? îți jur că am să mă ruşinez.

Vorbele lui, pronunțate răguşit şi glumeț, nu scoaseră de la ea decît un semn stîngaci, un clătinat din cap.
Toate temerile ei, că va fi găsită şi trimisă înapoi la Kriloff, se reflectară în expresia îngrozită a feței.
- Elena, spuse el cu glas scăzut, încercînd să-şi ascundă nerăbdarea, ai încredere în mine.
Asta o remontă. încuviință încă o dată din cap, mai ferm, acum, înotă spre capătul mai puțin adînc al piscinei şi ieşi afară, alergă să ia un prosop alb de pe canapeaua de răchită, după care şi-l înfăşură în jurul trupului, ca pe o fustă, între timp, el îşi pusese costumul de baie şi se ridicase în picioare.
- Hai să ne plimbăm puțin, porumbiță în-muiată. îi întinse mîna.
Ea alergă s-o apuce şi i-o strînse tare. Apa se scurgea din amîndoi pe podeaua din esență tare şi pe covoarele din import, pe măsură ce treceau prin încăperea imensă.
- Cine crezi că a venit să mă caute?
- Probabil FBI-ul.
- Şi cum o să procedeze?
- O să-mi pună o mulțime de întrebări in-

sultătoare şi o să percheziționeze casa.
O conduse în holul central, pe lîngă vaze italieneşti, antice şi pe lîngă picturi mult mai valoroase decît în majoritatea caselor. Simțea o nevoie imperioasă, inutilă şi ilogică, să adune tot în fața casei şi să dea foc, ca o baricadă. Bogăția în vîlvătăi este dată repede uitării, cînd este vorba de protejarea iubitei.
în timpul războiului civil, la fel procedase şi stră-stră-unchiul lui, Zeodorus Audubon, pentru a-şi salva soția invalidă, de evacuare de către trupele de yankei.
- Unde mergem? îl întrebă Elena, fără să realizeze că Audubon intenționa să-şi salveze iubita sufletului, de yankei. Probabil că ea nici măcar nu ştia cine erau yankeii. Şi probabil că tipii de la FBI erau sudişti, în orice caz, avînd nume ca Billy, Frank şi Tommy Lee şi...
Simțea că-şi pierde mințile. Sistemul său nervos supercalm nu-i făcuse niciodată figura pînă acum. N-ai mai fost niciodată aşa de îndrăgostit ca acum?
- Te duc în carcera mea, spuse cu rîs scurt, moale, după care îi luă mîna şi i-o sărută. Intrară în biroul penelat, unde

trofeele de polo, strălucind în toată grandoarea lor de argint masiv, se înşirau pe marmura căminului.
- Nu vor căuta şi în carceră? îl întrebă ea, în timp ce o conducea printr-o intrare, în cealaltă parte a biroului.
- Nu au de unde să ştie că există aşa ceva. Şi nici nu au cum s-o găsească. încăperea mică,
avînd la ferestre draperii groase, imprimate ca şalurile de Paisley, era biroul lui Clarice. Ea stătea într-o nişă din peretele panelat, netezindu-şi cu o mînă cocul cenuşiu, iar cu cealaltă scuturîndu-şi nişte scame de pe taiorul ei alb. Cînd Audubon şi Elena se opriră, Clarice zîmbi spre ea, iar lui Audubon îi aruncă pe furiş o privire scurtă, îngrijorată.
- Aici nu e loc pentru înot, şefule.
El rîse amintindu-şi de ținuta lor de baie, de stropii de apă ce se prelingeau de pe ei.
- Căutăm piscina secretarelor.
- Pfiuuuuuu. Pune-ți gluma ia soare şi las-o să se împută.
- Nu mai vorbi codificat, te rog, o imploră blînd Elena, uitîndu-se cînd la Clarice cînd la Audubon cu ochii ei albaştri, care

acum, cînd era speriată, băteau în violet.
- Te rog.
El îi lăsă mîna şi-şi puse braţul în jurul ei, ca într-o îmbrăţişare.
- Nu e codificat, te asigur. Du-te jos cu Clarice şi să nu-ţi face griji. Vin şi eu, cînd totul este în regulă.
- Sper că-ţi piace băutura de plante şi nalba de mare, vorbi Clarice. Pentru că asta este ce vom îngurgita pînă cînd Bernard va avea timp să coboare cu ceva mai atrăgător.
- Sînt sigură că e bine şi aşa - orice ar fi această băutură de plante, îi spuse Elena. Apoi se întoarse spre Audubon şi-l prinse de braţ. în ţara mea, este de rău, atunci cînd vin oamenii guvernului.
- Aici, noi ne facem griji, doar cînd vin cei de la Controlul Animalelor. Luna trecută am fost amendat pentru că mi-am lăsat cîinii fierbinţi (hot dogs) să alerge liberi.
- Cum ai spus?
- Şşşş. Nu se va întîmplă nimic.
- îmi fac griji pentru tine.
Dacă Clarice nu s-ar fi uitat la ea cu ochii ei căprui, materni, ar fi ridicat-o pe Elena şi ar fi sărutat-o. Dar nu putu să facă

altceva decît să zîmbească.
- Mergeți acum, la subsol. Vin şi eu curînd.
Ea îi aruncă o privire stoică, în momentul în
care intră cu Clarice în casa scărilor. După ce uşa de panel se închise după ele, Audubon se simți de parcă ar fi zidit toată comoara vieții sale într-o boltă.
Ocazional, se auzeau de undeva, de prin casă, cîte un trăncănit de uşă grea de tek, tropotul înfundat de paşi pe pardoselile dure, glasurile scăzute ale celor aproape o duzină de agenți FBI,comunicînd între ei prin aparate de emisie recepție.
Audubon asculta cu o ureche zgomotele făcute de agenții care mişunau prin casă, în timp ce stătea în biroul său masiv din camera de lucru, îmbrăcat acum într-un pulover bleu şi pantaloni maro-roşcat. Stătea tolănit într-un scaun înalt, capitonat, cu picioarele încrucişate şi bea o cafea.
- Secretara mea e la tine şi am de gînd să o iau înapoi. Gregori Kriloff vorbea cu un fel de autoritate arțăgoasă şi atît de supărat şi încruntat încît lui Audubon îi

amintea mereu de terierii mari şi pîntecoşi cu blană foarte lungă. Lîngă fotoliul lui Kriloff stătea un oficial chipeş, bine îmbrăcat şi foarte nervos de la Departamentul de Stat şi omul de la FBI, care era însărcinat cu acest caz. Agentul de la FBI îl privea stăruitor pe Audubon, cu o invidie rece de rival.

- Am văzut-o o dată, la recepția hotelului Parklane, acum două săptămîni, aproape, repetă încă o dată Audubon. Nu era tocmai genul de femeie atrăgătoare şi din cauza timidității şi necunoaşterii limbii engleze, abia dacă am putut să ne înțelegem. Şi atunci, de ce, pentru Dumnezeu, să fi vrut să o ajut să fugă? Sau, aşa cum ați sugerat într-un chip mai bizar, să o răpesc? Vă asigur, doctore, că gusturile mele la femei se îndreaptă spre brunetele cu ținută frumoasă, cu bani mulți şi cu carieră. Cu siguranță, către cineva din clasa mea, nu către o blondă spălăcită, sensibilă ca o piatră.

îşi sorbi ceaiul din ceaşca de porțelan.

- Un Audubon să se încurce cu o rusoaică? Strămoşii mei s-ar întoarce în morminte.

- Ticălos viclean, ce eşti, ştiu totul despre tine, replică Kriloff. Tu şi organizaţia ta particulară, James Bond, acţionînd în toată lumea şi salvînd oamenii, călcînd pe bătături poliţişti oficiali şi chiar personalul militar...
- De fapt, domnul Audubon a cooperat deseori cu noi, interveni cel de la Departamentul de Stat, dregîndu-şi glasul. Ne-a fost de mare ajutor.
- Atunci cînd nu-şi bagă nasul în treburile oficiale, completă omul de la FBI.
Audubon le zîmbi celor trei.
- Eu sînt un expert în securitate, cu înaltă calificare şi plătit la un preţ foarte mare, domnilor, care-şi oferă serviciile unui larg evantai de clienţi. Sînt atestat profesional, dacă doriţi să vedeţi.
- Nu vreau decît s-o văd pe Elena Petrovic, spuse Kriloff. Ştiu că s-a dus pe o insulă, de lîngă coasta acestui stat şi că a lucrat un timp scurt pentru o fermieră de acolo. Un bărbat, care seamănă ca semnalmente cu tine, i-a pus unele întrebări despre noua ei angajată - şi la scurtă vreme după aceea, Elena a dispărut de pe insulă. Fermiera deţine un

bilet, prin care Elena îi spune că a plecat cu pescarul respectiv, să găsească de lucru în altă parte. Doar că scrisul de mînă de pe bilet nu era al Elenei.
- Ceea ce nu-mi spune nimic, spuse Audubon cu glas scăzut. Dar sînt curios de ce este chiar atît de importantă secretara voastră. Vreau să spun că dacă vrea să fugă, chiar aşa, ce vă pasă? Sincer să fiu, mie nu mi s-a părut nici strălucită şi nici foarte capabilă de muncă eficientă.
Kriloff se aplecă în față, cu priviri negre, arzătoare.
- Ascultă-mă. Eu am crescut-o. îmi este ca o fiică, doar că este o tînără fragilă, care ridică probleme. Nu poți crede nimic din ceea ce-ți spune. Este aproape insuportabilă şi are o imaginație de-bordantă. Tonul îi scăzu, devenind împăciuitor şi patern de parcă i-ar fi părut rău pentru Audubon. Nu se poate controla aproape deloc, în preajma bărbaților. S-a culcat cu zeci de parteneri. Zeci. Să nu o iei prea serios dacă încearcă să-ți stă- pînească vanitatea. Precis se foloseşte de tine.
Audubon îşi înalță ceaşca de ceai în chip

de salut.
- în cinstea rusoaicei nimfomane, oriunde s-ar afla ea. îi veni în cap să-i arunce doctorului ceaşca în faţă, dar se debarasă repede de idee. Era prea tentantă.
- E în stare să te părăsească, în clipa în care are ocazia, fără să se uite înapoi.
- Nu, am s-o închid în dormitor şi am s-o rog să-mi stîrnească vanitatea.
- Faci glume, Audubon, dar tot am s-o iau înapoi. E spre binele ei. Nu poate să hoinărească nesupravegheată prin lume. Nu e potrivită pentru aşa ceva. De fapt, asta ar distruge-o.
- Asta chiar mă intrigă. Mai spune-mi.
- Ai să vezi tu. Dacă nu cumva ai şi văzut.
Audubon îşi puse ceaşca jos şi oftă din plin.
- Doctore, sînt nevinovat.
Kriloff scăpă cîteva cuvinte ruseşti, după care se ridică şi ieşi din birou, cu capul sus şi cu mîn- dria nepătată.
Audubon recunoştea cu nonşalanţă că nu era un duşman inofensiv. în acelaşi timp, în mintea sa, se derulau anumite cuvinte dintre cele spuse de doctor. Nu lua în considerare minciunile evidente, căutînd

să descopere frînturi de adevăr.
Avusese zeci de amanți? Nu. Dar din ceea ce-i spusese ea, nu mai încăpea nici o îndoială că a fost forțată să aibă relații, ca făcînd parte din vastul studiu pe care-l făcea doctorul asupra paranormalilor.
Dar asta nu fusese pentru propria-i plăcere sau alegere şi el bănuia că tot ceea ce se întîm- plase era mult mai rău decît îl lăsase să înțeleagă. Incă nu-şi dădea seama dacă acest lucru contribuise cu ceva, ca sentimentele ei față de el să fie bazate pe o combinație fragilă de proaspătă
eliberare şi recunoştință. Ştia doar că nutrea pentru ea afecțiune şi pasiune.
„Nu poate hoinări prin lume nesupravegheată. Ar putea s-o distrugă.[11] îi mai rămăsese în minte şi şcest comentariu, dîndu-i frisoane. Va trebui să se retragă, să păstreze o oarecare distanță față de ea şi să înțeleagă ce secrete păzea, cu la fel de multă strășnicie ca şi el, pe ale lui.
Şi spera că nu se vor distruge unul pe celălalt.
Biroul lui era somptuos şi curat - nu mai

erau hîrtii pe mobila masivă, care să demonstreze ceva din munca lui şi nici cele cîteva obiecte personale, care să-i stîrnească interesul. Cu excepția fotografiilor. Era atît de îngrijorată despre ceea ce s-ar fi putut întîmplă sus, încît nu avea chef de nici o distracție.

Fotografiile aveau cel puțin douăzeci şi cinci de ani vechime. Clarice le scosese din spatele unui rînd de enciclopedii, din biblioteca înaltă pînă în tavan. Nu-i explică lipsa unor fotografii mai recente, sau de ce au fost scoase, iar acum, cînd Elena se familiariza mai bine decît oricine, în afara lui Audubon şi ar fi putut să discute în detalii despre familia lui, nu mai consideră că trebuie să
întrebe de fotografiile ce lipseau.

Şi nici nu avea nevoie să întrebe ca să cunoască puterea oamenilor din fotografii. Bunăstarea familiei îi sări în ochi, începînd cu îmbrăcămintea elegantă şi cu figurile mîndre din fața reşedinței de un alb fabulos, cu coloane în față, continuînd cu yahtul înconjurat de ocean şi orizont, pînă la caii lucioşi, de rasă, echipați pentru vînătoare. Doar sora lui Audubon,

care era doar o copilă, privise spre aparat, cu o umbră de zîmbet.
- Ce se întîmplă aici? E ziua fotografiilor, în bunker?
Audubon în carne şi oase, nu zîmbea deloc. I se imprimase şi lui tradiția familiei. Ea alergă spre el, uşurată că nu fusese luat. El îi răspundea întrebărilor frenetice cu propoziții vagi, înnebunitoare. Bineînțeles că încă o mai căutau. Bineînțeles că-l suspectau pe el. Nu, nu aveau nici o dovadă.
- Ce a spus Kriloff?
- Că eşti doar o secretară. Te vrea înapoi, pentru că se simte responsabil pentru tine. El te-a crescut.
Expresia sumbră a lui Audubon se lumină o clipă, într-o încercare firavă de ironie.
- Că eşti o matroană înfierbîntată, cînd vine vorba de bărbați, pentru că eşti nestatornică şi te plictiseşti repede.
Clarice părăsi biroul, plină de tact. Elena se
uita la el, nevenindu-i să creadă. Era atît de injurioasă expresia, încît trebui să-şi înghită un răcnet de furie.

- N-am vrut niciodată să fiu o matroană în- fierbîntată! Am făcut ceea ce mi s-a spus!
- Stai cuminte. Nu mă îndoiesc de tine
- Dar nu sînt sigură că înțelegi corect. Ce crezi? Crezi că am fost un fel de...
- Elena, lasă asta. E sigur că a mistificat şi acest lucru, nu e aşa de important. El a mai spus ceva, care este important, totuşi. A spus că nu poți supraviețui în lumea exterioară. Cred că făcea aluzie la darul tău. Ce altceva ar fi vrut să spună?
Ea adăugă cam repede:
- Ce prostie! Iarăşi- a falsificat, bineînțeles.
- Mistificat. Elena? O privi, ridicîndu-şi sprinceana castanie, iar o buclă argintie căzută peste fruntea ridată de vreme părea în ochii ei un simbol al înțelepciunii, dobîndit după lupte crîncene, cu duşmani mult mai înzestrați decît ea. Se uita la ea, cu severitate, aşteptînd.
- Audubon, este clar că pot supraviețui în lumea din afară. Se poate vedea.
- Te rog să-mi spui adevărul. Ai vreo problemă, de care ar trebui să ştiu?
Ea scutură din cap. Va trebui să învețe să

se descurce cu asta. Nu trebuia să ştie şi el.
- Nici o problemă.
- Elena, repetă el, ca un avertisment.
- Am spus, nu e nici o problemă.
Luînd-o de umeri, îi studie fața cu intensitate crescîndă. Ea se ținu tare, doar în stomac i se adunasee un nod. Cu un şuierat slab, de nemulțumire, îşi dădu verdictul.
- îmi ascunzi un lucru al naibii de important pentru tine. Măcar de data asta, să nu ne jucăm. Spune-mi, chiar acum! Ce a vrut să spună Kriloff?
- A vrut să vadă dacă eşti vreun prost care să creadă tot ce a spus el. Bineînțeles că vrea să crezi că locul meu este înapoi, la institut!
- Nu-I voi crede niciodată. Vreau să te cred pe tine.
- Atunci să crezi în ceea ce-ți spun eu. Nu te mai băga în viața mea. Ajută-mă doar, fără să-mi pui atîtea întrebări.
- Nu-i o înțelegere cinstită, Elena.
- Oh? Acum te tocmeşti pentru viitorul meu?
- S-ar putea să ți-l iroseşti, dacă nu

cooperezi.
- Este o amenințare?
El o ridică deasupra pămîntului, fără s-o strîn- gă prea tare de brațe şi dezechilibrînd-o, trebui să se sprijine cu mîinile de pieptul lui. Prosopul alb îi alunecă de pe talie; se simțea prea fragilă, atîrnată aşa în mîinile lui puternice, cu el, complet îmbrăcat, iar ea, doar cu costumul alt de baie,
care nu însemna mare lucru.
Audubon se uită în jos, la trupul ei, examinînd-o cu încetineală şi atenție.
- Te-ai oferit să te dăruieşti şi eu te-aş fi putut avea aşa cum ai spus, cînd eram în piscină. Nu te întrebi de ce n-am făcut-o?
- Recunosc că nu ştiu.
- Pentru că nu vreau să-ți pricinuiesc nici un rău. Aşa că nu mă acuza că te amenințț.
- Cum mi-ai fi putut face rău, iubindu-mă?
- După ce se vor consuma aceste probleme, ai să vrei să fii liberă. Şi nu vreau să-ți complic viața. Nu sînt omul potrivit pentru tine. Majoritatea timpului sînt plecat de acasă, cu afaceri. Sînt com-

plet absorbit de munca mea. Nu am nimic de dat într-o relație majoră.
Olăsă jos, aşezînd-o ferm cu picioarele pe podea. O făcu şi la figurat. Ea îl privi, aprobînd îndurerată. Nu voia să aibă probleme cu ea. îi venea greu să creadă că a interpretat greşit toate trăirile dintre ei. Să fi fost chiar aşa de neexperimentată în domeniul emoțiilor omeneşti, comparativ cu eul lui sofisticat?
Sau poate era prea ciudată sau aeriană, prea stîngace şi needucată conform cerințelor țării lui? Un nou gînd o îngheță. Nu făcea parte din clasa lui. Audubon avea nevoie de o femeie la nivelul său: cu sînge albastru, bogată, americancă.
- Mă întorc în apartamentul meu, dacă e sigur, zise ea, cu un ton răguşit şi supărat.
- Nu vrei să-mi spui la ce se referea Kriloff?
îl privi cu calm, apoi se aplecă, îşi luă prosopul şi se înfăşură cu el în jurul taliei, fără să răspundă.
- Cît de curînd crezi că pot să plec de aici?
- Şi să te duci unde?
- Oriunde îmi place. îi susținu privirea.

Nu asta este toată problema?
• - Nu răspund pentru moment.
- Nu, te mai gîndeşti la noi tactici. Ai obiceiul să manipulezi oamenii, la fel ca şi Kriloff?
Muşchii maxilarilor i se crispară, iar privirile îi împrumutară răceala severă, pe care ea apucase s-o mai vadă înainte. Se duse la birou şi se aşează pe un scaun înalt, batant, cu o grație leneşă.
- Să nu uiți de petrecerea în cinstea ta, de mîine.
- O petrecere? Nu. Un spectacol. Voi fi expusă colegilor tăi de conspirație.
- Şi soțiilor lor.
- Va trebui să le spun de ce sînt importantă pentru tine? Aş putea să fac nişte scamatorii la petrecere, dacă doreşti.
El apăsă un buton al interfonului.
- Clarice, condu-o pe Elena înapoi la parter, te rog.
Lăsîndu-se pe speteaza scaunului şi sprijinin-
du-şi bărbia de mînă, se uită la ea, Cu o voce joasă şi aspră, îi spuse:
- N-ai idee deloc, de ce eşti importantă pentru mipe.

- Am de gînd să aflu. Se întoarse şi părăsi biroul, în picioarele goale, încă udă de la piscină şi cu o mînă strîngîndu-şi pe şolduri fusta improvizată. Speranțele-i stăteau gata să cadă, la fel ca şi prosopul.

CAPITOLUL 7

La ora două noaptea, Elena hoinărea prin casa lui Audubon, atrasă departe şi mai departe de apartamentul ei, pînă ajunse la destinația care a obsedat-o ore întregi. Era în picioarele goale, doar cu o cămaşă de noapte şi un halat, cînd ajunse în vestibulul mare şi întunecos din fața aripii private a lui Audubon.

Oprindu-se, într-o tăcere chinuitoare, îşi punea întrebarea dacă nu cumva el o putea vedea, cu ajutorul unei camere ascunse, dacă ar putea s-o supravegheze ca să-şi bată joc de ea. Se îndreptă spre uşile duble, grele de sculpturi şi le împinse cu palmele, de parcă ar fi vrut să afle ce spune lemnul. El se afla înăuntru, dar era tare departe.

încă mai era marcată de vizita lui Kriloff şi de cearta dintre ea şi Audubon. întotdeauna avusese probleme cu insomnia, mai ales pentru că învățase

prea devreme în viață să-şi ascundă teama
şi fantasmele. Aşa că ele ieşeau cîteodată noaptea în vise înspăimîntătoare, ce păreau reale şi chiar atunci cînd nu avea vise, trupul ei nu putea să scape de tensiune. La institut se obişnuise mai mult să aţipească, decît să doarmă şi de multe ori petrecea parte din noapte citind, sau studiind la balet, sau ascultînd muzică pop, la micul ei ca- setofon cu sonor redus.
Cu o încruntare, ce echivala cu autodojana, se întoarse şi cuprinzîndu-se cu braţele, îşi lăsă în jos capul greu de gînduri şi o porni înapoi spre holul principal.
Uşile de la apartamentul lui se deschiseră cu un foşnet neaşteptat, de lemn frecat de un covor moale. Tresări înfiorată. El stătea în cadru, ţinînd ambele uşi cu mîinile, scăldat în lumină. Era o imagine teatrală. Simţul său natural pentru efecte îţi tăia respiraţia.
Purta doar pantaloni de pijama şi nimic altceva; în spatele lui, era o porţiune mai obscură, întunecată, deoarece era aprinsă

doar o veioză de alamă, el însă nu avea aspectul neglijent al unui om care s- a sculat din pat.
- S-a întîmplat ceva?, o întrebă el repede.
- Nu. Exploram doar. Nu pot să dorm.
- Vinovăția este un duşman al somnului.
- Presupun, deci, că nici tu nu poți să dormi.
îi întinse mîna şi îi vorbi cu un ton convingător şi provocator.
- Hai să-ți fac turul suplimentar. Spuneai că vrei să-ți arăt camerele private.
Ştia ce dorea de la ea - informații - şi de aceea nu avea s-o mai momească, să-şi schimbe dispoziția.
- Mi-ar plăcea turul, dar nu-mi pot permite să plătesc prețul de intrare.
- Oh, dar e gratis.
- Te cunosc prea bine, Audubon. Se vede că eşti nervos.
- Atunci, linişteşte-mă. Stai lîngă mine cîteva minute. Să văd ce crezi despre vizuina vulpii. Sau tu eşti cea nervoasă? N-ai de ce să te simți neliniştită pentru un schimb de cuvinte sincere, ca de la suflet la suflet. Hai, intră şi dezleagă-te de secrete.

- Nici vorbă de nelinişte. Nici de schimb ca de la suflet ia suflet. Vreau turul meu, te rog.
Ea intră, imediat ce el se dădu la o parte, în- clinîndu-se şi făcînd un gest circular cu mîna, spre umbrele intime.
Elena îşi strînse mîinile la spate şi privi indiferentă în jur, simțind în acelaşi timp cum atmosfera
ise infiltrează în sînge cu o putere dezarmantă, amețind-o aproape.
- Există ceva în stilul victorian care stîrneşte latura senzuală a naturii umane, spuse Audubon, în timp ce închidea uşile atît de repede, încît țăcănitul zăvorului greu, bine uns reverberă în pulsul ei. încăperea mică, un parloir sau bibliotecă, avea în cealaltă parte o uşă în arcadă - să fie drumul ei de scăpare? Nici gînd. Ducea spre restul lumii lui private.
Dacă făceai abstracție de revistele şi ziarele recente împrăştiate pe pernele canapelei curbate, cu margini aurii, sau de dulăpiorul de abanos, ce expunea pe rafturi, un aranjament de aparatură TV şi stereo, camera părea să aparțină secolului trecut.

- După cum vezi, continuă Audubon, păşind pe covoarele bogat ornate, ce ascundeau podeaua vopsită, epoca victoriană.este foarte încorsetată, chiar represivă. Ajunse la fereastra acoperită cu draperii grele, de culoarea smaraldului şi arătă spre şnurul împletit, cu ciucure la capăt.
- Draperii de pluş. Un şnur de mătase. Cred că bărbaţii şi femeile din epoca victoriană îşi revărsau toată pasiunea ascunsă în decoraţiuni provocatoare. Materialele sînt incredibile. Vino să le pipăi.
Eaînaintă, cu mîinile la spate, avînd conştiinţa că ştia exact ce încerca el să sugereze şi că n-o putea păcăli. Tentată, da, dar nu păcălită.
- Da, foarte frumoase, comentă ea, atingînd draperiile cu încheietura mîinii şi şnurul gros cu unghia degetului.
- Am proiectat această cameră ca să scot la suprafaţă tot ce-i mai rău din mine.
- Oh? Există panouri secrete peste tot?
El rîse cu glas scăzut, cu un glas catifelat, care o cufundă într-o atmosferă înăbuşitoare, ca aceea emanată de prea

multe perne, covoare, draperii. Ar fi putut să-şi piardă controlul aici, învăluită de glasul lui. El o luă de braț şi o conduse spre o uşă interioară.
- Natura mea hedonistă. Sub fațada mea de om ocupat şi eficient, se ascunde o inimă de centaur. M-a atras gîndul de a sta tolănit aproape gol, pe perne mari, cu coroane de flori pe cap, mîncînd boabe de struguri din mîinile unei frumoase femei îndrăgostite. Bineînțeles, tot goală.
- Centaur. Nu e creatura aia scîrboasă, pe jumătate țap?
- Pe jumătate cal, draga mea porumbiță sălbatică, jumătate cal.
O conducea jucîndu-se cu degetele şi palma pe partea inferioară a brațului ei, iar halatul de mătase nu atenua cu nimic aceste mici presiuni. Cînd intrară în tăcere într-un hol luminat de aplice în formă de prismă, i se tăie respirația.
- lată dormitorul meu, spuse el, arătînd spre intrarea largă, încadrată de lemn sculptat. Aple- cîndu-se, întinse o mînă pe lîngă ea şi aprinse o veioză de cristal de pe o măsuță dinăuntru. Parfumul şi căldura lui o învăluiră; pieptul lui larg şi pufos

fusese atît de aproape, încît o atinse pe umăr.
Elena simți că i se înmoaie picioarele, cînd cuprinse cu vederea încăperea şi mai capitonată cu materiale şi senzații.
Patul lipit de peretele central era enorm, cu tăbliile lăcuite şi cu stîlpi înalți, proiectați într-o formă combinată de linii drepte şi arcuite. Bărbatul şi femeia. Iar pe somiera patului se amestecau brocartul auriu şi purpuriu, cu aşternuturile foşnitoare de mătase ivorie şi pernele mari com- pletînd dezlănțuirea.
- Nu dau voie să mi se facă patul, vorbi el încet. Face parte din farmecul lîncezelii private.
Patul nu prea întruchipa un loc de lîncezeală. De saturare, de încîntare, de epuizare din prea multă plăcere, dar în nici un caz de lîncezeală. Dacă ea intrase aici protejată de o carapace de protecție, cu senzualitatea seducătoare şi îndrăz- neață a lui Audubon, va fi scoasă din tiparele ei... şi se va topi în brațele lui, spunîndu-i apoi tot ce va dori să ştie şi apoi îl va implora să facă cu ea ce-o să dorească.

Ea se trase înapoi, căutînd ieşirea spre hol, cu mintea ameţită de disperare.
- Şi acum?
îi aruncă o privire scurtă şi realiză că ochii lui mari, umbriţi de gene groase, o priveau cu răbdare constantă, ascunzîndu-şi cu greu tentaţia.
- Garderoba mea.
Trecură mai departe prin hol. Din nou o depăşi, cînd ajunseră la intrarea întunecată. Parfumul coloniei fine şi a materialului cu care era îmbrăcat, se adăugă la cel natural, viril, ce emana din pielea lui. Şi din nou se aprinse lumina blîndă de deasupra.
Privea zăpăcită această lume minunată de oglinzi, dulăpioare, rînduri de haine, rafturi de pantofi, spaţii pentru pălării, sertare deschise cu batiste fine răvăşite şi chiar... şi un coş cu rufe din răchită, înghesuit într-un colţ, de unde ieşea un singur ciorap negru, prins de capac.
- Vezi? vorbi el, de alături. Un ciorap murdar, exact ce ai sperat să găseşti. Nu te simţi mai uşurată, acum că sînt mai uman, mai vulnerabil?
îi dădură lacrimile.

- Mi-aş fi dorit să fie atît de simplu. Mi-ar fi plăcut să fiu mai uşurată, mi-ar fi plăcut să...
Vocea i se sparse.
- Dar nu reuşesc decît să mă fac caraghioasă, lartă-mă pentru că am venit aici, în noaptea asta, probabil că am înnebunit.
- Elena, zise el aspru, ceea ce era o schimbare completă a tonului anterior, de şaradă zeflemitoare. Mîhnirea ce se vedea pe fața lui o făcu să-şi piardă stăpînirea şi se întoarse cu spatele, cu ochii plini de lacrimi, intenționînd să plece, înainte ca să ajungă complet nesăbuită.
El o prinse din spate, de mîini.
- Elena, am mii de lucruri pe care aş vrea să
pot să ți le spun, să ți le dovedesc, ca să fii fericită. ,
întoarse capul spre el, să-l privească şi atunci el se apropie într-atît, încît să fie din nou aproape de pieptul lui gol. Ea îşi înghiți un noj geamăt, apoi zise:
- Dar nici unul dintre ele nu se potriveşte cu planurile tale - oricare ar fi acelea.
- N-am să-ți fac nici un rău. îți jur că n-o

să-ți fac.
Niciodată nu-i fusese atît de dureroasă dorința cuiva de a o proteja. Nu voia să-i facă nici un rău? Dar nu dorea nici s-o iubească, sau să-şi petreacă o parte din viață cu ea. Cît de mult rău reuşise deja să-i facă, fără să-şi dea seama.
- Te rog, să mă laşi să plec. Te rog.
îşi retrase mîinile, dar nu se mişcă. Era astfel silită să facă exact ce era mai greu, să treacă pe lîngă el, acum, cînd sufletul ei înfometat şi nesăbuit îi cerea să rămînă, sperînd că el o va iubi. Dar el nici măcar nu voia s-o ducă în pat, ca să nu-i facă vreun rău, aşa a spus. înseamnă că în ochii lui era un fel de handicapată emoțional.
Ajunse rapid în hol, controlînd cordonul halatului şi trăgînd de revere, să acopere deschizătura decolteului. Se simțea de parcă s-ar fi culcat cu el şi i se părea ciudat faptul că este îmbrăcată. El o ajunse cu paşi mari, chiar în camera de la intrare. Nesigură că o să scape, din cauza genunchilor moi, se opri la uşile duble.
- Noapte bună. Se uită în ochii lui trişti,

mî- nioşi, de un verde ameţitor şi aproape că se aplecă spre el.
- Ştiu că ai crezut că am să-ţi dezvălui secrete fascinante. îmi cer scuze pentru că ţi-ai pierdut timpul.
- Dacă nu pleci, peste cel mult cinci minute vom fi amîndoi în pat şi nimănui nu-i va păsa dacă e lipsit de înţelepciune să facă dragoste.
Ştiind că e adevărat ce spune, deschise uşa şi se împiedică, vrînd să iasă cît mai repede. El o prinse de cot, ca s-o susţină.
- Ai grijă, porumbiţă.
A fost cam răutăcios din partea lui. Se smyci şi o luă la picior, fără să se mai uite înapoi, aproape alergînd prin holul mare şi pustiu.
Stătea în faţa oglinzii de machiat, din baie, încercînd să-şi aplice puţină culoare pe pleoape din fardurile pe care i le dăduse domnul Rex. îi tremura mîna şi se dădu bătută, în cele din urmă, lăsînd jos creionul mov. Nu-I văzuse toată ziua pe Audubon. De fapt, trebuise să stea în apartamentul ei şi să joace cărţi cu Elgiva Kincaid, pînă veniră florarul şi furnizorul cu livrările pentru petrecere.

Petrecerea era dată în onoarea ei. O petrecere care nu era nimic altceva decît o scuză pentru Audubon, ca s-o prezinte prietenilor lui, curioşi. Ei nu ştiau nimic despre posibilităţile ei deosebite, aşa că erau probabil induşi în eroare de interesul lui prietenesc de a ascunde o comună secretară rusoaică. Poate că socoteau că-şi pierduse o parte din judecata lui preţioasă.

Prieteni, judecată preţioasă. începuse să înveţe cîte ceva din argoul american. Şi să înveţe cum să se îmbrace, ca să arata ca o americancă bogată. îşi trecu în revistă fusta lungă, din tafta albă şi jacheta neagră, de pe umeraşul matlasat agăţat deasupra uşii dulapului. Jacheta avea nasturi de onyx veritabil, pe toată lungimea spatelui, iar în faţă era stropită cu rotocoale complicate, din fir de aur, alcătuind un model abstract.

O să fie foarte şic, începînd de la pantofii negri, de comandă, pînă la noua ei coafură, exact ca orice femeie din rangul social al lui Audubon şi nimeni de la această petrecere nu se va simţi stînjenit de prezenţa ei. Dar asta nu înseamnă că

poate impresiona pe cineva cu talentele ei. Nu avea deloc.
Cîteva minute mai tîrziu, Elgiva intră în apartament, scoțînd-o din problema cu machiajul. Ea nu pretindea că este o frumusețe, dar, oricum, reuşea să fie. Silueta ei înaltă, bine făcută, era înfăşurată în satin de un bleu dulce, avea cercei cu safire sclipitoare, iar coama ei castanie de păr era răsucită în sus, într-un coc rebel.
Ea se trînti alături de Elena, pe bancheta de lîngă toaleta de machiaj şi începu să cînte încet, în timp ce aplica puțin fard, pe pleoapele Elenei.
- Douglas al meu şi cu mine sîntem însărcinați! Tocmai astăzi, i-am spus.
Elena o îmbrățişă.
- Sînt foarte bucuroasă pentru voi, prietenii mei.
- Am treizeci şi şase de ani şi n-am avut deloc copii cu primul meu soț. Doisprezece ani - am fost sigură că este din vina mea. Expresia Elgivei deveni melancolică. Cînd eu şi Douglas ne-am căsătorit, n-am ştiu dacă vom putea avea copii împreună şi i-am spus-o. Drăguțul

de el mi-a spus că nu contează, dar acum un an, ne-am hotărît să încercăm. începuse să-mi fie frică, să nu cumva să fie degeaba.
Se pipăi pe abdomen.
- Dar uite că n-a fost degeaba. Sînt în două luni. Micuțul are deja două luni. înainte de a-i spune lui Douglas, am aşteptat, pînă am fost singură.
- Precis Gă este foarte fericit.
- Fericit? Ea rîse cu adevărată bucurie. Nu există cuvinte să putem descrie, cît de fericiți sîntem.
- Mi-ar plăcea şi mie să am copii, cîndva. Şi un soț. Cred că acum, dacă sînt liberă, totul este posibil.
Dar nu se simțea foarte liberă şi nici nu avea chef să se mărite. Cu nimeni altcineva decît cu Audubon. Era alarmant cît de mult îi ocupa mintea, în ultima vreme, visarea cu ochii deschişi.
Elgiva o cuprinse cu un braț.
- Arăți tristă. Se vede că-l iubeşti pe Audubon.
Elena se crispă, în apărare. Putea să-i spună
Elgivei, cel puțin.

- Da. Nu e grozav? Am aşteptat toată viața să-l găsesc şi el nu mă vrea.
- Nu, trebuie să fii oarbă, la fel ca şi Douglas. Şi aşteaptă numai, pînă cînd prietenii lui de demult or să te vadă cu Audubon. Să-i întrebi dacă au mai văzut aşa ceva.
- Cine sînt ei de fapt? Audubon se ocupă de chestii de salvare a oamenilor - aşa mi-a spus. Nu e periculos, să-mi zici şi mie cîte ceva.
Ea ezită, apoi oftă.
- Echipa pe care ai s-o cunoşti e compusă toată din foşti agenți ai lui. Toți au fost prin armată sau poliție, înainte de a lucra pentru el. Au lucrat mulți ani, dar nici unul nu este mai bătrîn decît el. Treaba e dură şi cei pe care ai să-i cunoşti di- seară au fost destul de înțelepți să lase pe alții mai tineri să le ia locul. Totuşi, Audubon nu i-a .iertat pe nici unul din ei, cînd a plecat.
- De ce?
- Toți au plecat atunci cînd s-au însurat. Regula este ca să nu aibă nici un agent căsătorit, care să lucreze pentru el. Munca este prea solicitantă şi prea

periculoasă, spune el. Şi prea confidențială. în acelaşi timp îl amuză faptul că vechii prieteni l-au lăsat. Este ca un cal de curse, care tot mai aleargă, în timp ce ceilalți pasc liniştiți.

- Am să mă străduiesc să mă placă.

- Or să te placă, aşa cum eşti, fetițo. Linişteşte-te.

Elena zîmbi, ca şi cînd treaba era simplă, avea însă deja un plan al ei. îşi privi mîinile zvelte, subțiate spre vîrf, îngrijite, conform tuturor standardelor, însă, fără să arate ceva special.

In seara asta, îşi va direcționa puterea lor minunată, folosind toate tehnicile, învățate de-a lungul anilor. Va cuceri simpatia cercului lui de elită şi-i va demonstra astfel că este prețuită. Dacă nu era atentă, putea să-şi facă singură rău şi asumîndu-şi riscurile, o făcea numai de dragul libertății şi al dragostei.

El nu se putea gîndi la altceva decît la cum o va aduce pe Elena, pe scări, ca să-i facă cunoştință cu musafirii lui şi cum va face, ca să o

placă. Nu că s-ar fi îndoit de loialitatea lor, oricare dintre cei doisprezece invitați din

această seară o va ajuta bucuros, dacă lui i se va întîmpla ceva. însă el dorea că ei să-şi dea seama ce femeie frumoasă şi curajoasă era ea. Nici unul nu ştia nimic despre darul ei unic şi nici nu era nevoie să ştie, acum. Poate, mai tîrziu, dacă situația va deveni disperată.

El însă dorea să-i păstreze secretul, acest secret, de care ştiau doar ei doi. Bărbații din seara asta, împreună cu soțiile lor remarcabile, trebuiau doar să afle că Elena era comoara lui, chiar dacă nu admitea încă faptul că era şi iubita lui.

Va fi greu pentru ei să creadă că Audubon se poate îndrăgosti - să aibă un sentiment atît de orb şi de romantic. Le-ar produce hohote de rîs la şampanie, dacă le-ar face un asemenea anunț. Nu avea asemenea intenție. Era mai bine ca nimeni să nu ştie, mai ales, avînd în vedere că viitorul era cam neclar. Auziseră cu toții despre Kash, că încă este dispărut. Şi acest fapt constituise unul din motivele pentru care ei călătoriseră venind de atît de departe cu avionul, ca să se vadă cu Audubon.

Cînd limuzina cu ultimul musafir sosi de la aeroport, soarele dispărea la orizont, cu

strălucirea specifică apusului de chihlimbar. Stăteau cu toții, în grupuri mici, discutînd în încăperea mare, care se deschidea spre piscină; se bucurau de această reuniune, aşa cum bătrînii soldați îşi tot aminteau povestiri din timpul bătăliilor, în timp ce soțiile ascultau răbdătoare, iar Bernard umplea tăvile cu gustări şi băuturi slabe.

Audubon luă un boboc de trandafir din aranjamentul floral de pe măsuța de lîngă canapea şi-l îndesă în butoniera de la reverul smochingului negru, după care îşi dădu seama de greşeală şi puse bobocul deoparte. Privi apoi la toate vazele umplute cu flori, care ornau camera. Dumnezeule mare, era un dezastru! Bobocii vor înflori; florile | se vor deschide apoi la maximum.

Nu. Uitase - Elena se cumințise. Aşa au stabilit foarte clar, noaptea trecută. Nu va mai fi atrasă de el. Urma să plece. El o va lăsa. Poate că, în seara asta, nu vor înnebuni şi florile.

Deprimat, se deplasa printre musafiri, cu o grație detaşată, pe care aceştia i-o cunoşteau foarte bine, ca s-o ia drept

aroganță. îl înțelegeau că se bucură să-i vadă şi să-i salute pe toți. Casa le fusese mulți ani cartier general şi toți lucraseră aici, chiar şi locuiseră uneori aici, pentru scurtă vreme.
Vechii agenți formau un grup compact de bărbați de modă veche şi lui Audubon îi părea puțin rău că începuse să angajeze femei, abia în ultimii ani. Se temuse că-şi va face mai multe griji pentru angajații femei, decît pentru bărbați, o trăsătură cu totul inevitabilă a caracterului său, ca parte a
instinctului său masculin şi a educației. Acum, femeile pe care le-a angajat, aduc o perspectivă valoroasă muncii; femeile sînt negociatori mai buni, este de preferat, ca problemele să se rezolve prin discuții, în loc de forță.
Or, în cazul Elenei, era foarte posibil, ca problema să se rezolve în imperiul forței. Se uită la grup, cu conştiința unei noi perspective. Pentru prima oară se bucura că toți erau căsătoriți şi că-şi iubeau mult nevestele. Sentimentul posesiv pe care-l simțea pentru Elena ar fi stîrnit tensiuni, dacă ar fi existat vreun burlac demn de

luat în seamă.
Elgiva intră în încăpere, se duse la soțul său, care, deşi n-a lucrat pentru Audubon, era partenerul lui de bază; o luă în brațe şi o sărută de cîteva ori, în timp ce ea rîdea. Audubon o aşteptase cu nerăbdare pe Elgiva, să coboare, ca să-i ceară informații despre stadiul pregătirilor Elenei.
Douglas zîmbea încîntat la toată lumea, chiar şi lui Audubon.
Audubon nu se mai putu abține şi se îndreptă cu paşi mari spre ei. Copii. Căsătoriți. Singurătate. Elena.
- Ce tot face, acolo, sus, pune la cale o nouă revoluție rusă? S-a întîmplat ceva?
Elgiva îi acordă o privire exasperată de la îocul ei plăcut, din brațele lui Douglas.
- E gata. l-am spus că ai să vii s-o conduci.
El încuviință din cap şi se întoarse ca să plece, dar ea îl apucă de mînecă.
- Audubon, e atît de timidă, că pot să jur că vibrează. Oh, ştiu că sună prosteşte, dar mi se pare atrt de nervoasă, nu, nu chiar nervoasă. Du-te şi vezi singur. Poate că atunci cînd ajunge jos are febră. Cînd

am ajutat-o să se fardeze, îi simțeam fața fierbinte. S-o întrebi dacă se simte bine, da?
Nu trebuia să întrebe. Ştia ce se petrece - energia, căldura - dar nu ştia de ce. Dacă punea ceva la cale, era îndoielnic faptul că avea legătură cu el.
Elena deschise uşa apartamentului, înainte ca el să termine de ciocănit. Ea tresări aproape, la surpriza oglindită în ochii lui. Nu intenționase să-şi înceapă această seară importantă cu deschiderea bruscă a uşii, de nerăbdare să-l vadă.
- Foarte, foarte frumos, spuse el, după un moment şi ea îşi dădu seama că se referea la felul cum arată, mai ales după privirile cu care parcurse corsajul negru, cu mînecile la culoare şi fusta albă, vaporoasă. El urmări cu vîrful degetului desenul de aur spiralat, ce unduia începînd de la gulerul înalt, pînă în partea din față a jachetei.
- Seamănă cu o linie severă, victoriană.
Vocea îi deveni răguşită şi insinuantă.
- Dar materialul îți sugerează ceva senzual, poate chiar sălbatic, în interior.
îşi lăsă mîna în jos, pe lîngă corp. Ea reuşi

să se controleze şi-i făcu complimente destul de seci, legate de silueta lui răpitoare, în smochingul negru, impecabil. în cele din urmă, privirea i se opri pe rever.
- Nimic la butonieră? Ți-am spus că florile tale vor fi în siguranță, lîngă mine.
- Chiar poți să-ți reduci puterea, cum doreşti?
Ea îşi netezi fusta, uitîndu-se în altă parte, pericolul era prea aproape. Nu trebuia să-şi facă griji pentru ea şi nici să creadă aluziile sumbre ale lui Kriloff.
- Nu sînt un aparat de prăjit pîine, Audubon. Nu am buton, dar sînt perfect capabilă să am grijă de mine şi de darul meu.
- Hmm, eşti atît de încorsetată. Petrecerea e în cinstea ta, te aşteaptă.
După ce ieşiră în hol, închise uşa după ea şi-i oferi brațul. îl apucă uşor de braț. Se uita în lături, ferindu-se de intensitatea privirii lui şi se con- centră să-şi mențină atitudinea rezervată.
- Foarte bine, murmură el, cînd ajunseră la scările mari ce duceau la parter.
- Te-ai blindat destul de bine, nu-i aşa?

Părea mai mult necăjit, decît mulțumit.
- Pentru moment. îmi voi începe fulgerele invizibile cînd îi voi întîlni pe prietenii tăi. E cineva necăsătorit, printre ei?
- Mi-e teamă cu nu.
Se aflau la mijlocul scărilor. El se opri şi întor- cîndu-se spre ea vorbi netulburat cu un ton de autoritate.
- îți vom găsi un bărbat potrivit, dar nu în seara asta.
- Noi? Este cumva formula regală, înălțimea voastră?
- Tu şi cu mine. Mi-ai cerut să te învăț cum să atragi americanii. însă, nu în seara asta.
Ea îşi înghiți un mic scîncet de durere şi rămase cu privirea ațintită în față. Ea îl provocase, o merita. Era oare, serios?
- Am să încerc să nu fiu seducătoare.
- O hotărîre înțeleaptă. Nevestele o vor aprecia. Coborau scările, într-o tăcere fragilă, îndrep- tîndu-se apoi prin opulentul hol central, spre partea din spatele casei. Cînd intrară în marea încăpere cu toate grandorile din ea, două duzini de bărbați şi femei, dintre cei mai eleganți pe care-i văzuse vreodată, îşi

întrerupseră conversațiile şi o priviră cu ceea ce s-ar numi o expresie şocată. I se înmuiară picioarele. îl strînse de braț, pe Audubon.
Da, va trebui să nu se dea în lături de la nimic, ca să-i impresioneze pe prietenii Lui.
Cînd Audubon o conduse în mijlocul lor şi începu să le facă cunoştință, numele lor începură să se amestece. Se concentră asupra strînsului mîinilor şi zîmbetele mirate ce urmară îi confirmară că-i simțiseră căldura plăcută, raza de acțiune. Procedă la fel cu femeile, ca şi cu bărbații, le trimitea un mic imbold prietenos de energie, destul ca să-i facă să se întrebe dacă l-au simțit în realitate şi să fie curajoşi. Mai era un bărbat cu urme de cicatrice hidoase pe față, care altfel ar fi putut fi frumoasă. Aceste cicatrice au prins-o cu garda jos. înainte ca să-şi dea seama ce se întîmplă, el îi luă mîna şi i-o strînse politicos, dar ea şi-o contopi cu a lui, sub imboldul de a tămădui aceste cicatrice, eliberînd prin degete un fel de flux de aer cald, scăpat dintr-o supapă.
Nu putea să le vindece - nu şi cicatricele -

nu era nimic de reparat. Lucrase şi mai înainte cu oameni cu cicatrice, fără nici un rezultat. Dar puterea ei reacționase instinctiv, timp de cîteva secunde, pînă cînd ea şi-o controlă din nou. îi lăsă mîna brusc şi-şi strînse pumnul.

- Kyle, te simți bine? îl întrebă Sara, soția lui, o femeie micuță, cu părul blond roşcat, avînd o față de spiriduş, pe care se citea îngrijorarea.

El îşi frecă mîinile, privindu-şi-le.

- Eu nu mai beau şampania. îmi simt degetele cam amorțite. Elena tuşi.

- Noi rusoaicele strîngem mîna puternic. Ne-am descurca la lupte greco-romane, nu-i aşa?

Rîsetele răzlețe din grup nu-i înlăturară încruntarea de pe fața lui Audubon. Cînd se uită la el, îi trimise o privire confidențială, ca un avertisment. Ea îi zîmbi forțat, de parcă ar fi promis să facă doar ceea ce-i face lui plăcere. Prietenii lui n-aveau cum să ghicească ce anume se întîmpla în timpul strîngerii mîinii ei, deci ea putea, fără să se afle, să producă în mod inofensiv sentimentul de plăcere şi bună dispoziție.

Şi n-avea ce să-i strice nici ei, dacă îşi controla bine puterea.
După prezentări, el o conduse spre un aranjament de canapele, în fața căminului imens. Ea nu considerase că e nevoie de foc, pe o astfel de seară caldă de primăvară, mai ales dacă se lua după felul în care se simțea.
Unul dintre bărbați se aşează la pianina din colț şi începu să cînte o piesă de muzică clasică. Toată lumea luă loc, în jurul ei.
Ea îşi împreună mîinile în poală şi încercă să pară relaxată, cînd răspundea întrebărilor de conveniență ce i se puneau. Ei ştiau că era doar o secretară, de la Moscova; despre restul, putea să vorbească mai vag. Audubon era ca o prezență severă, care se uita la ea cu ochii mijiți, aşa cum stătea sprijinit, cu brațele încrucişate, pe marmura de deasupra căminului. Ca o vulpe ce-şi pîndeşte prada, comentă ea furioasă, în gînd. Ce-şi închipuia el, că o să-l facă de rîs?
Una dintre soții se aşează în fotoliul de lîngă Elena şi începu să-i vorbească, într-o rusă pocită. Tess Surprise se numea. Avea

dureri de cap, dar le ignora cu cochetărie. Elena nu putea însă să le ignore. Se cuvenea să i le înlăture.

- Ce frumos el spuse Elena, luîndu-i mîna, să-i admire inelul.

- Mi-a fost dăruit de soțul meu, anul trecut, cînd ni s-a născut băiatul. Un diamant albastru. Am o plăcere sentimentală pentru... Tess Surprise îşi atinse fruntea, se încruntă, ridicînd din sprîncene şi apoi din umeri. Elena ştia că scăpase de durerea de cap.

. - Ce spuneam?

- E un inel frumos, repetă Elena.

- Oh, da. Te rog să mă scuzi, cred că trebuie să urc la etaj să văd dacă Clarice se descurcă pe post de baby-sitter.

Plecă cu o expresie gînditoare şi preocupată. Soțul ei, Jeopard, se luă după ea, aruncîndu-i o privire întrebătoare lui Audubon, în clipa, în care ieşi din încăpere.

Elena îşi dădu seama că oamenii vor fi acum şi mai curioşi. Pe locul abia eliberat de Tess Surprise se aşează un bărbat voinic şi brunet. Toată lumea discuta acum lucruri agreabile şi ea încercă să se

concentreze asupra subiectului legat de-perestroika şi glasnost şi a celorlalte discuții, cu trimitere la litigiile ruso-americane, însă pe ea o mînca palma să-l atingă pe vecinul ei.
Mîncarimea. El avea probleme cu mîncărimea şi atît timp cît stătea lîngă el, simțea acelaşi lucru pe pielea ei. Cînd Bernard trecu cu tava plină de pahare cu şampanie, tipul voinic luă unul şi-l sorbi dintr-o înghițitură.
- Scuză-mă că-ți vorbesc de necazurile mele, spuse el, cu un surîs ironic. Dar m-am nimerit să fiu cel mai sever caz de intoxicație de la iederă, din toată istoria medicinii. Săptămînă trecută, am alergat după soția mea prin pădure şi m-am ales doar cu picioarele atinse de iederă, de la genunchi în jos.
- Parcă atunci, nu te-ai exprimat chiar aşa, comentă Echo Lancaster. îi făcu cu ochiul, în timp ce-i mîngîia părul negru, cu mîna ei delicată, zîm- bind celorlalți.
- Am vrut să-l fac să se contopească cu natura, la fel ca un indian Cherokee. în loc de asta, se simte mai bine, contopindu-se cu tubul de unguent de

cortizon.
Elena îşi puse o mînă pe mîneca smochin-gului, în semn de simpatie.
- Şi v-aţi intoxicat peste tot de la această iederă groaznică?
- Ar fi mai bine să nu specificăm exact unde anume i-a apărut, se amestecă soţia lui, cu un surîs maliţios.
încercă şi el să zîmbească, însă rămase cu privirile pironite pe mîna Elenei.
- Dar a meritat să... Aveţi cumva febră?
Terminase, slavă Domnului. îşi retrase mîna în
poală cu un suspin de uşurare şi se prefăcu surprinsă.
- Febră? Glumiţi, probabil.
- Eu... nu, s-o lăsăm. Am băut prea multă şampanie. Am nevoie de aer curat. Te rog să mă ierţi.
Arătînd dezorientat, se ridică şi întinzîndu-i mîna soţiei, ieşiră împreună înspre piscina frumos luminată.
- Se pare că şampania mea este cu totul neobişnuită, în seara asta, remarcă Audubon, din locul său de observaţie, de lîngă marmura căminului. Mai întîi au fost remarcile lui Kyle, acum şi ale lui

Drake.
Elena îl ignoră. Venise altcineva şi-i luase locul lui Drake. Era una dintre soții şi avea indigestie.
Se aflau aici douăzeci şi patru de persoane şi fiecare avea o mică durere sau neplăcere, pe care le putea înlătura. Se simțea puțin obosită, dar va reuşi să treacă prin asta.
Seara se desfăşura exact aşa cum a sperat, chiar dacă Audubon nu se comporta în felul în care ar fi dorit ea. Ba mai mult, dispoziția i se înrăutăți pe măsură ce ea se simțea din ce în ce mai bine, se deplasa prin sală, vorbind cu lumea, atingîndu-i uneori de cîte ori găsea o scuză, stîrnindu-le curiozitatea şi zîmbetele.
El rămăsese în umbră, cu o forță mută, întunecată, care o supraveghea în mod constant, cu o expresie foarte aproape de supărare, sau poate că ascundea mai mult necaz decît îşi închipuia ea. Nu-şi dădea seama cu ce greşea, dar tot ce ştia era că nu se putea opri. începuse să se teamă ca nu cumva să simtă o oboseală sfîşietoare. Dar avea de gînd să se

strunească şi atît timp cît o va face, va fi bine.
Pe măsură ce treceau orele, rîsetele şi conversațiile se desfăşurau în jurul ei, precum mierea de albine, din jurul reginei. Toată lumea se simțea minunat, iar cîțiva chiar îi mărturiseseră lui Audubon că avea un fel special de a-i face pe oameni să se simtă relaxați, sau să uite de necazurile lor, în orice caz, ceva special. Era succesul serii.
Un succes foarte obosit, începînd deja să se întrebe dacă va mai avea energia să urce scările, atunci cînd va veni momentul să spună noapte bună.
în cele din urmă, se strecură afară din încăpere, cu intenția să se ducă în bucătăria enormă, aflată în centrul reşedinței şi să-şi facă o ceaşcă de cafea, tare.
Merse încet, printr-un coridor lateral, îngust, care o cotea prin spatele casei, simțindu-şi picioarele grele şi trupul epuizat. Era un circuit pentru servitori, cu pereții goi şi linoleum pe jos,
dar această simplitate îi plăcu. Emoțiile ei dureroase, în legătură cu Audubon, îi

erau eliminate de acest locşor paşnic.
- Stai, te rog. Vreau să-ți vorbesc.
- Audubon. Se sprijini cu mîna de perete, apoi se întoarse cu o mişcare grațioasă, aşteptîndu-l să se apropie, cu inima cît un purice. Paşii îi sunau autoritar pe linoleum; ținea capul sus şi se vedea că e tensionat, cu toată ființa lui.
-Da?
- Ce naiba încerci să faci, în seara asta?
Se oprise la mai puțin de un metru distanță de ea şi îşi vărsă supărarea. Se simțea că e chinuit, dar nu în felul în care ar fi putut fi liniştit de ea, prin simpla atingere.
- Am încercat să le fac impresie bună prietenilor tăi.
- Ți-am spus că aceşti prieteni sînt în afara sferei tale.
Ea-şi deschise gura amuzată, cînd realiză ce voia de fapt să spună. Se sprijini şi mai mult de perete, forțîndu-şi genunchii s-o susțină.
- Am fost la fel de prietenoasă cu soțiile lor, ca şi cu ei. Cum poți să mă acuzi de... ceea ce mă acuzi? Că am încercat să îi fur de la neveste? Oh, Audubon.

Numele lui fu rostit cu un oftat moale, ca un geamăt amar.
- Să nu te mai apropii de ei. Nu-mi pasă cît de inocent o faci. Ştiu că nu ai experienţă în relaţiile sociale, sau cu bărbaţii obişnuiţi, înţelegînd prin asta pe cei care nu au fost instruiţi de Kriloff să te ţină ocupată, dar...
- Dar nici nu-ţi închipui că am vreun fel de morală!
- Aşa e. Pur şi simplu îmi vine să cred că eşti curioasă să afli cît de multă influenţă ai acum, cînd din răţuşca cea urîtă ai devenit o lebădă.
- Tu eşti orb? Tremurînd de furie, îi veni să-l plesnească. Dar un asemenea gest nu intra în comportamentul ei.
- Eşti orb? repetă ea cu glas scăzut şi spart, după care se întoarse, sprijinindu-şi capul de perete. îi scăpă un rîs obosit. Iarăşi, sînt tot un fel de pasăre pentru tine. în clipa asta, mă şi simt ca una zdrobită. Lasă-mă în pace.
- Am să le transmit la revedere din partea ta. Cred că amîndoi ne-am îndeplinit intenţiile în legătură cu această petrecere. Avînd, din nefericire, scopuri diferite. S-a

terminat, însă. la-o pe scările din spate şi urcă în apartamentul tău.
El se îndepărtă, fără nici măcar să-i dea posibilitatea unei replici, măcar să-i poată spune că nu mai era un copil, pe care să-l trimiți în camera lui, că se dovedea orgolios, prost şi că nu avea dreptul să fie gelos şi nici în postura de judecător. După plecarea lui, ea consideră că nu era de demnitatea ei să folosească scările din spate. Se
întoarse în holul principal, cu intenția de a se îndrepta spre scările, care duceau în holul din față.
- Elgiva, cum te simți. Te rog, stai liniştită.
- Mă duc să-l aduc pe Douglas.
Elena se opri, auzind vocile femeilor neliniştite. Veneau dinspre salon, din nişa din celălalt capăt al sălii.
Ajunse acolo, cît putu de repede, ajutîndu-se de perete, drept sprijin. Sara, soția lui Kyle, ieşi în goană din nişă şi aproape că dădu peste ea. Elena o apucă de braț.
- Ce se întîmplă?
- Se pare că Elgiva o să avorteze. Mă duc să-l chem pe Douglas.

în nişă, Tess stătea direct pe jos, lîngă canapeaua mică, pe care zăcea Elgiva, cu capul sprijinit pe un braț al canapelei, cu genunchii îndoiți şi cu picioarele goale, întinse pînă în celălalt braț. Rochia ei albastră, frumoasă, făcea un contrast violent cu pielea cenuşie. Pe față, îi curgeau lacrimi. Se ținea de abdomen cu ambele mîini.

- Am început să am dureri teribile, de cîteva minute, îi şopti ea Elenei, care se lăsa jos, lîngă ea. Şi am început să sîngerez. Sînt pe cale să pierd unicul copil pe care l-am avut vreodată - singurul pe care, eu şi Douglas l-am putea avea vreodată, cel puțin, din cîte mi- am dat seama.

Elena se simțea de parcă, cu fiecare clipă, oasele i se înmuiau tot mai mult. Acesta era singurul

lucru pe care mai trebuia să-l facă, mai ales după o seară atît de obositoare. Celelalte nu fuseseră decît fleacuri, scamatorii de salon, în comparație cu aceasta. Se gîndi la pericolul pe care-l implica durata de timp, în care trebuia să acționeze, după care înlocui cu blîndețe,

mîinile Elgivei cu propriile sale mîini.
Cînd Jeopard îl găsi, Audubon se afla în biroul său, meditînd cu un pahar de coniac în mînă. Alergară amîndoi spre nişă, unde o găsiră pe Elena, zăcînd inconştientă pe jos. Tess Surprise îi ținea capul, iar Elgiva o ținea de mînă, în timp ce Douglas stătea îngenuncheat lîngă Elgiva, încon- jurînd-o cu brațul. Una dintre celelalte soții, care era doctoriță, îi lua pulsul Elenei. Restul adunării rămase în linişte, aşteptînd în sală.
Audubon gemu neauzit, cînd se uită la fața Elenei. Era la fel de palidă ca şi covorul ivoriu. Se prăbuşi jos, luîndu-i mîna, din a Elgivei. Era rece şi inertă.
- Are pulsul foarte slab, spuse doctorița. Cred că ar trebui s-o ducem la spital.
Audubon o luă în brațe. Capul îi căzu moale, fapt ce-l îngrozi. în brațele lui, era atît de aeriană, i ca un vis şi totuşi îi era atît de greu s-o susțină.
- Elena, o imploră el, cu şoaptă răguşită. în- toarce-te. îşi puse capul pe umărul ei, ținînd-o cu disperare.
- Ce s-a întîmplat?
Ascultă, ca prin ceață, ceea ce-i explica

Elgiva. Ea se îneca în lacrimi. Tot ce ştia, era că nu mai avea dureri. Oh, Dumnezeule, acum a priceput. Dar de ce oare ajunsese Elena într-o stare atît de disperată? Nu fusese aşa, atunci cînd i-a salvat lui viața şi nici nu fusese vorba de ceva uşor.

Elgiva o mîngîia pe Elena, cu evlavie.

- Ultimul lucru pe care mi j-a spus, a fost: „Copilul tău va fi bine, acum. îți promit.[11]

Ce a făcut Audubon?

- Te-a vindecat. Dacă a spus despre copil că e bine, atunci poți s-o crezi. Este o vindecătoare.

O legăna în brațe în timp ce vocea i se îneca.

- Este o ființă cu totul specială.

în jurul lor, cei adunați vorbeau în şoaptă; bărbații, care simțiseră ceva din senin se întrebau unul pe altul şi pe soțiile lor, dacă au simțit ceva la atingerile Elenei. Audubon era atît de speriat, încît le percepea murmurele, ca estompate de un paravan; înăuntru, rămăsese doar el cu Elena, şi liniştea era marcată de respirația ei, abia perceptibilă.

- Revino, îi şoptea el, la ureche, stăruitor.

Asta nu înseamnă eliberare. Nu pleca singură. Rămîi cu mine.
- Are pulsul ceva mai clar, remarcă doctorița. Dar tot nu e bun.
Audubon îşi întoarse un braţ, pe sub picioarele Elenei.
- Să-l cheme cineva pe Mac să ne întîmpine la elicopter. Aşa o să fie mai repede.
înainte însă ca el s-o ridice, ea îi rosti numele şi se mişcă puțin. Cu inima bătînd accelerat, el o apucă de bărbie şi-i înălță capul, să o poată vedea mai bine. Genele-i arămii fluturarş, apoi deschise ochii. Nimic nu i se păru mai miraculos ca ochii ei stranii, de culoare bleu, deşi îi mai văzuse pînă acum. Ea abia dacă putea să țină ochii deschişi şi totuşi se uită cu recunoştință la el şi cu dragoste.
- Te duc la spital, îi spuse el, cu blîndețe.
îşi mişcă buzele imperceptibil, atît cît să se audă slab.
- Nu... numai să mă odihnesc. Nimic altceva... nu mă ajută.
- Eşti sigură? îi mîngîie fața cu vîrfurile degetelor, încercînd să-i readucă misterioasa forță, din care, după cum

spusese ea, se împărtăşiseră toți.
- Vei fi în siguranță. Nimeni nu te va găsi. Iți
jur.
- N-are sens. Doar... să dorm.
- I s-a mai întîmplat înainte? întrebă doctorița.
- Da, dar nu atît de grav.
- Eu tot cred că ar trebui să fie examinată într-un spital.
- Audubon.
Vocea îi era atît de slabă, încît el trebui să-şi lipească urechea aproape de buzele ei, ca s-o audă.
- Nu vreau... străini... să mă... mă testeze. Te rog.
- N-am să mai las pe nimeni să te umilească. Mi-e teamă însă, că ai nevoie de îngrijire medicală.
- Nu. îți jur. Somn.
îşi simțea pieptul încorsetat de frică, însă se simțea dezarmat de privirea ei rugătoare.
- Nici un spital, atunci,
O luă şi o duse pe scări, spre apartamentul lui. Respira mai normal, dar rămăsese la fel de inertă în brațele ei. în

lumina blîndă a unei veioze Tiffany, de lîngă patul lui, pielea îi părea mai rozalie decît înainte, dar el nu era încă sigur dacă nu se datora luminii. Ea se scufundă în pernele mari şi aşter- nuturile de mătase, cu un suspin de recunoştinţă.
Audubon se aşează alături, ţinînd-o strîns de mînă şi mîngîind-o pe frunte cu vîrfurile degetelor.
- Asta a vrut să spună Kriloff. Că poţi să te autodistrugi, dacă nu eşti atentă. Şi tu ştii asta. De ce ai forţat nota, toată seara? încadrată de părul blond şi de perna ivorie, faţa-i părea mică şi fragilă. Clipind rar, ameninţată să rămînă de fiecare dată cu ochii închişi, ea reuşi să mai arate totuşi hotărîtă.
- Este tot ce am de dat. Preţul meu.
Se aplecă şi-i apropie mîna de obrazul lui.
- Nu. Este doar o parte din ceea ce te caracterizează ca o fiinţă , deosebită. Nu ai nevoie să foloseşti asta, ca să fii iubită.
- Trebuia s-o ajut pe Elgiva.
- Dar nu şi pe ceilalţi - nu. Oricum ar fi fost atraşi de tine.
- Nu am încercat... să atrag bărbaţii... aşa cum ai crezut.

Audubon închise ochii şi-i sărută palma. Degetele-! fluturară pe obraz. Din ele se scurgea o răceală teribilă.
- lartă-mă, îi şopti el. N-am vrut să te împart cu
ei.
Scîncetul ei sună ca melodia cea mai dulce venită dintr-un cîntec interior.
- Te iubesc. Indiferent de... ce se-ntîmplă.
înțepenit, îşi drese glasul şi spuse morocănos:
- Nu se va întîmpla nimic. Ai să te odihneşti. Am să stau aici, toată noaptea. Pe vecie. încearcă să dormi. Se întinse şi-i desfăcu nasturii de la jachetă, o trase în jos, pe umeri şi o mîngîie cu toată mîna pe gît. Voia să-i atragă pulsul spre suprafața pielii, să- i readucă puterea înapoi, să-i redea viața. Ochii i se deschiseră puțin mai mult, privindu-l solemn, cu încredere. Cu degetele plasate mai sus de pieptul ei, încercă să i-l maseze
blînd şi fiecare răsuflare a lui era sincronizată cu a ei. Se aplecă şi o sărută.
- Ştii ce? Poți să-mi spui? Ai fost şi tu oarbă, în tot acest timp?
Privirile albastre deveniră mai vii, chiar

sub ochii lui. în fiecare clipă, se petrecea un mic miracol.
- Da, îi şopti ea. Dar vrei s-o spui tare, să aud?
- Te iubesc, Elena. Te iubesc, scumpă porumbiță. Şi să ştii, că nimeni n-o să mi te ia de lîngă mine.
îi zîmbi şi adormi. Audubon o privea, cu lacrimi în ochi. Speranțele fuseseră semănate ca semințele florilor.

CAPITOLUL 8

Se trezi a doua zi dimineață, îmbrățişată strîns la talie, de brațul lui, fără însă să fie aproape de formele colțuroase atît de plăcute, sau de pielea trupului său. Ieşită dintr-un somn de multe ore, un somn de plumb, datorat extenuării, se îmbată cu gîndul la distanța mică care o despărțea de el, anticipînd noua zi; rămase însă nemişcată în pat, fără să-şi mişte capul să-l privească bucurîndu-se aşa cum era, cu ochii închişi, de imaginile pe care şi le amintea.
„Te iubesc porumbiță scumpă."
în timpul nopții se trezi doar atît cît să-şi dea seama că el o dezbrăcase complet pînă la furou şi chiloți. îşi amintea

senzația mîinilor lui pe coapse, cînd îi dădea jos portjartierul şi ciorapii şi apoi degetele blînde, trăgîndu-i sutienul de sub furou. Atingerea lui fusese senzuală, dar nu erotică. N-a dovedit nici o intenție şovăielnică - n-a I existat nici o întîrziere în intențiile lui - în schimb îşi imprima blîndețea în pielea ei.
Apoi o sărutase pe frunte şi se băgase în pat lîngă ea. Gol? Nu ştia nici acum. în afară de braț, ea nu se atingea de' altă parte a trupului său. Găsea o mică încîntare şi în faptul de a-i asculta respirația. Marele Audubon dormea! Aproape că nici nu părea posibil că acest bărbat îşi permitea ceva, ce-l făcea atît de lipsit de apărare, atît de vulnerabil la vise şi tentații. îl iubea cu o durere sălbatică, chiar în mijlocul pieptului. Viitorul se arăta minunat. Era sigură.
Amînă să-l privească. Deliberat, hoinări cu privirile pe tavanul pal şi pe sculpturile în lemn, apoi pe grămada de perne ademenitoare de pluş, pe tapiserii şi pe fotoliile capitonate, care deşi păreau stranii, îi ofereau intimitatea unui cuib. Patul lui părea cel mai liniştitor culcuş, pe

care şi-l putea imagina. Lumea de afară era camuflată cu draperii grele. Se trezise într-un cadru de basm. Cu cel mai minunat partener din lume.
încet, încet, întoarse capul, să-l privească. Erau amîndoi pe aceeaşi pernă; el era atît de aproape, încît putea să-i numere genele castanii şi zîmbi văzîndu-i-le cît de întoarse erau, de la natură. Gura îi era solemnă, un teritoriu serios, cu buza de jos - senzuală, ceea ce stîrnea curiozitatea explorării. Fiecare colţ şi linie matură proclama sexualitatea virilă şi primitivă a acestei feţe bărbăteşti.
Oare se vor desfăşura bine lucrurile, în această dimineaţă? Aseară, nu visase, nimic în legătură cu vorbele spuse de el. Ştia că au distrus cele mai dificile bariere, construite între ei, de amîndoi. Şi asta constituia un salt enorm înainte, în speranţele şi visurile lor.
Cu respiraţia oprită, se întoarse pe o parte, acoperind mica distanţă dintre ei, torcînd încet pînă se lipi de trupul lui. Atingerea fu mult mai impresionantă decît îşi imaginase şi o apucă un tremur interior, simţind că o vor trăda simţurile.

Chiar şi în somn, se vedea că el devine conştient de invitaţia ei. Se mişcă somnoros, petre- cîndu-şi piciorul îndoit peste ale ei, cu braţul încolăcit în continuare în jurul taliei şi spre deliciul ei descoperi că este prinsă într-o îmbrăţişare completă şi provocantă.
Toate sentimentele tandre şi dorinţele ei pătimaşe se contopiră într-o reacţie de necontrolat; se arcui spre el şi începu să tremure, în timp ce-şi muşca buzele ca să nu înceapă să plîngă de bucurie şi uimire. Trupul i se înfioră, fără să se observe din afară, marcat de uluire şi de dorinţă, însă abţinerea îi pricinui dureri şi mai profunde, pulsînd în interior.
Rămase stupefiată de suferinţă, pînă cînd emoţiile i se mai retraseră, dar încă şi le mai simţea, insinuîndu-se, fără să dispară complet, ca un vîrtej misterios, ce o putea cuprinde din nou, la cea mai mică schimbare.
Iar bărbatul încă mai dormea! Era plăcut impresionată de ceea ce i se întîmplase. Nu o mîn- gîiase şi nici nu o sărutase, nici măcar n-o privise, dar ea se simţea, întinsă lîngă el, ca după ce făcuseră

dragoste, cu pasiune.
Şi încă mai dorind s-o facă, încă o daf:ă.
Tremurînd înfierbîntată, cu ochii larg deschişi, se ghemui lîngă trupul, care dădea semne slabe că începe să se trezească. Era îmbrăcat doar cu partea de jos a pijamalei. Zîmbi. Era un domn. încremeni, mută de mirare, cînd se dovedi că intimitatea lui era deja conştientă de prezența ei, chiar dacă erau despărțiți de barierele de mătase. Chiar şi prin somn, îl simțea provocator pe abdomen, transmițîndu-i o invitație înflăcărată. Cel distins dintre domni.
El scoase un suspin încet, de plăcere - ca un sunet ispititor, jumătate ofensat, jumătate geamăt
- care o înfioră de fericire. Elena îşi băgă capul în curbura umărului. Cuvertura somptuoasă de brocart, cearceafurile de mătase şi pernele pufoase atît de contrastante contribuiau din plin la sublinierea formelor trupului său zvelt şi dur. Ea simți cum e cuprinsă din nou de vîrtejul înflăcărării.
Incredibil. Deconcertant. Urma să se trezească în mijlocul tuturor acestor

lucruri şi s-o găsească ca pe o străină, disperată, sau cel puțin egocentrică. Aujunsese la un punct, în care nu mai ştia,
dacă trebuia să-i pese de aparențe, dacă el ar fi dorit-o imediat.
Elena îşi înălță capul spre el, luîndu-i un sărut şi atingîndu-i geamătul uşor ieşit de pe buzele uşor despărțite, cu finețea unei fluturări de aripi.
Atunci deveni brusc conştient. Muşchii lui adormiți şi relaxați se crispară şi se trezi. Des- chizînd ochii, cu rapiditate, o privi direct în față. Ridicîndu-şi capul, se depărtase de buzele ei, pri- vind-o cu uimire.
- Ce s-a întîmplat? Elena!
Imediat sări în genunchi, trăgînd şi cuvertura cu această mişcare, se uită fix la ea şi-i luă fața în mîini.
- Arzi toată. Opreşte-te. Iubito, poți să-ți stă- pîneşti asta. Nu o lăsa să-ți dăuneze.
- Nu se întîmplă nimic, Audubon. îi mîngîie umerii, consternată. Să nu te temi. Sînt bine.
- Ai fața atît de înroşită. îşi trecu vîrfurile degetelor peste pielea umedă a gîtului şi

pieptului. Respirația îți este foarte puternică şi eşti atît de transpirată, că ți s-a lipit furoul de piele. La naiba, ascultă-mă. Stăpîneşte-te. Te iubesc. De ce te laşi copleşită? Luptă-te, de dragul meu, cel puțin. Nu mai trebuie să-mi dovedeşti nimic. Termină cu înflorirea bobocilor. Şi cu mesajele psihice, comunicate fierbinte. Nu mai e nevoie de ele.

- Oh, Audubon, nu e ceea ce crezi. Te rog, linişteşte-te. Vino lîngă mine. Te rog, abia dacă
mai pot să raționez acum, dar trebuie să mă crezi. Sînt perfect sănătoasă.

El deveni tăcut, în timp ce o studia.

- Nu-mi mai ascunde secrete, Elena.

Ea chicoti înfiorată.

- Mîngîie-mă şi ai să afli adevărul.

- Te mîngîi, practic mă frigi la mînă. Am fost un prost, că nu te-am dus aseară la spital.

O mîngîie pe umeri, dîndu-i bretelele furoului la o parte, în graba lui de a o examina. Ea scînci cînd materialul îi alunecă peste piept. 0 apucă brutal de umeri.

- De ce nu mi-ai spus că n-ai să te simți

bine dimineață?
Ea începu atunci să-i vorbească apăsat.
- Există un singur mod de a mă face să mă simt mai bine.
Se aplecă spre ea, gata să facă orice.
- Care e acela?
Elena îşi umezi buzele, încercînd să vorbească cît mai convingător.
- Trebuie întrerupt fluxul de energie. Trebuie să întrebuințezi propriul tău flux, pentru asta. Pune-ți mîinile pe partea laterală a trupului meu.
Audubon o prinse cu mîinile de talie.
- Da. Acum, foarte încet, alunecă cu ele peste şolduri. Cu toate degetele, presînd ferm.
Docilitatea delicioasă a mîinilor lui o făcu să închidă ochii. Era prea mare tentația să-l privea
scă cum îi ascultă indicațiile. Trebuia să se întrerupă şi să-l facă să înțeleagă că dulcile ei suferințe îi vin doar pentru că-l doreşte. Era neliniştit din cauza ei.
- Şi acum, ce mai fac? o întrebă. 0 ținea strîns de partea inferioară ă coapselor.
- Audubon, vorbi ea cu un ton de dojană tandră. Nu e nevoie, zău, nu trebuie să fii

atît de îngrijorat.
- Ori îmi spui ce să fac, ori te duc la spital, încercase să fie cinstită. îi şopti cu reținere
grațioasă:
- Pune-ți mîinile pe stomac şi urcă spre piept. Fața lui rămase serioasă, în timp ce executa
ceea ce-i ceruse. Ea se silea să nu scoată nici un sunet.
- Acum întoarce-te pe acelaşi drum, încet, da. Aşa. Energia... îți urmează mîinile. 0 retrage.
Se opri cu mîinile în partea de jos a abdomenului, atingîndu-i uşor ridicătura feminină, cu partea de sus a degetelor.
- Ce ai? o întrebă neliniştit. Ai început să .tremuri.
- Este efectul mîinilor tale asupra cantității mele de energie. Asta înseamnă că procedezi exact cum trebuie. Mergi cu degetele, în josul coapselor.
. Simți cum furoul crem i se strînge şi se întinde, sub degetele mari şi tandre. îi percepea am
prenta fiecărui deget, pe partea interioară a coapselor. Valuri de plăcere o cotropiră,

adunîndu-i-se într-un punct concentrat, în mijlocul trupului.
- îmi pari şi mai fierbinte, vorbi el şi mai neliniştit. Iubito, încearcă să te concentrezi. Mă simt aşa de neajutorat.
Elena se uită cu ochi plini de tandrețe.
- Audubon, opreşte-te.
Pasiunea înflăcărată era combinată cu conştiința tot mai mare a vinovăției. Acest bărbat minunat, iubitor era peste măsură de speriat, din cauza ei, în timp ce ea simțea trăiri încîntătoare, pe socoteala lui.
- Nu, nu cred că e cel mai bine.
El îşi retrase mîinile pe burtă, unde execută mişcări circulare.
- S-ar putea ca un contact mai intim să fie mai eficient.
El îi ridică furoul, deasupra coapselor, băgîn- du-şi mîinile pe dedesupt. Protestele ei deveniră suspine neajutorate.
- Elena, să ştii că vorbesc foarte serios. Re- laxează-te.
Să se relaxeze? Acum cînd fusese din nou atrasă în valul de senzații spontane, copleşitoare? în starea confuză, în care se afla, îşi dădu seama că-i spunea pe nume şi se întorcea cu fața spre pernă, lăsîndu-

se tîrîtă de valurile de împlinire care-i uşurau şi-i crispau trupul, într-un proces natural şi intim, care ar fi trădat secretul feminin, oricărui bărbat experimentat, Cînd el ajunsese cu mîinile jos, sub material, gemu moale, implorînd fără rezerve.

El trase o înjurătură în şoaptă, de uşurare şi surprindere. Şi deodată, mîngîierile îi deveniră experimentate, ca o dojană mai evidentă, cu intenția clară de a-i produce plăcerea, de care ştia că este capabil. O prinse de bărbie, ca să se uite la el.

Elena era moale şi tremura, incapabilă să facă altceva decît să se agațe cu ardoare deprivirile lui verzi. Se mai dezvăluia senzualitatea trăirii în care se cufundase, însă cel mai mult, se citea supărarea.

- Am încercat să-ți spun, îi şopti ea. De mai multe ori.

- Nu-mi aduc aminte, să fi fost manipulat vreodată atît de grosolan. Tocmai eu! Maestrul manipulărilor.

- Să nu te simți jignit. E ultimul lucru pe care să-l fi avut în intenție.

- Mi-am închipuit că ai să te stingi, arzînd ca o lumînare. Şi cînd colo, tu îți vedeai de

plăcerile tale. M-ai prins în plasă, ca pe un păstrăv.
- Plăceri? Păstrăv? Te rog, ce sînt astea?
- Nu contează. M-ai prostit, ca o maestră. Era atît de aproape, că-i simțea respirația pe buze. Şi nu-i păru rău să le sărute, dar tot nu se simțea sigur. Continuă s-o mîngîie cu aceleaşi mişcări încete şi apăsate ale degetelor.
- Eşti sau nu eşti refăcută, față de starea de aseară?
- Sînt complet refăcută. Singurele tratamente sînt odihna şi somnul. îți jur că n-ai de ce să-ți faci griji, dar trebuie să ai încredere în mine. N-am intenția să mă autodistrug, ajutîndu-i pe alții. Nu merg pînă într-acolo.
- Elena, cînd m-am trezit şi te-am privit, aveai fața roşie şi respirai de parcă avuseseşi o criză de astm.
- N-ai mai văzut aşa ceva la femeile tale? Credeam că eşti un bărbat umblat prin lume. Un bărbat care ştie să vadă cînd o femeie se excită din cauza lui.
- Dar tu, draga mea rusoaică, nici dacă ai fi încercat, n-ai fi putut fi mai diferită. Mi-am irosit jumătate din timpul meu, ca să

aflu mai multe de la tine, iar cealaltă jumătate ca să înțeleg ce-am obținut.
- N-am vrut să te induc în eroare, acum cîteva minute, dar m-am jenat să-ți spun, ce aveam de fapt.
Vorbea foarte încet.
- Nu cunosc exact cuvintele, ca să-ți explic pe englezeşte...
- încearcă, mîrîi el.
- M-am eliberat singură, pe socoteala ta.
Văzu cum percepe explicațiile.
- Ah, făcu el, arătînd surprins. Apoi, mişcarea senzuală de coborîre a pleoapelor îi dezvălui că el se gîndea la momentul cînd s-a trezit, ținînd trupul ei fierbinte în brațe şi-şi imagina ce a adus-o în acea stare.
Cu palma rotunjită, îi cuprinse uşor cu degetele jucăuşe, cel mai sensibil punct al corpului.
- Trebuie să-mi arăți cum ai ajuns la acest fenomen interesant. Nu pot să-mi dau seama ce a ai vrut să spui, de vreme ce nu ştii să-mi explici mai potrivit, pe englezeşte.
- Mă îndoiesc că există ceva potrivit între noi, în acest moment.

Vorbeau amîndoi cu glas voalat şi scăzut, exact în tonul intimității. El începu să-i parcurgă şi alte părți ale trupului, pe sub furou. Cuverturile îi mîngîiau chinuitor picioarele goale; la fiecare mişcare a degetelor de la picioare, simțea parcă atingerile acestora, ca pe nişte săruturi.

- Te rog, domnişoară Petrovic, încearcă să-mi explici, o îndemnă el, cu un ton baritonal, alintat. Cadrul victorian cere puțină decență.

Ei nu-i venea să adopte tonul lui şăgalnic. Ceea ce trăia acum era mult prea deosebit. îşi simți ochii înotînd în lacrimi, atunci îi vorbi blînd:

- M-am trezit cu gîndul la seara trecută, la felul în care ai avut grijă de mine, cum m-ai mîngîiat.

-- M-am apropiat de tine. M-ai luat în brațe.

N-aş fi crezut niciodată că o femeie poate să simtă ceva atît de intens, doar dintr-o simplă îmbrățişare a bărbatului. Dacă eu sînt unică, aşa eşti şi tu, dragostea mea.

Privirile lui o încălziră cu intensitatea şi încîntarea lor.

- Vino lîngă mine, îi comandă el.

Conversația jucăuşă se stinse în sărutări de o senzualitate profundă şi în cîntecul încurajator al şoaptelor şi suspinelor.
II mîngîia peste partea de jos a pijamalei, atingînd uşor materialul de pe picioare şi abdomen, mulîndu-şi mîinile după liniile mai colțuroase sau rotunde, îmbrăcate în mătasea lunecoasă.
îşi reținu respirația, cînd mîinile ei îi eliberară cordonul, de la talie, alergînd cu degete zglobii pe pielea goală a abdomenului, cercetîndu-l în amănunțime. Piele ca de pluş, păr aspru, gîdi- licios şi rotunjimi fascinante ce-i transmiteau valuri de plăcere în vîrfurile degetelor, întorcîndu-se apoi, la el.
Audubon se răsuci şi o trase în brațe, vîrîn- du-şi o mînă la spate, pe sub furou. Neajutoratul articol de îmbrăcăminte abia o mai acoperea de la piept în jos, reținut cu partea dantelată de rotunjimi îndărătnice, în timp ce bretelele îi erau căzute, pe brațe. El i-l trase cu repeziciune, des- coperind-o pînă la talie. îi făcu cu ochiul, arătînd încîntat de sine, ceea ce o făcu să izbucnească în rîs, în timp ce mîinile lui îndemînatice, avînd ca

sprijin gura imaginativă, îi demonstrau că avusese dreptate să fie încîntat de sine.
S-au dezbrăcat încet, unul pe celălalt. El rămase întins pe burtă, cu capul puțin aplecat pe marginea patului şi cu un braț lăsat în jos, în timp ce ea îl ronțăia şi-l săruta.
Ea se trezi că se sprijină cu spatele de stîlpul patului, cu mîinile petrecute deasupra, peste sculpturile lemnului, în timp ce el se instalase în fața ei, insinuîndu-şi obraznic picioarele pe sub picioarele ei ghemuite în față.
Aşternuturile se învălmăşeau în jurul lor, într-un talmeş-balmeş de țesături fine care incitau prin estompări discrete pe ici pe colo, la apropiere, la chemare, la dezmierdări desfrînate.
Uneori se comportau politicos, cerînd permisiunea. „îmi dai voie? Ți-ar plăcea?", după care dispărea orice politețe, transformîndu-se într-un gest egoist, care nu era de fapt menit decît să excite.
- Ar trebui să ne oprim acum, înainte de a ajunge prea departe, o tachină el cu glas scăzut, asprit de dorință, aşa cum stăteau față în față, îngenuncheați, cu degetele

trasînd pe celălalt diferențele şi asemănările dintre trupurile lor. Să mergem jos, să ne luăm micul dejun...
- Ce egoistă sînt! Te-am ținut prea mult timp nemîncat! Apoi, după cîteva secunde se îmbră-
.țişau din nou, în mijlocul patului, el culcat peste ea, apăsînd-o tare, în cuibul lor delicios. Tremura, în timp ce o mîngîie pe păr şi-i luă mîinile, i le rotunji şi i le aşează sub cap. O alintă cu degetul mare, la colțul gurii, apoi parcurse cu el conturul apetisant, ca să-şi primească sărutările.
Oprivi cu expresia grea şi înflăcărată a bărbatului, care încearcă din răsputeri să-şi păstreze autocontrolul.
- Audubon, spuse ea cu disperare, simțindu-şi interiorul mult prea dureros.
- Nu te lăsa, îi comandă el, cu privirile luminate de plăcerea aşteptării a ceea ce ştiau amîndoi ce-i va satisface, cînd el o va împlini.
- Nu, e prea mult.
Scînci de aşteptare, împletindu-şi picioarele, mai strîns în jurul lui.
- E vina ta.

Privirea lui poruncitoare era o altă provocare senzuală.
- Iau vina asupra mea. Şi asta, numai pentru că te iubesc aşa de mult.
- Te iert, că m-ai adus în halul ăsta.
- Ai putea să te mai gîndeşti. Nu m-am săturat, încă. Nici peste ore întregi, n-am să fiu sătul, de fapt. Şi bineînțeles nu este vorba doar de dimineața asta. Mai avem şi după-amiaza, noaptea, mîine...
- Opreşte-te. O parcurse din nou un va! de
plăcere cu gîndul la imaginile minunate, ce vor urma.
- îmi accept soarta.
El se aşează, explorînd mai adînc, între picioarele ei, încercînd- o,, cucerind mai mult în profunzime.
- Stai liniştită. Foloseşte-ți voința. Trebuie.
- Audubon, iubitul meu monstru. Iubitul meu tiran. Audubon!
Cînd o împlini adînc, îngreunat, strigă, arcu- indu-se mereu şi mereu, agățîndu-se de el, de trupul lui, care tremura tot, de atîta stăpînire. îl auzea spunîndu-i cuvinte minunate, cu laude înflăcărate şi duioase.
El încă mai rămăsese nemişcat un timp,

cu muşchii încordaţi, aşteptînd ca ea să se mai liniştească. Şi cînd ea reuşi, mişcările lui deveniră de o cadenţă leneşă.
- Nu te reţine, îl imploră ea, vîrîtă aproape de urechea lui şi sărutîndu-l pe gîtul cald şi umed. Se simţea plutind în altă dimensiune şi voia să zboare cu el, împreună.
- Te iubesc.
- Aş vrea să continui aşa, o veşnicie. Se trase puţin pe spate şi-i zîmbi. El îi privea dragostea ce
i se oglindea în ochi, apoi renunţă la o veşnicie cu sentimentul unei nobile înfrîngeri. Pasiunea lui viguroasă o făcu să-l înfăşoare cu braţele şi să-şi îndese capul în umărul lui, îngînînd ceva în ru
seşte, încîntată de felul în care puful de pe pieptul lui îi răcorea obrazul, în acelaşi ritm cu mişcările lui pătimaşe.
îi cuprinse capul şi o sărută, rămînînd cu gura presată uşor pe a ei, şoptindu-i numele. Atunci ea îi simţi tremurul senzual al trupului, străbătut de explozia de plăcere. Amîndoi pluteau dincolo de plăcere, legănaţi pe culmea uneia din cele mai mari minuni, pe care o puteau trăi

împreună.
După aceea, tremurînd tot şi lipsit de suflu, se uită din nou în ochii ei. De această dată, îi întoarse şi el zîmbetul arătînd răvăşit, vulnerabil şi complet neapărat,
- Aşteaptă puțin, iubito.
O sărută şi se desprinse de pe trupul ei, lă- sînd-o dezorientată şi revoltată, pentru că nu voia să plece. El, însă se întinse tot lîngă ea, stînd pe burtă, aplecat peste marginea patului, căutînd ceva dedesubt.
- îți mulțumesc, îi spuse tandru.
Înt6rcîndu-se, întinse gîtul să vadă peste el. Pe
podea era un mănunchi de flori, ieşite dintr-un lăstar minuscul de trandafiri. îl cuprinse pe Audubon de gît, cînd se întoarse spre ea, ca să-i studieze cu interes reacția.
- M-ai pus la încercare? îl întrebă.
- M-am pus pe mine la încercare, ca să văd dacă te pot face fericită.
Ea se cuibări la pieptul lui, strîngîndu-l tare.
- Aş putea să umplu toată camera de flori.

- Ai umplut-o deja cu miracole.
încercă să-şi recapete răsuflarea, atît cît că-l poată săruta. Apoi se cuprinseră din nou, înlăn- ţuindu-se şi trecură la făurirea unui nou miracol.
Nici chiar acum, Elena nu-i ieşise deloc din minte. Cum putea să-şi lase deoparte amintirile după o zi atît de plină şi de minunată, petrecută împreună? Birourile lui ofereau de obicei o atmosferă de loc retras, pe care o agrea - izolarea făcuse parte din chiar fiinţa lui, timp de atîţia ani, dar acum lumina artificială, monotonă a încăperilor fără ferestre, dădea timpului, nişte caracteristici nesfîrşite... şi iertătoare.
Dar nu era aşa. Era nevoie de hotărîri şi acţiune. îmbrăcat în pantaloni mototoliţi şi cu un halat lung de mătase, cu desene orientale, Audubon trecea de la fax la mesajele telefonice primite de la oamenii lui din Mexico. Şi iată că ieşise la iveală | ura unui vechi duşman de-al lui Audubon.

Fiu pentru fiu, îl avertiza Miguel de Valdivia.

In zori, la cîteva ore după ce fusese

chemat de Clarice, la telefonul din apartamentul lui, Audubon ! ajunsese să se tîrască în sus, pe scări. O găsi pe [1]Elena adormită pe canapeaua din birou. Lumina unei veioze, împrumuta părului ei blond un contrast cald, feminin, în comparație cu maroniul tapițeriei, iar mîinile îi strîngeau uşor gulerul unui capot alb, turcesc.

Se îmbrăcase cu decență, constată el cu afecțiune, văzîndu-i halatul larg şi gulerul înalt, de la cămaşa de noapte din satin albastru. Dacă cineva se uita la ea, nu putea bănui că goliciunea i se potrivea la fel de bine ca unei statui greceşti şi că mai devreme, ieri dimineață, dansase pentru el, doar cu o perdea de dantelă, înfăşurată în jur, că-l hrănise cu boabe de struguri, în timp ce el cînta la vioară, în pat. Amîndoi goi, rîzînd veseli ca nişte copii.

Toate clipele ei libere i se dăruise. îngenunche lîngă ea şi o mîngîie pe cap.

- Audubon. Se frecă la ochi şi se ridică repede. Am fost neliniştită că ai lipsit aşa de mult.

- îmi pare rău, iubito. Fu surprins de senzația de vinovăție pe care o simțea, din

cauză că n-o luase cu el jos, în birou. în urmă cu cîțiva ani, acceptase că are nevoie de o secretară, dar nici o iubită nu făcuse parte din munca lui.
- S-a terminat cu urgențele?
- Deocamdată. Se concepeau, nu erau terminate, dar în noaptea asta, nu mai putea face nimic. Se aşează pe jos şi se rezemă cu spatele de canapea, masîndu-şi fruntea obosită.
- Sînt sigur că ai o mie de întrebări.
- Şi tu nu vrei să răspunzi la nici una. Vorbise mustrător. Şi nu cred că este din cauză că nu ai încredere în mine, de aceea nici nu sînt jignită. Oricum, nu prea tare.
El chicoti.
- Ştii mai multe despre mine, decît oricine altcineva. Ai răbdare.
- Şi tu mă ştii.
- Ştiu că-ți place baletul, untul de alune şi borşul; că atunci cînd te-ai făcut mare, ai văzut filmele cu Elvis, care au rulat în Rusia, că vrei să vizitezi pe picioarele tale Marele Canyon şi Disney World; că preferi îmbrăcămintea simplă şi cărți complicate. Şi o mulțime de lucruri mărunte. Ceea ce lasă cu ceva mai puțin de un milion de

alte lucruri de învățat.
- Dă-mi ceva timp. Am fost preocupată. îi mîn- gîie obrajii, privindu-l cu o expresie serioasă. Fiul tău adoptiv este tot în încurcătură?
- Da.
- Ai să te duci iarăşi în Mexico?
- Poate. O să-ți spun în următoarele zile. îşi sprijini capul de canapea şiea îi masă tîmplele. li simți dogoarea degetelor. încerca să-l relaxeze, făcînd să-i dispară tensiunea surdă, seducîndu-l, ca să i se destăinuie.
Şi probabil să spună prea mult. Nu trebuie să afle niciodată că a fost o piesă de şah, în planul său. Ar distruge tot ce este între ei. îşi petrecuse
ultimele ore, alcătuind noul curs al acțiunii - iar consecințele acesteia îi săpară o durere violentă în piept.
- Ce s-a întîmplat? şopti ea, punîndu-şi obrazul pe pieptul lui. Ce te doare atît de mult?
- întoarce-ți antenele psihice. Ai primit semnale strîmbe. Mă doare capul, asta-i tot. Se întinse şi o apucă de mîini, trăgîndu-le spre ale lui şi ascun- zîndu-i-

le în ele. Aşa, acum să vedem, cum te porți, micuța mea nimfă slavă?
- Sînt prea bătrînă şi mare ca să fiu o nimfă. Şi prea modernă. Da. Am de gînd să ajung o americancă sofisticată, ca acelea din toate revistele tale.
- Deci, ai de gînd să-ți consulți horoscopul, să încerci un nou regim alimentar în fiecare săptă- mînă, să înveți cum să te plimbi cu folos, cum să te îmbraci eficient, cu cine să iei masa, făcînd între timp şi un curs despre tehnica de a-ți păstra şeful, iubitul, bărbatul, părinții şi, sau copiii, departe de creşterea în greutate. Auuu! lartă-mă. Am încurcat articolele.
- Eşti foarte încrezut. Dar glasul îşi păstra tonul glumeț. Nu, pur şi simplu, n-am de gînd să fiu pasivă şi dependentă.
- Dar nici acum nu eşti.
- Oh? N-am nici casă, nici bani şi depind de tine, în toate.
- Şi asta te deranjează?
- Sînt amanta ta? Nu spun aşa, americanii?
- Nu, eşti iubita mea sclavă personală. Cum sună?

- Hmm. E nevoie ca să mai existe şi altcineva.
- Se cere, ca să mai existe şi altcineva. Da, ai dreptate, sîntem în aceeaşi barcă, ca sclavi din dragoste.
- Ce-i asta cu bărcile?
- Nu-i nimic. O mîngîie cu degetul mare, pe partea de sus a mîinilor, încercînd să facă pe seducătorul. Deci nu vrei să depinzi de mine?
- Nu vreau să-ți fie milă pentru mine. Nu sînt una din misiunile tale de salvare. Nu sînt un copil pe care poți să-l adopți. Unde îmi voi avea locul în viața ta?
- Cred că n-are nici un rost să discutăm acest lucru, pînă cînd nu te stabileşti în această țară, ca un cetățean cu şedere permanentă. Cum poți să ştii ce vrei, pînă atunci?
- îmi doresc o librărie. Cu un filtru de cafea, cu fotolii confortabile, cu o veioză într-un colț şi cu un aparat stereo, la care să ascult muzică bună, în timp ce citesc. Vreau să am propria mea casă, la care să mă întorc în fiecare seară, cu o pisică, care să toarcă atunci cînd mă vede şi cu un cîine, care să dea din coadă.

- întotdeauna am avut de gînd să investesc într-o librărie. Şi cred că mi-ar plăcea să am un cîine. Am avut un cîine, pe vremuri, cînd eram
mic. Un afgan campion. Trebuia să-l mîngîi în fiecare dimineață, cînd dresorul îl scotea la plimbare. Da, ar fi plăcut să am un cîine, cel puțin atîta vreme cît nu vrei şi un dresor pentru el. Pisicile nu mă interesează, de nici un fel - mama mea avea una persană. O chema Lady Alison of Gallantree şi singura chestie amuzantă, în legătură cu ea, era că lăsa smocuri de blană, în patul servitoarei.
- Şi cum ai aflat ce făcea pisica în patul servitoarei?
- Mă interesa curățenia în casă, aveam paisprezece ani, pe atunci. Mă fascinau treburile casei.
- Te-a învățat deci, o mulțime de lucruri.
- Despre smocurile de blană?
- Despre paturi?
- Era îndesată şi rotunjoară.
- Servitoarea?
- Nu, pisica.
Elena îşi aplecă capul spre el şi-i muşcă urechea

- îți place să conduci conversația, cum vrei tu, nu-i aşa?
- Auu. Da. Deci... o librărie, un cîine, o pisică şi un cămin. Nici o problemă. Poți considera că aici, eşti la tine acasă. Sînt foarte fericit că am stabilit toate astea. Mi-e somn.
- Audubon, de ce nu te-ai căsătorit?
Se aşternu tăcerea între ei. El şi-ar fi dorit să
continue aceeaşi conversație superficială şi jucăuşă, dar starea lor de spirit se dezumflase, ca un balon. Ar fi dorit să-i poată spune că niciodată n-a considerat căsătoria ca pe o instituție credibilă, pînă în clipa cînd a întîlnit-o pe ea.
Discuția aceasta trebuia să mai aştepte, însă, pînă cînd problema lui Kash se va rezolva. Nu voia să facă promisiuni, pe care şă nu le poată ține. Şi oricum, poate că nici ea nu le dorea.
- Nu toată lumea este pregătită să se căsătorească. De fapt, o prea mică parte din oameni sînt buni pentru aceasta.
- Deci toată această discuție despre cîini şi librării nu constituie o cerere în căsătorie?

- Nu. Este o propunere de dragoste autentică şi modul meu propriu de a-ți spune că nu vreau să mă părăseşti.
- înțeleg. Trebuia să mă gîndesc. în ultimele săptămîni, mi s-au întîmplat atîtea lucruri. Toată viața, mi s-a schimbat.
- Şi nu eşti sigură că tot ce simți acum este de durată.
- N-am spus că te iubesc, pentru că eram deconcentrată. Şi nici nu vreau să spun că te iubesc, dacă te căsătoreşti cu mine, sau îmi dai o librărie.
- Atunci, te tîrguieşti pentru cîine şi pisică, încercă el să glumească.
Mîinile i se răciră. Şi le retrase şi se ridică de
pe canapea. Audubon simți că discuția luase o întorsătură nefericită, dar, cel puțin acum, trebuia să lase explicațiile în suspensie. îi studie fața, cu o privire tristă.
- Vreau să nu mă ascund. Cred că a sosit vremea să mă duc la Departamentul tău de Stat şi să cer azil;
- Peste scurtă vreme, dar nu acum.
- De ce să mai aşteptăm?

- încă nu e sigur. Mai ai răbdare.
- înseamnă că ai motive, pe care nu vrei să le mărturiseşti.
- Vreau să te protejez. Mai mult decît oricînd. Se ridică, simțindu-şi halatul oriental greu pe umeri, de parcă ar fi fost o mantie de plumb. Se simțea de parcă ar fi avut o sută de ani. Se considera lipsit de suflet, că putea să nu-i împărtăşească secretele lui. Ştia că n-ar fi putut dispune de viitorul ei, ca să i-l salveze pe cel al fiului său, aşa că singurul viitor cu care mai putea negocia era al lui, propriu. Voia ca toate amintirile ei despre el să fie minunate.
- Prefer să mor, decît să permit să ți se întîmple ceva, îi şopti. Să nu te îndoieşti de asta.
Ea se agăță de partea din față a capotului şi-l privi cu ochi înspăimîntați.
- Să nu mai spui aşa ceva! De ce trebuie să fii atît de melodramatic? Doar nu joci un rol într-o piesă de-a lui Cehov!
într-o succesiune rapidă de mişcări, care o găsi total nepregătită, ajunse lîngă ea, se aplecă, o luă în brațe şi o ridică.
- Te iubesc şi vreau tot ce e mai bun

pentru tine, îi spuse el. Bărbații nu se pricep la vorbă atît de bine ca femeile, aşa că tot ceea ce pot eu să fac este să-ți demonstrez.
O duse sus, dar nu merse în apartamentul lui, ci spre al ei şi rămase afară. Era răguşit; avea ochii obosiți de parcă ar fi avut nisip în ei. Dar nici o emoție. N-o să se apuce să plîngă de nelinişte şi frustrare, sau din dragoste disperată. Niciodată nu-şi permisese asta şi acum era prea bătrîn ca să înceapă cu aşa ceva.
- Nu cer lucruri murdare oamenilor la care țin. Ai nevoie de timp, ca să-ți dai seama de asta. Vrei să stai în camera ta, cel puțin pentru moment?
- Da.
îi dădu drumul din brațe şi ea intră imediat, cu o mînă peste gură, de parcă i-ar fi venit să plîngă. El se întoarse în apartamentul său, împleticindu-se de oboseală şi cu o senzație obsedantă de singurătate. Era sortit unei vieți în singurătate şi se întreba dacă nu cumva o cunoscuse prea tîrziu pe Elena. îi ceruse să accepte prea multe de la soartă.

Zorile tiveau palid draperiile grele din dormitorul său, imprimînd camerei o lumină rece, cenuşie, ce simboliza chiar singurătatea.
Audubon se aşează pe marginea patului, întîrziind momentul culcării, în aşternuturile răvăşite de fericire şi îmbibate cu parfumul petalelor de floare şi al pasiunii. îşi trecu brutal mîna peste față, încercînd să-şi potolească emoțiile. înghesuindu-le în lăcaşul interior, de unde ieşiseră.
Auzi sunetul uşor al clanței de la uşa din față. Se îndreptă într-acolo şi ajunse chiar în clipa în care Elena închidea încet uşa, în urma ei. Rămase tăcută şi îl privi cu demnitate ezitantă, amintindu-i de propria lui demnitate.
- Cum de s-a putut ca o zi atît de frumoasă să se termine aşa? şopti ea.
- S-a consumat prea mult sentiment, presupun. Şi o parte din el a fost menit să o ia într-o direcție greşită.
- în America, se obişnuieşte ca doi oameni care se iubesc să se izoleze în dormitoare se parate, atunci cînd sînt supărați?
- Pot chiar să-ți spun că, pentru părinții

mei, era ceva obişnuit. Dar ei nu se iubeau.
- înseamnă că aveau prea multe dormitoare.
El încuviință din cap. „Dumnezeule, sînt orb,
nu văd că fac aceeaşi greşeală tragică?"
- N-am vrut să pleci. Dar, te rog să amîni întrebările. înțeleg că nu poți avea încredere în mine, pe loc.
- încredere, iubitule, este ceva pe care n-o dăruiesc, ca s-o retrag apoi, repede. Poate că uneori, mă supăr pe tine, dar tot mai cred în sufletul tău bun. Ți l-am simțit, în interiorul meu, ți l-am auzit în voce, ți l-am observat în reacțiile tale, ți l-am văzut în ochi.
El n-a mai putut să-i răspundă, l-a întins pur şi simplu mîna. Veni repede s-o ia şi i-o învălui cu afecțiune. Intrară în dormitor şi se dezbrăcară tăcuți. Ea îl ajută să îndrepte aşternuturile şi să aşeze pernele. Intră în pat, prima şi ținu aşternutul ridicat, ca să intre şi el, alături.
îşi puse capul pe umărul ei, în timp ce ea îi mîngîia obrazul umezit, mîngîindu-i lacrimile, ca pe cel mai prețios dar, pe

care i-l făcuse vreodată.

CAPITOLUL 9

O trezi clinchetul argintăriei fine şi mirosul dulce de pîine caldă şi abia atunci cînd deschise ochii îşi dădu seama că dormise fără acea nelinişte pe care o cunoscuse toată viața. Confruntarea emoțională de dinaintea zorilor i se părea acum ca o umbră palidă. Poate că mai tîrziu îi va apărea mai clară, dar acum şi-o alungă din minte, îşi simțea trupul plăcut somnolent, de parcă toți muşchii îi erau sătui de odihnă.

- Bună ziua, şopti Audubon, sărutînd-o pe vîrful nasului. Şedea lîngă ea, cu piciorul îndoit, simțindu-i-l plăcut alături de şoldul ei.

Ea privi într-acolo, dorindu-şi ca materialul crem, subțire al pantalonului să nu o separe de pielea lui. La pantaloni, purta o cămaşă de po- loist, cu însemn auriu, brodat în stînga pieptului. Cămaşa era de comandă deoarece ştia, după cum îi explicase el, că toate hainele sale erau lucrate, într-un magazin special pentru bărbați,din Anglia. însemnul provenea de la blazonul familiei Audubon.

Talia îi era străînsă cu o curea fină, de piele împletită, avînd o cataramă subțire, aurie. Părul argintiu, strălucea de atîta periat, cu fiecare şuviță, Ia locul ei. Mîna, pe care şi-o trecea acum pe obrazul ei, emana o aromă de apă de colonie scumpă cu prospețimea fructelor citrice.

Hotărî să nu comenteze nimic despre cearcănele vinete de la ochi sau despre întristarea profundă, ce i se oglindea pe față. Şi ea îşi făcea griji în legătură cu el şi cu situația lor, dar simțea că dacă ar vorbi despre aceste lucruri, nu făcea decît să înrăutățească lucrurile.

Se lăsă deci legănată de privirile lui pline de afecțiune.

- Dumneavoastră, domnule, sînteți o încîntare pentru simțurile mele. Dar de ce sînteți atît de îmbrăcat şi nu vă aflați în pat, în timp ce eu sînt goală şi vă aştept?

Provocarea senzuală fu completată de rîsul lui stăpînit.

- Am o întîlnire, jos, în cinci minute. Ți-am adus micul dejun.

Se uită la ceainicul de argint şi la ceaşca de porțelan de pe noptieră. Pe tava de argint se mai găsea şi un castronel de

căpşuni cu frişcă, o farfurie cu franzeluțe cu gem de portocale.
Elena îi luă degetele unse cu marmeladă de
portocale şi i le sărută.
- N-am mai luat pînă acum micul dejun în pat. Este un obicei decadent, american. S-o facem mai des.
- Aştept cu nerăbdare.
Se întinse, ca să ia cu degetul nişte gem, pe care i-l băgă în gură. El îi linse degetul, iar ochii verzi se întunecară de pasiune. Dar îi dădu peste mîna lacomă şi scuturâ din cap.
- Dacă am să cad în ispită, am să rămîn aici, ore întregi.
- Mă tem că aşa se va întîmplă. Am să te leg de piciorul patului.
- Am să te las.
- Poate că am să te leg de mine.
- Am să te las.
Ea oftă.
- Du-te la întîlnire, pînă nu te imobilizez cu mîinile.
- Ei, acest lucru ar putea fi interesant. Apoi mormăi cu exasperare: N-aş fi vrut să dorm aşa mult, dar e vina ta.

- Mi-am văzut doar de treburile mele.
- îmi respiri în ureche şi-mi continui visul, cum că am fi la ocean. Şi tu eşti ca un flux. Era atît de seducător, cu acel du-te, vino.
- Mi-ar plăcea să mă las în voia visului. Doresc să ne întoarcem la ocean. N-am mai văzut oceanul, pînă n-am venit în America. Cînd l-am privit,
am avut senzația că nu mai există granițe pe lume.
- Atunci, vom merge. Am să te duc pe nişte plaje atît de frumoase, încît nici n-o să-ți vină să crezi, că există cu adevărat.
- Ce mult o să-mi placă. îi cuprinse fața cu mîinile, mîngîindu-l pe obraz.
- Chiar trebuie să te duci jos, acum?
- Mă tem că da. Este important.
Ea se sili să-şi alunge senzația de groază, pe care o simțea în interior.
- E o întîlnire în legătură cu fiul tău?
- Da. Cîțiva dintre bărbații pe care i-ai întîlnit aici aseară au venit să discutăm situația lui. E prima dată cînd apelez la ei să mă ajute, ca prieteni, nu ca foşti angajați.
Ea ezită, întrebîndu-se dacă s-ar fi putut

să fie mai puțin reținut cu ea, în privința treburilor lui. Elena s-a ferit să pună întrebări pentru că îi era mai uşor să nu fie curioasă, decît să fie jignită de secretara lui.
- întreabă-mă, o îndemnă el,.citindu-i expresia pe față, cu o uşurință dezarmantă.
- E-n regulă.
- Ce fel de treabă face Kash în Mexico?
- S-a dus să găsească soția şi copiii unui arheolog, care a murit de curînd.
- lartă-mă, ce-i acela un arheolog?
- Un om de ştiință, care studiază obiectele păstrate de la civilizațiile mai vechi.
- L-ai cunoscut personal pe acest arheolog?
- Da. Doctorul Juarez, pe care l-am cunoscut încă din colegiu. Am fost prieteni, mai bine de douăzeci de ani.
- Oh, Audubon, îmi pare rău că a murit. Cum s-a întîmplat?
- A fost împuşcat pe cînd lucra la un şantier, în fază de proiect. A fost asasinat. Auzise că un bogat om de afaceri fura comori de artă veche pentru o colecție particulară. Urma să se ducă la poliție.

- L-ai trimis pe Kash să-i ajute familia?
- Da, ca să se asigure că pot ieşi din țară.
Kash a îndeplinit această treabă destul de uşor, dar apoi nu a rezistat tentației să nu investigheze crima.
Audubon zîmbi cu tristețe, însă în ochi îi sclipeau licăriri de mîndrie curată.
- Mă tem că l-am încurajat în a fi prea independent. Urma să-mi lase mie această investigație. Dar n-a făcut-o.
Audubon trasă cu degetul o urmă pînă spre piept, mîngîindu-l tandru. Dar expresia lui distratată îi arătă că gîndurile lui erau în Mexico, la fiul său adoptiv. Mîngîierea lui părea să caute consolare în moliciune şi căldură.
- A vrut să te "protejeze? întrebă ea cu blîn- dețe, închipuindu-şi că Kash Santelli îşi iubea probabil tatăl foarte mult şi avea motive întemeiate.
- Da. Afaceristul care e implicat are o reputație urîtă în chestii de răzbunare.
- De ce ar vrea să se răzbune pe tine?
- Am contribuit la moartea fiului său.
îşi aduse mîinile spre față, îngrozită.
- Vrei să spui că fiul lui a murit din cauza ta?

Audubon încuviință din cap.
- Indirect. S-a sinucis, ca să nu se afle ce este
- un spion şi un terorist. îți mai amintești de Sara Surprise? Soția lui Kule?
- Nimfa cea drăguță cu păr blond roşcat. Iar soțul ei, cel cu cicatrice atît de urîte.
-Da.
- Ea a fost una dintre persoanele răpite de acest terorist. Asta s-a întîmplat înainte ca să-l întîlnească pe Kyle. E bioloagă. Cercetătoare. Am să-ți explic mai tîrziu de ce a fost răpită, acum nu am timp. Se întrerupse, strîmbîndu-se.
- Cel care a răpit-o i-a făcut cicatricele lui Kyle.
- Şi mai era şi spion, pe deasupra? Pentru cine lucra?
Audubon o mîngîie pe braț.
- Pentru sovietici.
Groaza o făcu pe Elena să întoarcă brusc capul, astupîndu-şi gura cu mîna. Lacrimile îi ardeau ochii.
- Aha, înțeleg de ce n-ai vrut niciodată să discuți pînă acum, cu mine. Şi tatăl lui este cel care îi primejduieşte viața lui Kash. Este şi el

spion sovietic?
- Miguel de Valdivia? Nu, iubito, el e doar un ticălos lacom. Elena, vino aici.
O strînse în brațe şi o mîngîie pe spatele gol.
- Lumea e plină de escroci lipsiți de scrupule. Doar nu crezi că țara ta deține monopolul. Nu o lua ca o problemă personală.
- Am să mă simt murdărită prin comparație, dacă acel om îi face ceva rău lui Kash.
- Nici să nu gîndeşti aşa ceva. Această vendetă nu are nimic de-a face cu intrigile guvernamentale; este între tați şi fii. Kash a dispărut în Mexico. Nu mă îndoiesc că e capabil să-şi poarte singur de grijă şi am trimis pe cei mai buni dintre oamenii mei, ca să-l ajute. S-ar putea să fie doar ascuns. Asta caut să aflu.
Ea se retrase cu o privire nenorocită.
- Mi-e teamă pentru tine.
- Iubita mea porumbiță, vulpoiul ăsta argintiu, e aşa de şiret, că a supraviețuit la prea multe vînători, ca să fie păcălit acum.
Apoi, o sărută lung, transmițîndu-i mult

mai multă emoție decît pusese în cuvinte. Respirînd precipitat, simțind că-i vine să plîngă, dar abținîndu-se cu o voință de fier, Elena se apropie cu fruntea de capul lui şi închise ochii.
- Cînd Kash va veni acasă, va trebui să ne faci cunoştință.
- Bineînțeles. Dar el n-o să mă creadă, să ştii.
- Să creadă ce?
- Că mă bați la dame. Am să-i spun că trişezi.
- Oh, tu! Se sili să rîdă şi-l alungă de pe pat. El o porni, dar după cîțiva paşi, se opri, privind-o cu tristețe şi cu atîta dor, încît simți să i se rupe inima.
- Ai în față o viață minunată, spuse el. Sper că te va recompensa pentru toți anii aceia petrecuți la institut.
Ea încuviință din cap, încercînd să nu recunoască deloc ceea ce striga în sinea ei: „Nu vorbi de parcă eu mi-aş continua viața, fără tine.“
Plutea din nou în brațele lui. Deasupra lor, tavanul de sticlă al piscinei dezvăluia un univers de stele.
Cerul nopții venea spre ei, învelindu-i,

delicat, să nu atingă lumînările de la marginea piscinei. Apa reflecta lumina albastră, transpunînd piscina într-un cer de zi, fantastic. Se simțea ocrotită de lumina tremurătoare. Veşniciile erau cuprinse în această lumină, în apa caldă şi în mîngîierile lui Audubon.
El o adună ghem, în apă, iar atunci cînd îşi sprijini capul de umărul lui, apa îi clipocea sub bărbie. îl luă de gît ascunzîndu-şi fața în scobitura
gîtului şi-l sărută la baza muşchilor tari, deasupra claviculei. O clipă, se uită dincolo de marginea piscinei, unde toate hainele lor erau îngrămădite la un loc, pe un chaise longue de răchită.
- Eşti sigur că nu va veni Bernard, să ne întrebe dacă nu vrem să bem o cafea după cină, sau poate altceva?
- Bernard, iubita mea porumbiță, a fost instruit politicos, să se topească peste noapte
- Să se topească?
- S-o întindă, să-şi ia tălpăşița, să caute în alte părți, adică să plece.
- Sper că nu i se întîmplă nimic.
Simți chiar lîngă tîmplă, cum buzele lui

Audubon se întind de zîmbet.
- Este în apartamentul lui.
- Oh, foarte bine.
- Probabil că acum joacă picioruşul cu Clarice.
- Ce fel de joc e ăsta?
- Ei bine, în cazul lui Bernard şi a lui Clarice, cred că este vorba de un set de degete foarte impunătoare şi de alt set de degete obraznice.
- Vrei să spui că sînt amanți?
- Da, sînt iubiți de vreo cîțiva ani. Dacă-i observi în timpul zilei, nu poți bănui aşa ceva, despre ei, nu-i aşa?
- Nu, sînt foarte politicoşi unul cu altul.
- Odată, am intrat în bibliotecă şi am văzut-o
pe Clarice cum îl gîdila.
- Şi Bernard ce făcea?
- Spunea în engleza cea mai solemnă unui valet: „Zău şi tu, acum, bestie mică, zău.“ Rînjea însă. Nu zîmbea. Rînjea. Am vrut să le fac o poză, să o arăt la tot personalul, ca dovadă că are dinți.
Elena pufni în rîs.
- Tu ții foarte mult, la amîndoi.
- Da. Mi-aş fi dorit să fi avut bunici ca ei.

Ea îl mîngîie cu degetul pe gît, coborînd pînă la puful mătăsos, de pe piept. Ah, îşi aduse ea aminte, secrete de familie. îl întrebă apoi, încer- cînd să pară indiferentă.
- Cum erau bunicii tăi?
- Părinții tatălui meu nu iubeau copiii, aşa că, ori de cîte ori veneau în vizită, eram încuiat în altă parte a casei. îmi amintesc doar cum arătau obra- zurile şi cecurile lor.
-Ce?
- De fiecare dată cînd guvernanta mă pre- zenta la inspecție, îi sărutam sîrguincios pe obraji şi primeam cecuri de ziua mea de naştere şi de Crăciun. Cît despre părinții mamei, aceştia locuiau în Europa, i-am văzut foarte rar. Şi ca să trag o concluzie, nu prea mi-ar fi păsat dacă n- aş fi avut bunici.
- Oh, ți-ar fi păsat. Dacă nu i-ai fi văzut niciodată, te-ai fi întrebat mereu cum or fi arătînd. Eu aş fi dat orice ca să-i fi putut cunoaşte pe ai mei.
- Elena. Tonul îi era plin de regrete. îmi pare rău, nu m-am gîndit.
- Şşşş. Am încetat să-mi mai plîng de milă

de mulți ani. Atunci cînd creşti cu ideea că eşti singur, începe să-ți pară oarecum normal. îi auzi pe alții vorbind despre rude şi te gîndeşti: Ce ciudat să se preocupe atîta lume de tine.
Audubon desena cu mîna cercuri pe coloana
ei.
- Ştiu. întotdeauna m-am întrebat cum de oamenilor le place în grup, în loc să fie singuri.
- îi invidiez.
- Dar mă întreb dacă nu cumva se simt sufocați, cîteodată.
- Nu, cred că se simt mai apărați. Fără nimeni în jurul tău, atunci cînd cazi, nu te mai prinde nimeni.
- Sau să observe şi să-ți atragă atenția cînd greşeşti.
- Probabil, că avînd un fiu, nu-ți pasă de astea. Ce contrast interesant față de viziunea cinică cu care priveşti viața de familie.
- Kash avea deja opt ani, cînd eu şi cu Kincaid l-am scos din Vietnam. Avusese o viață dură. Era ca şi cînd i-ai fi oferit unui adult o altă locuință, nu mai era copil. Eu

şi cu Kash n-am fost niciodată prieteni sau confidenți, în maniera în care ar trebui să fie tații, cu fiii lor.
Elena comentă în gînd: „Dar dragostea pentru el se vede ori de cîte ori îi pronunți numele."
- Tatăl tău ți-a fost prieten?
- Foarte puțin. Am avut gusturi mai bune.
- Audubon, ce li s-a întîmplat părinților şi surorii tale? Şi de ai vîndut domeniul, care fusese al familiei timp de generații întregi?
El tăcut şi-şi înălță capul, s-o privească.
- Cum de-am ajuns cu discuția la un subiect aşa de morbid? Am să-ți spun cîndva. Dar, te rog, hai să nu pierdem noaptea.
Cît de neplăcută trebuie să fie povestea? La Elena, mila se amesteca cu nevoia imperioasă de a şti. El îi studie fața.
- Nu te supăra. Dacă nu mi-ar păsa chiar atît de mult de impresia pe care ți-o faci, ar fi mai uşor să ți-o spun. Dar nu vreau să ne risipim noaptea asta cu ceva atît de urît.
Suferința lui mută îi anulă întrebările. îl sărută. Schimbînd brusc subiectul discuției, ea îşi ridică mîna în sus şi-i

arătă umflătura mică de la încheietură, aproape de tendon.
- Cînd nu mă voi mai ascunde, primul lucru pe care aş vrea vrea să-l fac, este să scap de ăsta. De acum încolo, vreau ca să hotărăsc doar eu, în legătură cu corpul meu.
- Vrei copii?
- Da, într-o zi. Pentru moment mi-ar plăcea să ştiu că pot hotărî singură, să nu fac.
El îi cuprinse încheietura cu degetele, pipăindu-i implantul şi-l privi mohorît.
- N-am nici un drept să te întreb, dar...
- Cîți bărbați au mai fost? îl "privi victorioasă. Pot să-ți ghicesc gîndurile.
- Hmm. Un talent psihic, de care nu mi-ai spus?
- Nu. Pură intuiție feminină. Dar trebuie să-ți reamintesc că eu nu te-am întrebat despre femeile dinainte. Mi-a fost frică să nu rămîn şocată. Şi pentru că am fost sigură că voi fi geloasă.
- Hai să spunem altfel - sînt prea multe persoane pentru un cvartet de coarde, dar de departe prea puține pentru a alcătui o orchestră. Nu vorbesc de un număr

nesfîrşit, dacă pun la socoteală cîți ani am fost un cunoscător al muzicii. De fapt, aş dori, ca de acum încolo, să mă specializez. în sufletul meu sînt omul unui singur instrument.
Ea se linişti şi-l bătu pe piept.
- Şi interpretezi foarte bine, chiar.
- Mulțumesc.
Conversația superficială nu-i şterse din minte întrebarea ei de mai devreme. împletindu-şi degetele cu ale ei, de parcă ar fi vrut să-şi sublinieze cuvintele, îi spuse:
- Te întreb despre trecut, doar pentru că teama asta bolnăvicioasă nu-mi dă pace.
- Teamă?
- Că ai fost tratată ca o jucărie medicală de făcut sex cu zeci de bărbați. Vreau să știu care este părerea ta despre actul în sine, ca să nu te supăr cu unele elemente necunoscute, atunci cînd facem dragoste. Şi ca să fiu sincer, aş vrea să fiu sigur, că după toate prin care ai trecut, că încă mai te simți atrasă de act. Aş dori asta foarte mult.
- Bărbatul meu iubit! Nefiind în stare să vorbească prea mult fără să izbucnească

în plîns, ea îl îmbrățișă cu afecțiune şi stătu aşa o vreme, pînă îşi putu controla glasul.
- Va trebui să-ți dedic versuri, la fel cum fac să înflorească florile pentru tine. Mă îndoiesc, însă, că poeziile mele vor fi foarte elocvente, dar sînt sigură că ele ar veni din inimă.
Trăgîndu-şi capul pe spate, îl privi cu siguranță şi-i povesti despre băiatul pe care-l cunoscuse la douăzeci şi unu de ani şi apoi şi despre Pavel, acesta din urmă arătîndu-se foarte îndrăgostit şi sincer, dar în realitate urmînd întocmai instrucțiunile lui Kriloff de a o ține preocupată, în timp ce raporta toate progresele făcute.
Audubon o asculta cu uşurare şi cu înțelegere.
- Ar fi trebuit să fi trăit cu mai mulți bărbați, ca să-ți dai seama cu exactitate cît sînt eu de fantastic, prin comparație cu ei.
Aceste cuvinte avură darul să înlăture atmosfera sumbră şi o făcură să zîmbească.
- N-am nici o îndoială că am găsit cel mai reprezentativ bărbat. Oare cîți bărbați

reuşesc să mănînce mandarine în pat, fără să stropească nimic în jurul său, în afară de pieptul persoanei de lîngă el?
- Ei, dar îmi place sucul proaspăt stors şi...
- Şi cîți bărbați pot să recite Shakespeare în timp ce sărută părțile mai delicate ale trupului unei femei?
- Nu prea mulți. Mai ales, cînd tot îl întrerupi cu rugăminți de genul că mai vrei. Aproape că mi-ai distrus concentrarea.
- Bineînțeles că voiam mai mult Shakespeare.
- Bineînțeles. Da, iar eu sînt un tip nemai-pomenit.
- Şi mai ales foarte modest.
- Dar hai să continuăm să vorbim despre tine. Ce-ți place cel mar mult la mine?
Izbucniră amîndoi în chicoteli înăbuşite.
- Bunul meu gust în selectarea femeilor.
Bombănind nedesluşit, o duse spre marginea
piscinei şi o ridică. Căutînd să-şi mențină echilibrul, se hîrjîi cu partea din spate a coapselor de marginea aspră de piatră.
Apoi el intră cu umerii în deschizătura

picioarelor ei, mîngîind-o cu mîinile pe pielea fină din partea din interior a coapselor, acoperind-o apoi cu săruturi.
Intenția lui era la fel de clară ca şi cerul nopții şi pe neaşteptate pielea ei începu să se însufleţească în propriul univers de senzații. Mîinile lui Audubon alunecară pe sub picioare, prinzîndu-i şoldul moale şi rotund, ajutînd-o în acelaşi timp să se întindă pe spate, pe pardoseala netedă. Apa din piscină îi clipocea la picioarele atîrnate. Picături mici de apă alunecau senzual, de pe abdomenul ei. Audubon începu să urmărească cu gura traseul lor.
- Ai un gust foarte bun, îi şopti el.
Paradisul însemna această seară şi dragostea pentru el.
Țîrîitul strident al telefonului curmă aşteptarea. Audubon apucă telefonul portabil de pe noptieră, înainte să se termine primul semnal. Stătea treaz de ore în şir, aşteptînd acest telefon, în timp ce o privea pe Elena cum doarme şi-i mîngîia părul.
Ori că se prefăcuse că doarme, ori avea un somn prea uşor, dar acum se ridicase, petre- cîndu-şi brațul peste umărul lui,

tocmai cînd el se ridică de pe pat. Se duse spre fereastra largă a camerei şi dădu puțin la o parte draperia, as- cultînd vocea de la celălalt capăt al firului.
Pe cer se vedea un sfert de lună plină. Avea marginile ondulate, semănînd cu un biscuite tăiat cu o formă zimțată. Această comparație bizară constituia un contrast față de pulsul ridicat din cauza adrenalinei pompate în sînge. îi spuse interlocutorului că va pleca imediat, după care închise şi sună la parter să i se pregătească elicopterul pentru un zbor spre aeroport, unde avea un mic avion cu reacție.
Cînd, în cele din urmă, lăsă receptorul jos, Elena aprinse veioza Tiffany de lîngă pat. Figura ei arăta calmă în lumina slabă, doar ochii ei albaştri trădau o mare neliniște.
- Pleci în Mexico?
- Da, iubito. Trebuie.
Se ridică în genunchi, spre marginea patului şi întinse brațele spre el. Cu emoțiile bine mascate, stătea țeapăn lîngă pat, în timp ce ea îl îmbrățişa sprijinită cu capul pe pieptul lui. O simțea ca pe o

dogoare stranie şi minunată şi se înfioră.
Dumnezeule, o să facă tot ce se poate, ca să se întoarcă înapoi la ea. Dacă nu reuşea, se făcuseră toate aranjamentele ca să îi fie transferate sume mari de bani şi acțiuni bine cotate, pe numele ei. Jeopard, Kyle şi Drake se vor asigura ca să nu mai fie luată niciodată în Rusia, de Kriloff. Ei o vor ajuta ca să se stabilească în țară şi vor veghea ca să-şi aibă librăria mult dorită, animalele şi căminul ei.
Probabil că se va mărita, va avea copii şi o să-şi aducă din ce în ce mai puțin aminte de el, pe măsură ce vor trece anii. Ea va trebui să-şi
ascundă talentele miraculoase, excepție făcînd în fața cîtorva persoane de încredere, pe care le-ar putea ajuta fără să-şi dăuneze sieşi.
Un astfel de viitor îi dorea, pentru eventualitatea în care nu s-ar mai fi întors. Acum însă, acest gînd îl făcea să-şi simtă sufletul devastat. Ea îşi depuse primul sărut, chiar deasupra inimii, după care alunecă mai jos cu mici sărutări pe tot trunchiul, după care se ridică iarăşi şi-l privi.

- Am să te aştept, frumosul meu vulpoi argintiu. îți doresc să ai parte de dragostea şi de puterile mele, ca să te ferească de rele.
- îți iau cu mine dragostea. .îi pecetlui gura cu a lui, într-un sărut de neuitat, încercînd să-şi învingă durerea ce i se ridica din gît.
- Am să mă păstrez pentru tine, îi şopti ea, cu lacrimile pe obraz, cînd te vei întoarce.
- Cînd mă voi întoarce îți voi dezvălui tot numele meu. Această promisiune să ne fie de bun augur, bine? E o promisiune stupidă, dar oricum, aşa sînt toate, melodramatice. Am abordat pînă acum situații mult mai periculoase, decît cea din Mexico.
Ea îşi şterse lacrimile şi dădu repede din cap.
- Desigur. Noi, ruşii sîntem atît de morbizi. Pentru că citim prea mult Doctor Jivago, în copilărie. Sau ceva de genul ăsta.
- Oh, acum înțeleg.
Continuară să vorbească cu ton glumeț tot

timpul în care el a făcut duşul şi s-a îmbrăcat. Ea stătea pe marginea patului, îmbrăcată în halatul său oriental. îşi încolăcea cordonul de jur împrejurul degetelor, reuşind însă să facă cu calm conversație. Cu un gest agitat, el îi desfăcu cordonul şi i-l legă la talie.

- Ai strîns aşa de tare, că ți s-au albit degetele, îi explică el cu blîndețe. Mi-a fost frică ca nu cumva să ți se adune energia electromagnetică şi să explodeze. Ce oribil! Ți-ar fi putut exploda cotul.

- Oh, vai de mine. Ce mă făceam cu un cot dezumflat?

Avea fața trasă de concentrare. îi zîmbi, dar o vinişoară albăstruie, din colțul gurii, se arătă trădătoare, prin pielea diafană. El nu mai putea să continue să-i vorbească, fără să-şi trădeze nefericirea, aşa că strînse din dinți şi se grăbi să plece, cît mai repede. După ce-şi trase pe el pantalonii şi cămaşa albă, deschisă la gît, mai adăugă o haină albă, uşoară, apoi se prezentă la inspecție.

- Arăt ca un distins afacerist mexican, aşa cred. Dacă nu, mai adaug o pereche de ochelari şi un model trăsnit.

Lipsa de reacție din partea ei demonstră că nu înțelesese nimic din glumă, în schimb admirația ei era fără egal. Se apropie de el şi-i luă mîinile.
- Ai o figură atît de autoritară, că o să intimidezi pe toată lumea şi or să te asculte toți întocmai. Ai să te întorci mîine, probabil. Cu Kash.
- Fără îndoială. îi cuprinse fața în mîini şi o sărută uşor pe gură, apoi se întoarse şi apucă o mică valijoară de piele, pe care şi-o făcuse de cîteva zile, pentru caz de urgență. Păşi țeapăn spre ieşire. Alergă după el şi atunci lui îi fu frică să nu înceapă să plîngă şi să-i facă despărțirea şi mai chinuitoare. „Am s-o revăd. Am să mă întorc. Sau am să mor încercînd să ajung.“ Deschise una din uşile de la intrare, îi făcu cu ochiul şi ieşi repede.
- Audubon, aşteaptă.
El îşi suprimă un geamăt, în timp ce ea alergă uşor în hol, ca un fluture grațios, în halatul cu culori aprinse, nefăcînd nici un zgomot, cu picioarele goale pe mocheta groasă. Alergă pînă la măsuță şi alese o narcisă din vază. îi aduse o floare nedeschisă, îşi trecu degajată mîna dea-

supra ei şi i-o întinse. Floarea se deschidea sub privirile ei.
- Dragule, aceasta simbolizează dragostea. Zîmbind, îi puse floarea în mîna lui întinsă şi se grăbi înapoi în apartament, cu voioşia ei afişată, făcută ţăndări. După ce uşa se închise, el trase adînc aer în piept, simţindu-se profund mişcat. Merita să-i închini toată viaţa.

CAPITOLUL 10

Chiar dacă Audubon era plecat doar de două zile, reşedinţa părea pustie şi fără viaţă, ca un castel fără rege. Dar, ceea ce o speria cel mai mult pe Elena, era starea sumbră în care se găseau Clarice şi Bernard. îi surprinsese privind lung pe fereastră, uitînd să-şi facă datoria. Elena hoinărea din cameră în cameră, prefăcîndu-se că citeşte cărţi, discutînd cu bucătarul despre reţete culinare ruseşti, încercînd să ascundă faptul că fiecare nerv îi era întins la maximum.
îşi pierdu complet controlul, cînd o găsi pe Clarice plîngînd în braţele lui Bernard, care părea şi el înnebunit. Văzînd-o se despărţiră repede.
- N-ar trebui să mă uit la seriale, spuse

Clarice ştergîndu-se la ochi. N-am mai plîns aşa, de cînd Nicki, din Tînăr şi nelinişţtit, a contactat o boală fatală şi a încercat să i-l redea pe Victor, lui Ash
- Spune-mi de ce sînteți aşa de supărați în privința lui Audubon, îi rugă Elena, mergînd spre ei, cu mîinile întinse. Dacă nu-mi spuneți, o să-mi pierd mințile, căutînd să-mi imaginez adevărul. Nu cred că aşa ați reacționat de fiecare dată, cînd a plecat cu vreo treabă..
Bernard îşi drese vocea şi o privi cu blîndețe.
- Vă asigur că nu avem nici o îndoială că el şi cu Kash vor fi bine. E adevărat că treburile lui Audubon n-au fost niciodată fără riscuri. Trebuie să vă stăpîniți. Va fi dezamăgit, cînd va auzi că ați fost atît de neliniştită.
- Atunci spuneți-mi de ce sînteți necăjiți amîndoi.
- Eu şi cu Clarice, îmbătrînim. Pentru noi, e un fel de hobby să ne facem griji. Preferăm aşa, decît să ne înecăm amarul.
- Bernie, nu putem să-i facem asta Elenei, spuse Clarice, cu glas schimbat. Nu e cinstit.

- Dar, aşa vrea Audubon.
- Dar eloiubeşte pe Elena şi ea îliubeşte,

Dacă nu-ispunem adevărul, aducem o insultă dragostei lor.
După un lung moment, în care Elena se uitala Bernard cu priviri rugătoare,el oftă şi dădu din cap.
- Da.
Elena îi luă mîinile.
- Spune-mi.
- Miguel de Valdivia îl ține ostatec pe Kash ia
ferma lui. Audubon s-a dus să negocieaze cu el, pentru Kash.
- Dar omul acela îi urăşte pe Audubon! Ar putea chiar să-l omoare... Se dădu un pas înapoi şi de groază îşi duse mîinile reci la gură. Să-l omoare.
- Da, spuse Clarice, cu voce spartă, dacă nu găsesc ceilalți o cale să-l scoată, probabil că... va muri!
- Ceilalți?
- Cei mai buni oameni, care lucrează pentru Audubon. Plus alții din grupul vechi - Jeopard, Kyle Surprise şi Drake Lancaster. Mai e şi Douglas Kincaid care

trage nişte sfori în cercurile pontice importante, ca să primească ajutor militar, însă Miguel de Valdivia este un om foarte important în țara lui. Clarice făcu o strîmbătură de parcă ar fi vrut să scuipe ceva dezgustător din gură.
- Nenorociții de diplomați nu vor să creeze un incident internațional.
Elena se auzi scoțînd un sunet animalic, un fel de vaiet de durere, amestecat cu furie oarbă.
- M-am săturat de diplomați şi de manevre politice! N-am să-l las pe Audubon pradă judecății lor strîmbe! N-am să-i las să-l distrugă!
Aproape că nici nu auzi sunetul declanşat de sistemul de alarmă al reşedinței. Clarice o luă de braț, în timp ce Bernie se grăbea spre interfonul de pe unul din pereții panelați.
- Ce este, Stephen?
- Musafirii nepoftiți tocmai au spart petrecerea. Cînd şeful nu este acasă, şoarecii joacă pe masă. Aveți grijă.
- Altă vizită de la FBI, murmură Clarice. Hai să mergem, Elena.
Amîndouă fugiră spre biroul lui Audubon.

Pantoful de casă alb al Elenei alunecă pe covor şi se lovi la genunchi, de muchia uşii. De durere simți că ameţeşte, dar încercă să nu ia durerea în seamă. Nu fusese niciodată în stare să se trateze pe sine, dar nici o durere nu se compara cu îngrijorarea pentru Audubon.
în drumul lor spre biroul din interior, cu uşa lui ascunsă, Elena apucă un presse-papiers de pe biroul lui, vrînd cu disperare să aibă un lucru pe care l-a atins Audubon. Degetele îi vibrară pe lemnul neted, maroniu, sculptat într-o formă curioasă de broască țestoasă. Era un obiect obişnuit, care probabil că a avut o anumită semnificație pentru el, se gîndi ea. „Audubon, trebuie să simți, cum te iubesc. Să simți cum te protejez." îndesă broscuța nostimă în buzunarul rochiei albe.
După cîteva secunde, ea şi Clarice se aflau în siguranță, ascunse în camerele de la subsol. Sună telefonul de pe biroul lui Clarice. Apăsă de buton.
- S-ar putea ca ei să stea aici, ore întregi, spuse Bernard cu voce scăzută. Nu cred că te mai pot suna.

Elena se aplecă spre microfon.
- Este şi Kriloff cu ei?
- Nu.
Clarice era foarte activă, gata de luptă.
- Am să trec pe antena privată. Să văd dacă pot să-i scot din ascunzătoare.
Figura i se îndulci pentru o clipă.
- Să-i trimiți la dracu, Bernie.
- O să-i îngheț de moarte, cu manierele mele.
în timp ce Clarice dădea telefoane celor pe care îi cunoştea foarte bine, Elana ieşi din biroul lui Audubon. Clarice le spunea pe numele mic şi cînd nu-şi ofereau, ajutorul, li se adresa cu nume prea puțin politicoase. Deodată, unul din faxuri începu să meargă. Cînd Elena se îndreptă într-a- colo, Clarice îi blocă drumul.
- Agenții folosesc aşa ceva, ca să trimită mesajele.
- Despre Audubon.
- Despre o mulțime de lucruri. Lasă-mă pe mine să hotărăsc, dacă este ceva, ce trebuie să ştii. Te rog, scumpo. încerc să am grijă de tine.
- Dacă Audubon este mort, am dreptul să ştiu. O împinse pe Clarice la o parte şi

trecu spre fax. Hîrtia ieşea de acolo, cu o încetineală înnebunitoare şi se simțea de parcă ar fi fost trasă pe toată. In cele din urmă apăru un mesaj mîzgălit cu cerneală închisă la culoare. Onorat şi transportat Şeful este la păstrare. Revin în cîteva secunde, după ce avem contractul. Era semnat. Omul zăpezilor.
Pe Elena o sfîşie neputința.
- Vorbeşte pe englezeşte!
Clarice o apucă de umeri.
- Kash a fost eliberat, traduse ea. Audubon i-a luat locul.
- Oh, bunule Doamne!
- Dar Jeopard Surprise şi ceilalți vor încerca să-l ajute. Ei vor hotărî cum s-o facă.
- Dar poate că nu mai este timp.
- Nu, Miguel de Vadivia nu va acționa imediat. El îşi savurează răzbunările. Noi cunoaştem asta. L-am studiat ani de zile.
Elena nu voia să se gîndească la felul în care îşi poate un om crud savura răzbunarea. Atunci, preferă să se uite în sus, cu gîndul la oamenii importanți ai guvernului, care o căutau pe sus, hotărîți s-o găsească. Nu se mai temea nici de ei şi

nici de Kriloff. Se temea doar să nu moară Audubon.
Faxul zumzăi din nou. Elena şi Clarice se aplecară amîndouă. Elena îşi simțea ochii arzînd de atîta uitat la hîrtia ce abia se tîra afară.
- Ah, Traynor, spuse Clarice cu un ton preocupat, cînd pe însemnele ruloului ieşi la vedere semnătura Prepelicarul. El e de serviciu. Este per-
soana noastră în încredere.
Starea porumbiței căutate, spunea mesajul. Eu zic s-o folosim. De ce s-au schimbat planurile?
Elena se clătină o clipă, apoi se dădu un pas înapoi. Clarice ajunse repede la ea şi o prinse de braț.
- Lasă-mă să-ți explic.
- Eu sînt porumbița. înseamnă că eu trebuie să fiu folosită la.... ce?
- La schimb. Ca termen de negociere. Audubon ar fi putut să te predea Departamentului de Stat, în schimbul ajutorului pentru scoaterea lui Kash din Mexico.
Elena închise ochii, simțindu-se paralizată. Ştiuse de multă vreme că

dincolo de bunătatea lui, se afla un motiv ascuns, dar o durea să vadă că se confirmă acest lucru. Se uită din nou la Clarice.

- Dar nu m-a denunțat.

- Nu. S-a dus în Mexico şi s-a negociat pe sine. Să-ți mai spun ceva. A lăsat lucrurile în ordine, în aşa fel ca să ai toți banii de care ai nevoie să te stabileşti în America şi să-ți construieşti o viață bună.

Clarice plîngea acum.

- Te iubeşte aşa de mult. Te rog să înțelegi că nu ți-ar fi făcut nici un rău. Chiar dacă ar fi dus planul său la îndeplinire, ar fi făcut în aşa fel, încît să nu fii trimisă înapoi, în Rusia. Te iubeşte aşa de mult, că preferă să-şi dea viața!

- Vrei să-mi dai un pahar de apă, te rog? Simt că leşin.

- Stai jos, iubito. Mă întorc imediat.

Imediat ce Clarice a ieşit pe coridorul ce ducea spre mica bucătărie, Elena se întoarse şi o apucă pe scări. Ajunsă sus, apăsă pe buton, des- chizînd uşa din panel. Netezindu-şi cu mîna rochia şi părul, ieşi calmă din biroul lui Audubon, în holul principal. Acolo, agentul FBI

rămase încremenit, scăpînd aparatul de emisie recepție din mînă.
- Sînt Elena Petrovic, îi spuse ea.
în mai puțin de două minute, fu înconjurată de o duzină de bărbați. „Trebuie că sînt foarte valoroasă, cu siguranță. E bine.“ Agentul principal îi aruncă o privire din cele mai reci.
- Pentru o secretară, ai costat Departamentul de Stat cam prea mulți bani, timp şi neplăceri.
- Am să pun capăt neplăcerilor şi mă înapoiez la Kriloff. Privi peste umăr. în fundal se vedeau Bernard şi Clarice privind-o şocați. Cu o sigură condiție: Guvernul vostru trebuie să-l scoată viu pe T.S. Audubon, din Mexico.
- Nu prea ai de ce să te tocmeşti, domnişoară Petrovic.
- Oh? Sînt cîteva persoane foarte importante, care-mi cunosc povestea: tînără săracă, care încearcă să ceară azil politic şi apoi descoperă că
guvernul vostru este mult mai interesant în a-l mulțumi pe faimosul om de ştiință rus, redîndu-i secretara, chiar dacă ea le cerşeşte libertatea.

Agentul se încruntă şi atunci ea îşi dădu seama că doreşte să negocieze cu ea. îi zîmbi cu tristețe lui Clarice. „îmi voi da şi eu viața."
Pentru privirile înceţoşate ale lui Audubon, cerul nopții părea mîzgălit cu stele. încet, încet putu să se concentreze. Simțea că suferă, că pă- mîntul pe care zăcea era nisipos, dar nu destul de moale pentru trupul plin de vînătăi şi că-l înțepa spinul unui cactus în braț. Senzația de sufocare încetase. Voci vesele şi blînde încercau să comunice cu el.
- Aşteaptă să-şi facă efectul calmantul pentru dureri şi în cinci minute, o să-l auzim dîndu-ne lecții despre tactica negocierilor.
- Sau să ceară un coniac şi o vioară.
- N-o să mai cînte un timp la vioară.
- Doar îl cunoşti bine pe tata. Ca mîine se va apuca să cînte Mozart.
Audubon deschise ochii şi-i întîlni privirile lui Kash. Cu ochii lui negri, exotici, tînărul părea că aparține deşertului, bineînțeles că altui deşert. Ar fi trebuit să poarte o îmbrăcăminte de şeic, se gîndea amețit Audubon, nu o cămaşă prăfuită şi

pantaloni kaki. Să aibă un fiu-şeic. îi plăcea ideea. II iubea pe Kash.
- Tată, spuse Kash cu duioşie, punîndu-şi mîna pe umărul lui. S-a terminat. Totul este în regulă.
- Sînt mort? Amîndoi ştiau despre ce vorbeşte.
- Nu, ne-a lăsat în pace. Am avut noroc că i-am luat pe neaşteptate, pe oamenii lui. Dacă n-am fi avut ajutoare... ei bine, nu mai contează.
- Ajutoare?
- Cavaleria a sosit la timp, spuse celălalt glas.
Jeopard Surprise era îngenuncheat lîngă el;
abia acum îl văzu. Audubon îşi umezi buzele arse de soare.
- Cavaleria?
Kash îl bătu uşor pe umăr.
- Tată, o să-ți explică imediat ce te vei mai întrema.
- Tată. Nu mi-ai mai spus aşa, pînă acum.
- Dar nici tu nu ai mai fost aşa de aproape de moarte. Mai bine ți-aş spune tot ce-am dorit să ştii de ani de zile, văd că devii tot mai nesăbuit... te iubesc.

- Şi eu, te iubesc.
- Traynor spunea că nu era nevoie să-ți rişti viața pentru mine.
- Traynor este un cinic.
- Te-am auzit, spuse Traynor de undeva, de
prin apropiere. Mă simt jignit.
- Tu nu ai sentimente. De aceea te-am angajat.
- Cine vorbeşte! Şefule, sîntem de aceeaşi teapă.
- Eu nu. Nu mai sînt. Audobon trase pentru prima oară aer în piept, fără să mai simtă durerea care-i fulgera prin coaste. Elena. Din clipa în care îşi recăpătase cunoştința, ea îi revenea mereu în minte, ca o promisiune ce se împlinise, dincolo de cele mai nesperate aşteptări. Nu numai că-şi salvase fiul, era încă viu şi urma să ajungă acasă.
- Cît de repede scăpăm de aici? îl întrebă pe Kash. Trebuie să-ți prezint pe cineva important, acasă.
O clipă se lăsă o tăcere tulburată doar de vîn- tul nopții, cutreierînd întinsul pustiu. Adubon îi vedea mai clar acum. Se uita cînd la Jeopard, cînd la Kash, studiindu-

le cu nelinişte privirile schimbate între ei.
- Lasă, că-i spun eu, vorbi Jeopard, în cele din urmă. Trebuie să vină de la cineva care a cunoscut-o.
Paris. Tot ceea ce putu ea să vadă de pe fereastra mică a avionului fu pista cenuşie a aeroportului cu avioane mergînd încolo şi încoace. Cerul era tot cenuşiu. La fel aproape cu nuanța groaznică a costumului taior, de pe ea. Şi cu toate astea, era o nuanță mult mai optimistă, decît ce avea ea în suflet.
îşi sprijini fruntea de sticla caldă şi se lăsă din nou, cuprinsă de disperare, care se transformă în frison. Cel puțin, acum fuseseră transferați dintr-un avion militar, într-unul comerical. Dar grupul lui Kriloff era singur în avion şi deci ea nu mai avea nici o şansă de scăpare. Serghei o bătu uşor pe mînă.
- Laney-pisicuță, cînd ajungem la institut, am să-ți fac borş din capete de peşte. Atunci ai să te simți mai bine.
- Nu. Doar că prietenul meu a fost salvat. Asta e tot ce contează. Cînd se gîndea că n-o să-l mai vadă niciodată pe Audubon, că n-o să-i mai audă glasul, că n-o să mai

facă dragoste cu el şi că n-o să mai poată avea ocazia să afle toate secretele pe care voia să le cunoască, nu-i mai păsa de nimic ce-o să se întîmple.
- O să-şi revină, spuse Kriloff. Stătea tolănit în partea din față, la clasa întîi, examinînd figurile de bodyguard, din jurul lui, ocupanții scaunelor pluşate. In cele din urmă, ajunse cu privirea spre Elena, surprinzîndu-i ochii lipiști de viață.
- Ce fel de viitor ți-a oferit Audubon? Căsătoria? Nu. Te-ar fi exploatat, ți-ar fi folosit darurile,
după care s-ar fi descotorosit de tine, după ce s-ar fi plcitisit.
- Mi-a dăruit mai multă dragoste şi respect, decît ai să poți vreodată să înțelegi. Este un om de neam şi cu onoare.
- Om de neam şi onoare? Doctorul rîse. Vrei să ştii ce le-a făcut părinților cînd avea optsprezece ani?
Ea îngheță.
- De unde ştii?
- Am avut timp destul să aflu tot despre acest om, Elena.
- Oh, cine crezi că ştie adevărul, în

legătură cu poveştile astea atît de vechi?
Serghei interveni cu o nuanță de regret în glas şi îşi puse neliniştit mîna pe cea a Elenei.
- Nu cred că e nevoie să vorbim despre...
- Tu ai şi aşa destule probleme, Serghei, fără să mai adaug şi indisciplina. Kriloff îl privi crunt, nefiind obişnuit ca un bodyguard să-şi spună părerile pentru că a lăsat-o să plece în noaptea aceea de la hotelul din Richmond. în noaptea în care l-a cunoscut pe Audubon. Lacrimi usturătoare i se adunară în gît.
- Ce voiai să-mi spui despre Audubon? îl întrebă cu răceală pe Kriloff. Cred că ştiu tot ce e important.
- Elena, eşti atît de naivă. Omul şi-a omorît proprii părinți.
Se lăsă încet pe spetează, de parcă o mînă puternică, invizibilă o presa în scaun. O clipă, nu mai putu să respire. Serghei se aplecă aproape de ea şi-i şopti:
- A fost acuzat, dar a fost găsit nevinovat.
- Serghei, taci din gură, spuse Kriloff. Se mută apoi pe scaunul din fața lor, punîndu-şi cu indiferență picioarele încrucişate.

- Audubon este vinovat şi de moartea surorii sale. Inchipuieşte- ți. Un tînăr de doisprezece ani împingîndu-şi sora cu premeditare din liftul schiorilor.
Serghei îi strînse mîna. Alte minciuni, asta voia să însemne. Elena îşi încleştă pumnul în buzunarul jachetei largi.
- Aş fi vrut să aud adevărata istorie de la Audubon. Nu versiunea ta. Degetele îi strînseră micuța broască țestoasă de lemn, pe care reuşise s-o păstreze. Suprafața netedă fusese lustruită de-a lungul anilor de degetele lui Audubon. O parcurse o senzație de siguranță şi liniște. Ce poveste tragică i-ar fi spus el, dacă ar fi putut să rămînă. Ar fi fost o ascultătoare înțelegătoare. Şi spera că, oriunde se afla acum, să-i poată simți dragostea.
Conversația fu întreruptă de un tînăr zvelt, îmbrăcat în uniformă de însoțitor de zbor, care intră în cabină.
- Bună ziua, vorbi el în franțuzeşte. Dinții îi
sclipiră surprinzător de albi, în comparație cu tenul său măsliniu. Avea trăsături frumoase, deosebite, dintr-o combinație ciudată de rase. Părul negru

era foarte bogat. Cînd zîmbi spre Elena, ea nu putu să-i răspundă zîmbetului. Era deja căzută în gîndurile ei, despre Audubon.

- Echipajul se va îmbarca curînd, continuă tî- nărul însoțitor. Dar între timp, aş vrea să vă vorbesc despre filmul din timpul zborului.

îşi băgă mîna în buzunarul jachetei şi scoase un pistol, îndreptîndu-î spre Kriloff.

- Se numeşte Reîntoarcerea porumbiței. Domnişoară Petrovic, aş fi fericit să vă însoțesc afară.

Ea îl privea nemişcată. Kash Santelli. Desigur! Dar unde era Audubon? „Te-au mințit. E mort.“ Kash venise aici, ca să îndeplinească, ascultător, ultima dorință a tatălui său.

- Am să te urmez şi eu în America şi o s-o iau din nou, spuse Kriloff.

Elena se ridică în picioare. Vorbea rar şi calm, deoarece simțea că-i fuge pămîntul de sub picioare.

- Nu. N-ai s-o faci. N-am nimic de pierdut. Am să spun tot ce ştiu. Am să creez cel mai teribil scandal, pe care ți-l poți

imagina. Am să aduc la cunoştinţa lumii că ţii oamenii încarceraţi şi că-i studiezi ca pe nişte animale de laborator. Şi voi avea grijă să spun că îi determini pe subiecţii ţinuţi prizonieri să facă şi copii, între ei, ca să constaţi dacă puterile lor se transmit genetic.

Dădu din cap, a încuviinţare, cînd văzu furia din privirile negre ale lui Kash Santelli.

- Dacă mă întorc la institut, sînt programată să fiu însămînţată artificial, ca o vacă.

- Sînteţi gata să plecaţi? întrebă un bărbat din spatele lui Kash. Elena nu-l recunoscu pe acesta. Era vînjos, cu păr castaniu şi ţinea o puşcă în faţă, lîngă mînerul sacului pentru paraşută. Nu arăta ca şi cînd ar avea nevoie de puşcă, să ţină lumea terorizată. O să am eu grijă, să rămînă tot grupul ăsta simpatic, pe loc. Elena îşi făcu loc pe lîngă Serghei, mîngîindu-l pe obrazul zbîrcit. El îi sărută mîna.

- Am de gînd să cer azil politic! Mă dau jos aici, din avion, după ce pleci tu.

- Vino în America să ne întîlnim, îi spuse

ea. Vom fi împreună o familie.
Ea îl privi pe Kriloff. îşi muşcă buzele şi spumegă de furie.
- Urmăreşte-mă numai şi te distrug, îi şopti.
După cîteva clipe, mergea repede cu Kash, pe pista aeroportului, fără să-şi vorbească, de teamă că eliberarea era o iluzie ce se va încheia înainte de a începe. Ca şi viaţa ei cu Audubon. Se apucă cu ambele braţe şi se strînse tare, în timp ce Kash o conducea la o maşină mică.
- Trebuie să prindem avionul, îi spuse el vesel,
Da!
conducînd ca un nebun printre avioane şi camionete de bagaje.
Ea se uita obosită pe fereastră, cu detaşare.
- Audobon este mort?
- Mort? Bineînţeles că nu! De ce te-ai gîndit la asta?
Se trezi la viaţă.
- Dar de ce n-a... oh, sînt atît de nerăbdătoare. Bineînţeles, că nu trebuia să vină chiar el, să mă întîlnească.
- Apleacă-te, pune-ţi capul în poală. Nu

vreau să fii văzută.
Se ghemui cu capul pe genunchi, rămînînînd aşa, cîteva minute, balansîndu-se odată cu maşina, bombănind pe neauzite. El era în viață! Ce contează că n-a contribuit personal, la salvarea ei dramatică? Deodată, îl îngheță sîngele în vene. Nu semăna deloc cu Audubon felul ăsta de a fi.
- E rănit, spuse ea, crispată.
Kash opri maşina cu un scrîşnet. Privi la micul avion cu reacție, din apropiere, apoi se întoarse spre el.
- Spune-mi.
- Da, dar se va face bine, acum, că te are lîngă el.
Cînd urcă pe scara avionului era roasă de tot felul de întrebări şi de temeri. Kyle Surprise îi întinse mîna şi o ajută să intre înăuntru.
- Bun venit la Liniile Aeriene Audubon. în aproximativ şaizeci de secunde, ne luăm zborul spre Scoția.
- Traynor ține piept acolo. O să ni se alăture mai tîrziu.
Ea se uită grăbită în jur, dar nu văzu nimic, în afară de uşa de la carlingă, de

Kyle, Drake Lan- caster şi o draperie groasă care despărțea cabina avionului. Se repezi furtunos spre ei.
-Săfii atentă cînd îl îmbrățişezi, o sfătui Kash, trăgînd draperia la o parte. Are nevoie de cel puțin o lună, ca să poată fi .îmbrățişat, aşteaptă!
Darea se repezise deja la Audubon, care era proptit într-un fel de tron de perne, pe două scaune şI-I zîmbea chinuindu-se să întindă o mînă spre ea. Avea figura plină de vînătăi şi abia i se mai vedea cămaşa din cauza bangajelor groase din jurul coastelor.
Țipă ceva, numele lui sau o impercație, poate ambele, nu mai ştia, scoțînd apoi nişte sunete răguşite cînd se aşează pe un colț şi îl îmbrățişă apropiindu-şi-l de trup, cît mai mult posibil.
- Nu, iubito, nu face asta, se ruga el cu glas îngroşat, cînd ea începu să-şi treacă mîinile peste pieptul lui, revărsînd căldură şi energie peste el.
- Elena, ai să-i faci rău, spuse Kash cu fermitate. O apucă de umeri.
Parcă aş fi băgat mîinile într-o baie fierbinte.

- Hai, stai jos... Vocea i se stinse.
Dumnezeule!
Ea murmură numele lui Audubon, după care îşi lipi mîinile pe faţa lui. Audubon îi sărută mîinile, continuînd să-i repete cu disperare:
- Sînt bine. Să nu te îmbolnăveşti. Te iubesc. Nu vreau să-Ji faci rău.
- Ştiu, şopti ea, simţindu-se revigorată, legată de el printr-un flux de energie, pe care simţea, pentru prima dată, că poate să şi-l controleze, datorită lui.
- Eu mă simt bine şi sîntem împreună. O să mă poţi ţine, în braţe, cînd vom dormi împreună.
- Elena. O înconjură cu braţul, cu o mişcare mai flexibilă decît putuse s-o facă doar cu cîteva secunde mai devreme. Am să te ţin veşnic, în braţe.
Chiar înainte de a deschide ochii, realiză că a avut din nou probleme. Se afla în alt pat drapat cu pluş îmbietor, într-o cameră plină de parfumul florilor. Iar Audubon stătea lîngă ea, trasîndu-i cu degetul, conturul gurii.
Clipi somnorosă, uitîndu-se în sus, la el.
- Eşti fără cusur, din nou, îi şopti. Şi pe

dinăuntru şi pe dinafară. îi zîmbi cu un înțeles propriu, senzual. Ea îl cercetă mai jos şi văzu că e îmbră
cat într-un halat de casă, din satin albastru. O porțiune atrăgătoare a pieptului se dezvălui între revere. Iar piciorul care era cuibărit mai aproape de ea arăta atrăgător în goliciunea lui.
- Sper că ne aflăm într-un loc decadent, spuse ea.
- Nu decadent, dar cu siguranță victorian. Sîn- tem la reşedința Elgivei şi a lui Douglas, de pe coasta Scoției.
- înseamnă că am pierdut aproape tot ce era de văzut.
- Da, ai reuşit să dai un adevărat spectacol, înfăşurată în brațele mele, precum Frumoasa Adormită. Probabil că toți servitorii bîrfesc despre felul în care te-am adus aici. Iar Kash tot continua să se uite la mîinite lui, apoi la noi amîndoi, dar mai mult la mine. în avion, cînd mi-am dat jos bandajele de la coaste, am crezut că va trebui să intervenim să-l ajutăm în problema maxilarelor. Parcă îi rămăseseră înțepenite, în poziție căscată.
Ea îşi pipăi cămaşa de noapte din flanel,

care arăta enormă.
Era închisă pînă la gît.
- Eă Elgivei?
- Da. Mi-a spus că ştie că nu e cochetă, dar toate casele scoțiene sînt pline de curent. Hm.
El trase cu degetul linia de sub nasturi, pînă la mijlocul pieptului ei.
- De fapt, sînt foarte incitante amîndouă, atît
materialul interesant cît şi felul decepționant în care arată.
Elena îi luă mîna şi i-o lipi de obrazul ei, în- cîntată să-i simtă pielea bătătorită. Tandrețea pe care o simțea în sufletul ei i se oglindea şi lui în ochi. Stăteau tăcuți, zîmbindu-şi.
- Mi-ai salvat viața, Elena.
- Şi tu mi-ai salvat-o pe a mea.
- Clarice spune că n-ai ezitat, nici după ce ai aflat adevărul.
- Care, despre faptul că ai avut intenția să mă oferi spre schimb Departamentului de Stat, pentru a primi ajutor ca să-ți salvezi fiul? Nu e un adevăr chiar atît de îngrozitor, cînd îl afli, Audubon.
- Chiar dacă l-aş fi pus în aplicare, m-aş fi

asigurat să nu fi trimisă înapoi în Rusia.
- Ştiu. îi mîngîie mîna, cu o putere liniştitoare calculată. Am mai aflat şi adevărul despre familia ta. Nu am exact imaginea a ceea ce s-a petrecut, dar ştiu destul ca să înțeleg ce groaznic trebuie să fi fost pentru tine.
O privi tulburat.
- Cine ți-a spus?
- Kriloff. Ți-a investigat trecutul.
- Şi ce-a spus?
- Că eşti un ucigaş.
- Şi nu te-ai întrebat dacă...
- Nu. Serghei mi-a spus că ai fost găsit nevinovat, dar şi dacă nu mi-ar fi spus, nu te-aş fi crezut în stare de a face ceva rău părinților tăi.
Audubon îi luă mîinile şi i le ținu la piept. îi simțea bătăile rare şi puternice ale inimii. Avea o inimă minunată, incapabilă de ceva urît. Ştiuse asta, chiar fără să fie nevoie să-l atingă.
- Am încredere în tine, îi reaminti ea.
El oftă încet.
- Familia mea mergea în Elveția, la schi, în fiecare iarnă. Pe vremea cînd aveam doisprezece ani, iar sora mea avea zece,

eram deja nişte experţi. Mai ne numeam şi Audubon, ceea ce însemna să fii arogant, încăpăţînat şi alintat. Părinţii noştri se duceau întotdeauna la treburile lor şi pe noi ne lăsau sub supravegherea vreunei guvernante depăşite de aerele noastre. De data aceea am fugit de sub supraveghere şi ne-am dus singuri pe pîrtie. N-ar fi trebuit să ni se permită să ne urcăm în lift, fără o persoană matură, dar eram bogaţi, Auduboni prea siguri pe ei şi nici unul d[ne angajaţii de la cabanele cu teleferic nu voia să rişte să se pună rău cu părinţii. Aşa că ne-au lăsat să mergem. închise ochii. Elena observă durerea de pe faţa lui.

- Ne îmbrînceam, în joacă, nimic prea nebunesc, îţi jur. Melinda era alături de mine şi în secunda următoare, nu mai era... căzuse.

- Oh, Audubon!

- Niciodată n-am putut ajunge la o concluzie, dacă a căzut din cauza mea, sau a fost doar un accident monstruos. Ani de zile, mi-am revăzut scena în minte. Asta aproape că m-a adus în pragul nebuniei.

- A fost un accident.
Se uită curios la ea.
- Am găsit unul din presse papiers-urile mele, în buzunarul jachetei tale. De ce ai luat tocmai acel obiect?
- Voiam să am ceva de-al tău, ceva personal. L-am luat în drum spre ascunzătoare, cînd au venit trimişii guvernamentali. Tocmai aflasem că ai fi putut fi ucis în Mexico. Broscuța de lemn mi s-a părut caldă şi prietenoasă. Şi paşnică, de parcă mi-ar fi fost cunoscută de ani de zile şi nu voia să demonstreze nimic.
- Sora mea a sculptat-o. Era atît de talentată. Sînt sigur că ar fi devenit artistă sau sculptoriță, dacă ar fi trăit.
- Cred că te-a iubit foarte mult, la fel ca tine şi ceea ce s-a întîmplat, n-a fost o lipsă de grijă din partea ta. Ai fi putut să cazi chiar tu, la fel de uşor.
- M-am obişnuit să cred asta, în cele din urmă. O privi apoi, cu tristețe. Părinții mei, însă, n-au făcut la fel.
- Te-au învinovățit?
- Da. Eu eram copilul mai mare şi pe deasupra şi băiat. Ceea ce mă făcea

responsabil pentru
ceea ce se întîmplase. Mama mea, care pretindea că este un bun medium, spunea că a visat că eu o uram pe Melinda. Ceea ce era exact opusul adevărului. Eu şi cu Melinda eram atît de insuportabili, în toate, încît ne adoram reciproc. Dar mama avea mai multă încredere în vis, decît în mine. Am fost îndepărtat, ai putea spune, trimis la una dintre cele mai stricte Academii Militare din Virigina. De la vîrsta de doisprezece ani, am venit acasă doar de sărbători şi în vacanța de cîteva săptămîni din timpul verii. Nu pot să spun că n-am simțit o oarecare uşurare că n-am mai stat aproape de ei, cred că ei nu se mai suportau cu mulți ani înainte de accident. După aceasta, relațiile lor s-au înrăutățit şi mai mult.
- Şi cînd aveai optsprezece ani... I se puse un nod în gît. Se uită la el, în aşteptare.
_ - Eram acasă, doar în trecere, pregătindu-mă să plec la colegiu. A fost prima oară cînd mi-am dat seama cît de duşmani deveniseră părinții mei. Aruncau cu lucrurile, țipau unul la altul. într-o

noapte, am venit de la o petrecere şi... i-am găsit. Cu o puşcă.
îi văzu tresărirea convulsivă a muşchiului de la gît.
- Pe amîndoi. Morți.
Elena se ridică şi-l cuprinse în brațe.
- Cum de au putut să te acuze?
- Niciodată nu s-a constituit o acuzație seri-
oasă împotriva mea, nici măcar n-am fost pus sub acuzație, au fost doar articole murdare, în ziare şi o grămadă de bîrfe despre necazurile familiei. Raportul anchetatorului evidenția clar că n-a mai existat o a treia parte amestecată în ceea ce s-a întîmplat.
Audubon o îmbrățişă strîns şi vorbi cu superficialitate prefăcută:
- Deci, asta era istoria familiei mele. Pe cuvînt, că nu mă jigneşti, dacă mai verifici amănuntele.
- Am văzut deja dovada. Te declar nevinovat. Cazul e închis. Se lăsă pe spate, ştergîndu-şi ochii. Şi acum te înțeleg de ce nu crezi prea mult în ideea de căsătorie şi de a avea o familie.
Vechile amintiri i se şterseră din priviri.

Expresia îi deveni atît de tandră, că ea amuți, aproape, de încîntare.
- Mă temeam că n-ai să te mai gîndeşti la căsătorie, cel puțin nu cu mine, după ce-mi auzi povestea.
îşi simți inima bătîndu-i repede sub sobra cămaşă de noapte din flanel.
- Țin minte că am discutat odată despre librării, cîini şi pisici. Căsătoria a fost în treacăt pomenită, dar nu ca să i se dea curs.
- Librării, cîini, pisici, căsătorie, copii. Totul se leagă împreună, în mintea mea.
Dar, omule dragă, ai o judecată foarte influențabilă.
- Dar, dragă femeie, credeam că ai reuşit să-ți placă chestia asta la mine.
- Să fie oare o propunere de căsătorie?
- N-am mai fost căsătorit, dar, cred că este.
Devenind serios, îi luă fața în mîini.
- Elena, te rog să te căsătoreşti cu mine.
- Te rog, sărută-mă.
Lucru pe care el îl făcu.
-Da.
- Te rog spune „da“, încă o dată, în mai multe cuvinte.

- Te iubesc din tot sufletul şi-am să înfloresc bobocii florilor pentru tine, cît timp voi trăi.
- Foarte frumos, şopti el, cuprinzînd-o în braţe. Foarte frumos spus.
Mult mai tîrziu, cînd stăteau liniştiţi, îi aduse aminte că i-a promis să-i spună care e numele lui întreg. El zîmbi, lîngă gura ei.
- îţi promit să-ţi spun la cea de a optzecea aniversare a ta, cînd sînt adunaţi toţi copiii şi nepoţii noştri ca să audă. Va fi un moment dramatic.
Ea rîse uşor. Acest vulpoi va fi şiret întotdeauna. N-o va deranja deloc aşteptarea.

SFIRŞIT